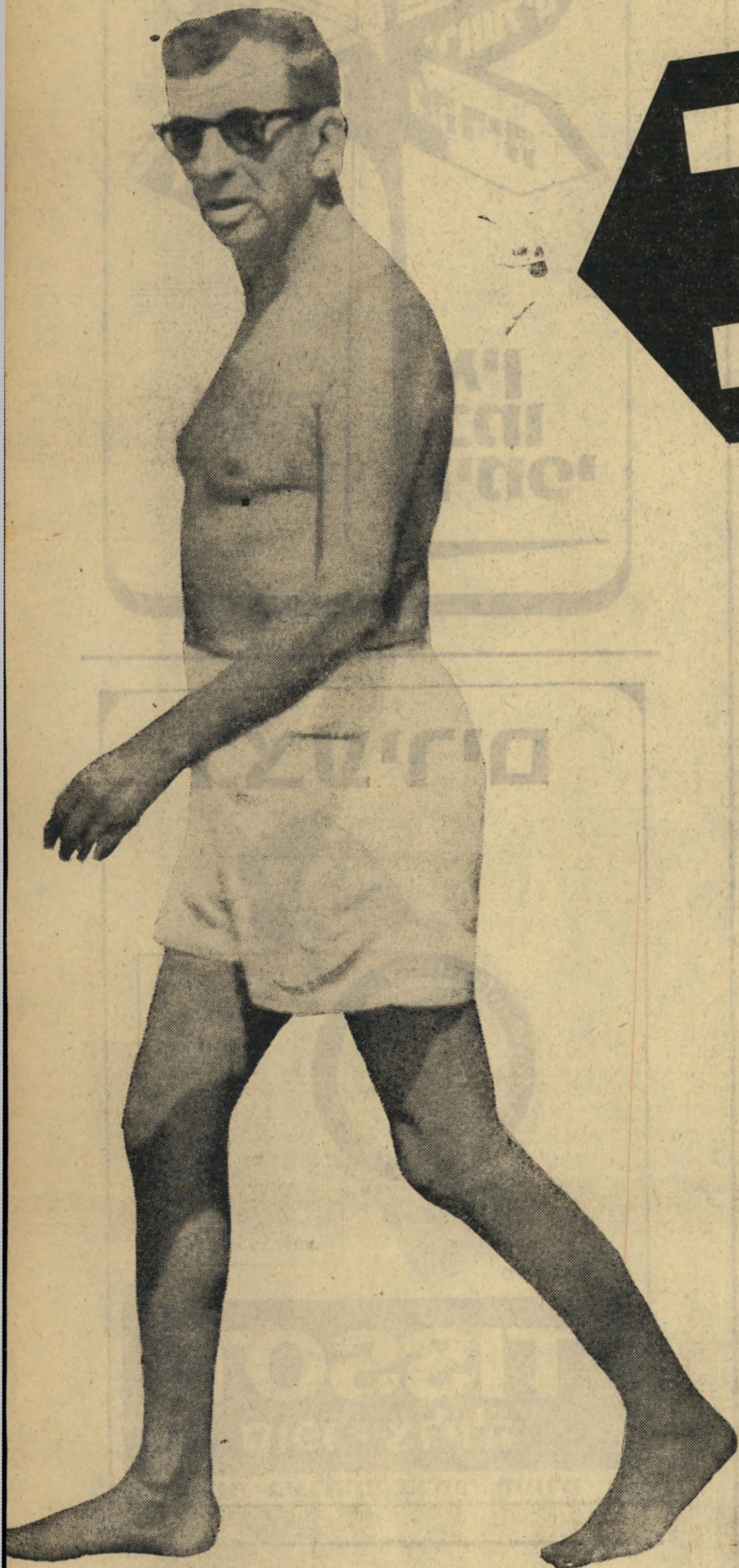

העולם הזה

מאיר לנסקי בפי שצולם
השבוע בברכות "אכדח"

ההדב

סביב

נדאיר

לנסקה

האם חל
חוק השבות
על
מלך המאפיה
האמריקאית

קריאה קרי

לפני כמה ימים ביקרה אצלנו אשה חשובה מאד — אחת הנשים הקובעות בעולם הספרות האמריקאית. תוך כדי שיחה סיפרה לנו: „מה שעשה עלי את הרושם החזק ביותר הוא שגילדה מאיר אמרה שרק אורי אבנרי מסוגל להביא שלום עם הערבים.“

פערנו כולנו את עינינו. גולדה אינה ידועה כמעריצה של אורי אבנרי, אכן, רק לפני כמה שבועות הכריזה שהיא מוכנה לעלות על באריקות כדי לסלק את אורי אבנרי מן הכנסת (וכל נאמניה עמלים עתה קשות כדי להגשים חלום נכסף זה, בעזרתם של פלוני ואלמוני). אם כן, מתי אמרה זאת גולדה?

האשה עמדה בשלה. היא שמעה זאת במו אונייה, בשידור של גולדה בטלוויזיה האמריקאית.

חקרנו אותה בעדינות. ואז נתחורר לנו, בהדרגה, הסיפור. מעשה שהיה, כך היה: גולדה הופיעה בשידור טלוויזיה „מחוף אל חוף“, שבו 50 מיליון אמריקאים מקשיבים לו. זה היה בזמן ביקורה של גולדה באמריקה לפני חצי שנה.

באותה שעה שהה גם אורי אבנרי באמריקה, ובמיקרה קיים מסיבת עיתונאים בחשיגטון יום לפני המסיבה של גולדה. העיתונאים שמעו את רעיונות העולם הזה, והתרשמו. כאשר ראינו את גולדה, באותה תוכנית טלוויזיה, שאלוה: „ומה דעתך על תוכניתו של אורי אבנרי? האם את הושבת שהוא יכול להשיג שלום עם הערבים?“

גולדה השתלטה על עצמה בקושי. אחרי הכל, לא טיילה אנו כל הדרך הארוכה והמייגעת כדי לדבר על אורי אבנרי.

היא השיבה בשקט: „אורי אבנרי הוא רק איש אחד בכנסת...“

אותה מאזינה — ומי יודע כמה מיליונים נוספים — לא הבינו את הדברים בדיוק. הם חשבו שגולדה ענתה שאורי אבנרי הוא האיש האחד המסוגל להביא את השלום.

צחקנו.

השיחה האמיתית היחידה

מדוע נזכרתי בסיפור זה דהקא עכשיו? לפני כמה ימים ראיתי את אורי אבנרי בטלוויזיה הישראלית. על מה הוא נשאל? על תוכניתו להביא את השלום? על דעותיו הפוליטיות, שהוצגו לציבור האמריקאי בעשרות ראיונות טלוויזיה עם אבנרי?

מובן שלא. הוא נשאל על המשבר שפרץ בתנועת העולם הזה — כזה חדש.

„הייד פאק“ בישראל

זאב ב„הארץ“

משבר זה גרם להילולא כימעט חסרת תקדים בכל כליהתקשורת בארץ. הטלוויזיה, הרדיו, העיתונים — כולם מקדישים לו בשימחה מקום עצום, כאילו דובר על פילוג במפלגת העבודה, או על הקרב הצפוי בגחל. מי שקורא את הדברים יקבל את הרושם שתנועה זו היא החשובה ביותר בארץ. כבר נאמר כי השימחה האמיתית היחידה של היהודים היא השימחה לאיד. במיקרה זה, הגיעה שימחה זו לשיאים חדשים.

אינני מתלונן על כך. זה בהחלט לגיטימי. זהו משבר מעניין, יש בו צד פיקאנט, וכל מי ששונא את העולם הזה, או את התנועה, ובעיקר את דעותיהם, יכולים בהחלט לשמוח.

שיהיה להם לבריאות.

„טריק של פרסומות“

בכר זאת מותר לשאול שאלה חשובה: מדוע אותם כליהתקשורת אינם מקדישים אף דקה אחת, אף שורה אחת, לדעות העולם הזה בשאר ימות השנה?

מאז קיבל משרד החוץ לדיו את הסברת החוץ של המדינה, וגם את התפקיד למלא את מישאלות העיתונאים הזרים הבאים לארץ, הוא נאלץ להפנות זרם בלתי פוסק של עיתונאים אליו. אין כימעט עיתונאי זר חשיב אחד שאינו דורש לשוחח עם אבנרי, והדבר הפך למיטרד ממשי, כשדורשים מאבנרי לצאת ממליאת הכנסת פעמיים שלוש ביום, כדי לשוחח עם צרפתים, בריטים, אמריקאים וספרדים.

פעם בשבוע מופיע אבנרי בטלוויזיה של ארץ כלשהי, ששלה צאת לארץ. אולם בטלוויזיה הישראלית, אם אין סקנדאל או משבר, או תיאור שיגרת של ישיבת הכנסת, סגור המסך בפני דעותינו. ברדיו מזמינים אותנו — ומבטלים את התוכנית ברגע האחרון. (זה קרה שלוש פעמים בשבוע האחרון בלבד.) בעיתונות יש דיווח קצרצר על הופעה בכנסת ותו לא.

האם אין זה משונה? מטירים על אבנרי עשרות הזמנות בשבוע להופיע בעבריראיונות או הרצאות (ואין לו כל כך אפשרות להיענות להזמנות אלה). העיתונאים הזרים שמים עלינו מצור. ספרו של אבנרי הופיע כבר בשפה השמינית, וזה עתה הגיע לארץ ספר בשם „ישראל בעיני מנהיגיה“, מטעם אוניברסיטת ניו יורק, בו ניתן מקום כבוד לדעות, שהועתקו מכספיו של אבנרי.

ואילו כליהתקשורת הישראליים — לגביהם אנחנו לא קיימים. אלא אם כן יש סקנדאל.

יש קורטוב של הומור (ואוי להומור זה!) בדבריו של העיתונאי שאמר השבוע: „יש אצלכם משבר? ספרו לסבתא! זה הכל טריק כדי לקבל פרסומת — שאינכם יכולים להשיג אותה בשום דרך אחרת!“

אין כמו וימפי

למעלה
מ 70 סניפים
בערים, בדרוכים
בחופים
ובירידים

לצעירים

טיסו סידרל
סופר-צלילה,
לצלילה
עד 100 מ',
חזק מאד,
אל-חלד,
אוטומטי, עם
תאריכון וכרונוגרף,
אטום למים,
מחוסן בפני כל זעזוע.

ח - 169 ל"י

TISSOT

סופר - צלילה

שרות בינלאומי ברחבי העולם

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טל 134 • חידושי 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דמוס משה שרת בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • ג'ופות: צינוקורפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

אורי אבנרי

BIO·OR, BIO·MATIC...FANTASTIC!

בינג ליניאל

אשר ידלין —

מנכ"ל קופ"ח?

קרוב לחדאי שמוכיר חברת העובדים, אשר ידלין, לא ימשיך בתפקידו בתום הקדנציה, בעוד שנה וחצי.

ידלין פוזל לעבר תפקיד מנכ"ל קופת-חולים — תפקיד אותו ממלא עתה משה סורוקה.

פרשת „ממזרים”

חדשה

פרשה נוספת של „ממזרים” תפרוץ לאחר שגודע כי צעיר מאחד המושבים בנגב התחתן עם בת המישוב כי נישואין אורחיים בקפריסין — לאחר שהתברר כי היא בהריון.

השניים נישאו למרות שהבחורה היא בת למשפחה מסורתית, לאחר שהתברר כי הצעיר הוא ממזר שאמו נישאה שנית לפני שהתגרשה, והרבנים סירבו להשיאם.

יעקב קנר

יפרוש מתפקידו?

ראש מחלקת הפיקוח של עיריית תל-אביב, יעקב קנר, יפרוש כנראה מתפקידו. קנר, ששימש בזמנו כמפקד משטרת מחוז תל-אביב, הוזמן לעיריית תל-אביב על-מנת להכניס סדר במחלקת הפיקוח העירונית. החווה המיוחדת לפיו מועסק קנר, עומד להיגמר וכנראה לא יחודש.

הסיבה: למרות התקוות שתלו בו, לא הצליח קנר לשנות הרבה במחלקת הפיקוח. תגובתו של קנר: „החווה הנוכחי עוד לא הסתיים. לא חתמתי על חוזה חדש. עדיין אינני יודע אם אחתים על חוזה חדש.”

קידעות עם בעליו ועורכו של העיתון, גרשום שוקן, על מהות העיתון ותפקידיו.

התפטרותו של קוטלר, שכבר התפטר בעבר מספר פעמים מטעמים אידיאולוגיים וחזר בו, היא סופית. שוקן בחר כממלא מקומו אדם מהחוג, שלא נמנה בעבר עם מערכת הארץ. זהו גדעון סאמט (31), עורך תחנת ה-רדיו הצבאית גלי צה"ל, בנו של אחד החתיקים בכתיבת הארץ, שמעון סאמט.

יחד עם יאיר קוטלר התפטר גם סגנו, עמוס בך-רוד. ההתפטרות תיכנס לתוקפה מהראשון באוגוסט השנה. קוטלר לא יעזוב את מערכת „הארץ”, וחזור לתפקיד של כתבת-נוכח העוסק בחקירות מיוחדות.

סערה סביב

תאונת מטוס

חקירת תאונת המטוס של דני מושביץ ז"ל, תגרום לסערה ציבורית. לאחר שהעדה, בראשותו של רא"ל (מיל.) אלי אייל, סיימה כמעט את תפקידה, הוחלף אייל באופן מפתיע, לפי הוראת שר-התחבורה שמעון פרס, בקברניט אלעזר עודד אברבנאל.

מטרת החילופין היא לשים דגש על בעיית הדרגת הטייס בכלל ולא לדון בתאונה עצמה.

חשדות במפד"ל

בגלל הוצאת ספרים

הוצאת הספרים של המפד"ל, מורשת, הסתבכה בחובות של 800 אלף ל"י. הדבר גרם לסערה אצל ראשי המפד"ל, שהחליטו על ריאורגניזציה בקרב מנהלי ה-הוצאה.

במהלך חקירת ההסתבכות, הועלו חשדות כי היא נגרמה כתוצאה מהזוואות כריכית קצוצה שלוותה ההוצאה מעסקנים בכירים של המפד"ל.

מנחם גולן

יפיק סרט

על יהודי

רוסיה

הבמאי יהמפיק הישראלי מנחם גולן, חזר מפסטיבל הסרטים ב-קאן, עם החלטה נחושה להפיק מייד סרט על משפטי לנינגראד ועל התקוממות יהודי ביי-המועצות.

את התסריט יכתיב תוב כנראה יפים סווללה, תפריטאי סובייטי ידוע, שי-קובל רשות לעלות לישראל וברוך ל-ארץ השתתף בי-מסיבת עיתונאים בפסטיבל בקאן.

למרות שטרם ברור מה תהיה עלילת הסרט, הרי התפקיד הראשי כמעט מובטח לגילה אלמגור, שעוררה התלהבות רבה בקרב ה-צופים שחזו במשחקה בסרט מלכת הנביש, שי-הוצג בקאן מחוץ למי-גרת הפסטיבל.

מתערער מעמדו

של ישראל גלילי

מעמדו של השר ללא תיק, ישראל גלילי, איש סודה ואמונה של ראש-הממשלה גולדה מאיר, מתערער כאחד משרי הצמרת.

המתח נגד גלילי הולך וגובר, גם בקרב חבריו לשעבר, אחרי שגלילי התפרק למעשה מנשקו האחרון — היומון למרחב, שמוזג השבוע עם דבר. הטענות נגד גלילי מושמעות בשני מישורים: הפוליטי והחברתי.

במישור הפוליטי, טוענים גם אלה שנטו לקבל בעבר את סמכותו, התגלו כל עצותיו כ„עצות אחיותופל”, שהכשילו לא אחת את הממשלה. במישור החברתי הסתבר כי לשם טיפוח מעמדו מוכן גלילי להקריב ידידים, אפילו מסוגו של סגן ראש-הממשלה יגאל אלון.

זבולון המר

יהיה סגן שר

שר-הסעד מיכאל חזני יצטרך למנות את ח"כ זבולון המר לסגן-שר במשרדו, למרות שדעותיו הקיצוניות של המר שונות לגמרי מדעותיו המתונות של השר.

הדבר הוא פרעון שטר שניתן להמר, כאשר העביר בהצבעה המכרעת את קולות צעירי-המפד"ל מתמיכה ביצחק רפאל לחמיכה בחזני, ובכך הבטיח את בחירתו לשר.

מימון-ייצוא מופרז

בגלל דו"חות כוזבים

מספר סיעות בכנסת עומדות להעלות לבירור את שר-המימון הייצוא בארץ. הסיעות ידרשו לבדוק באיזו מידה תעשיינים ויצואנים מגישים דו"חות כוזבים כדי לזכות בתכריצים על ייצוא פיקטיבי.

בגלל האשמות על דו"חות הכוזבים, החליט בנק ישראל להדק את החקירה ולבדוק מיפעל כפי-לראות באיזו מידה לא מקבלים מיפעלים מימון-ייצוא מופרז.

תוצאות הבדיקה מראות כי מיפעלים מסויימים קיבלו עשרות מיליוני ל"י כתמי-ריצים פיקטיביים.

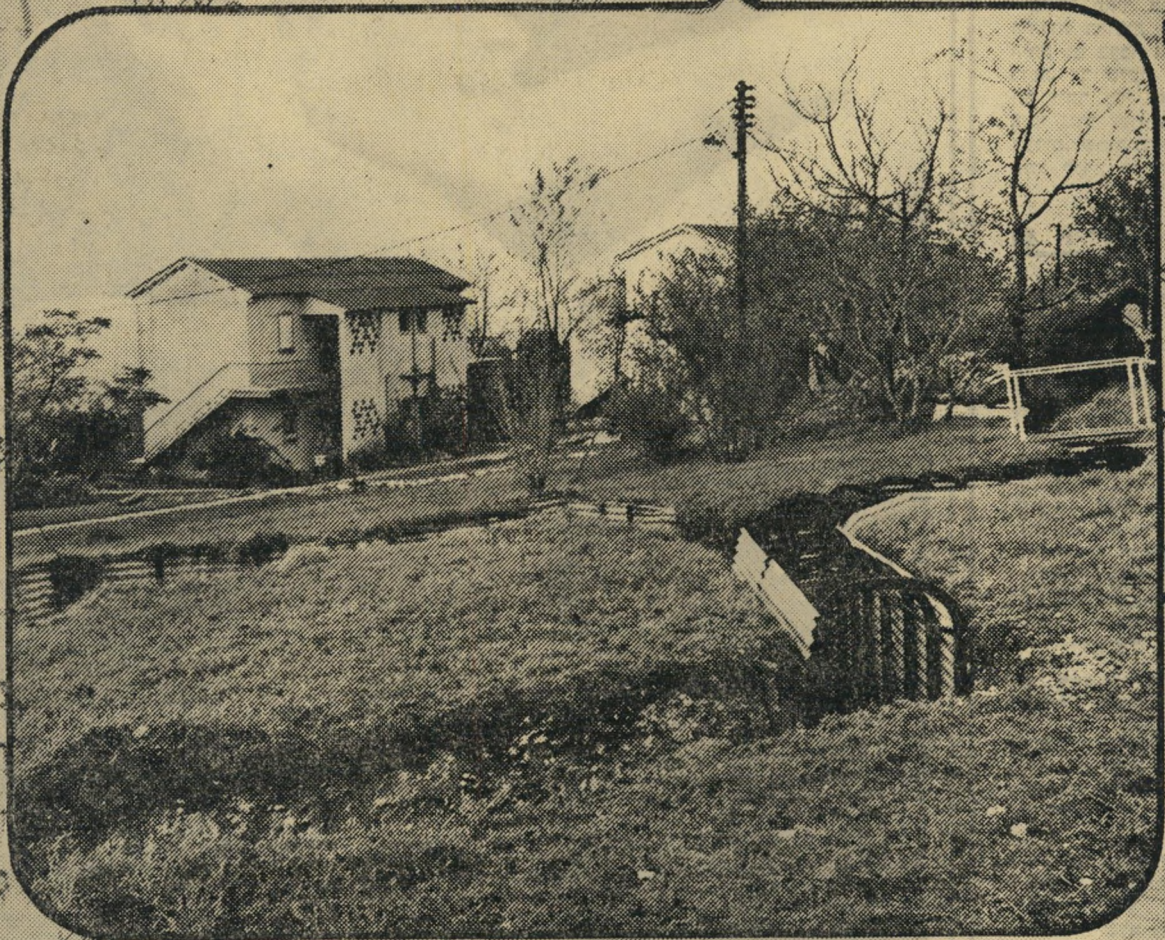
שינויים במערכת

„הארץ”

יאיר קוטלר, עורך-המישנה של היומון „הארץ”, התפטר מתפקידו, בעקבות חילוף-

„אני במחור, וליבי בפאתי מערב...”

אגד חוביל בכל הדרכים

אדמית

**קיבוץ (הארצי) נוסד ב-1958 כ-4 ק"מ
מחניתה. השם לפי צליל שמו של
הישוב הערבי אידמית של השבט
ערב אל עראמשה**

אגד מגיע לאדמית כל יום

מכתבים

הזדהות ללא מעשים

היא צביעות!

עוד פעם „מזדהים“ יהודי ישראל ונכבדו. הם, ובראשם הממשלה, עם יהודי רוסיה. קל מאוד לדבר מילים של הזדהות, אך מר לים ללא מעשים הינם צביעות. מידה אמר תית של דאגת יהדות העולם היא בכסף, בזמן ובכוח האדם, המוקדשים להצלת יהדות רוסיה. מהו התקציב שהקציבה יהדות העולם, כולל ישראל, למטרה זו? כמה אני שים עסקים במטרה מלאה לעידוד תיירות לישראל וכמה אנשים הוקדשו בכל זמן למלחמה למען היהדות הרוסית?

גולדה מאיר אמרה שיש לה אמונה ש- היהדות הרוסית תשוחזר. למנהיגי היהדות היה גם בעבר אמונה בשיחורו יהודי אי- רופה, אך שיטה מליונים הושמדו, כי הר תה יותר מדי „אמונה“ ופחות התמסרות. אותו גורל צפוי ליהדות הרוסית אם יהדות העולם, שמנהיגותה היא ממשלת ישראל, לא תזנק לקרב על חי האחים הרוסים.

פרופ' יצחק הורוביץ,

מכון ויצמן, רחובות

אזרחות

ישראלית למתים

בעקבות החוק המאפשר הענקת אזרחות ישראלית ליהודים לפני עלייתם ארצה, אני מציע לכנסת להקים ועדה מיוחדת להענקת אזרחות ישראלית ליהודים שרצו לעלות ל- ארץ אך הדבר נמנע מהם עקב מותם.

באופן כללי אני מציע להתייחס אל ה- תואר „אזרח ישראלי“ בצורה יותר מכובד- דת, כלומר כאל תואר כבוד. משהו בדומה לדוקטור כבוד, וכך להעניק אזרחות ישרא- לית לכל התורמים כסף לישראל ולכל עי- תונאיה החוק הכותבים מילה סיבה על הארץ. למעשה אפשר להעניק אזרחות ישראלית לכל אזרחי ארצות הברית, כן-טוף לא מעט בזכותם מחזיקה המדינה מעמד.

ישראל רוזנברג, קבוץ ניר-עוז

בלי מורא

ובלי משוא פנים

כתב האישום שלכם נגד ממשלות ישראל ותורכיה בפרשת חטיפתו ורציחתו של קוני סול ישראל אפרים אלרם ז"ל (העולם הזה 1760), מראה על ייחודכם.

רק אתם ראיתם את הפרשה בעיניים מסוקחות, והעזתם, בלי מורא ובלי משוא פנים, להוקיע את הממשלות שלא עשו מספיק כדי להציל את חי אלרם.

בתיא כפירי,

ירושלים

האידיש

של גולדה

כפירי

במדינת ישראל של היום אין מקום לשפת האידיש, למ- רות דברי גולדה

מאיר על האידיש והיהודי השלם.

שום ספרדי לא יקום ללמוד אידיש על- מנת להיות „שלם“ בעיני ראש ממשלתנו. מוטב היה לוא כל האשכנזים היו לומ- דים ערבית, שפה שנחוצות חיונית עתה ותהיה חיונית יותר עם בוא השלום.

צבי ראובני, קופנהגן, דנמרק

העמידה

בגיל העמידה

בצער רב וברחמים רבים קראנו (העולם הזה 1758) את וידויי של מר דן בן-אמון המקונן על דילדול מאגר התרגשותו המינית. מר דן בן-אמון, סופר מוכשר ומחונן, מס- ביר את אירעויותיו אצלו של „נס כד- השמן“ (כפי שהוא קורא לתופעה המצערת) בעידום הנפוש בעיתונות, בקולנוע ובתיאטר- ון, ההופך את הנסתר לגלוי, ממית את ההתרגשות ואינו משאיר שמך-דבר לדמיון. יתכן, אולם שכח מר בן-אמון את הגורם העיקרי והמכריע שהביא לדילדול המאגר המיני שלו — הגיל. לא לשוא כינו חז"ל את קבוצת הגיל אליה שייך מר בן-אמון כ- „גיל העמידה“, שכן בגיל זה עומד הגוף ופוסק מלמלא את מאגריו, ואנו של האדם הולך ופוחת. לצערנו, עדיין לא נמצאה הדרך למלא מאגריו-עלומים אלה. הויקנה היא

בשיא האכנה

חזיות רשת

WonderBra®

פאני יאני

להשיג: בכל החנויות המובחרות

להשיג בחנויות המובחרות

בעיות ולבטים
בחי המין

מאת
הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים
להשיג בחנויות
הספרים הגדולות

למחקר שערך המכון למחקר חברתי שימושי, ממנו הוצאתם נתונים על סוג קוראי העולם הזה (העולם הזה 1760)?
זה שאני צבר ומשכיל, זה נכון. אבל מה פתאום מבוסס? ולפני קום המדינה לא הייתי במחשבה של ההורים שלי.
ובכלל, איזה מין מישאל זה שלא משתף פים בו חלק נכבד מקוראי העולם הזה: זה שרץ כל שבוע ככלב ברחוב לקנות את העיתון. על זה נאמר: אדם לאדם — כלב! **בולדו**, תל־אביב

● הסיבה לאי־שיתופו של הקורא בולדו (מימין) היא שהנשאלים היו מעל גיל 20.

כאן

עד כאן

הערתו של שליחכם הבהול לפסטיבל- (המשך בעמוד 5)

תולעת החלאב

עדיין בלתי־מונצחת וצורק מן בן־אמוץ כי צילומי עירום לא יעזרו כאן. לא נותר, איפוא, למר בן־אמוץ אלא להזדקק לויבראטורים וצירקולאטורים על מנת לספק עצמו וסביבתו. ותוך שהוא עושה כך (ראה גלוי־נות קודמים של העולם הזה) נמשיך אנו, הצעירים, לחזות בתצלומי־עירום ובסרטי־פורנוגרפיה כשאין הנאה זו פוגמת בהנאתנו המינית בשעת מעשה.

א. אילוזי, בשם חוג הקריעה, בית קלור, רחובות

אדם לאדם —

כלב!

מה חטאתי שאתם מקפחים אותי?
מה פתאום משכיל, מבוסס, צבר ועולה לפני קום המדינה?
איך בכלל אתם יכולים להתייחס ברצינות

הקייץ

גופך ידבר אליו... את והוא על שפת הים.

הוא מתפעל מהגוון הנפלא של עורך. גופך שזוף, רענן וצעיר. גופך מדבר אליו. גם בערב, מבעד לשמלתך הקלילה, שומר עורך על גוון השיזוף השחום והנפלא. אין כוויות, אין קילוף עתה את יודעת את הסוד: **סנטן** של "הלן קרטיס" לשיזוף מהיר ובריא. לבחירתך: קרם **SUNTAN** בשפופרת, שמן "סנטן" בבקבוק.

Helene Curtis
PARIS, LONDON, NEW YORK

מכתבים

(המשך מעמוד 7)

קאן על הסרט מין (העולם הזה 1760) רצור פה הטעיות (בתום לב), כגון:

● מעולם לא נתפרסם בעיתונות הישראלי, כי מין הוזמן ל"שבוע-הביקורת" נתפרסם בה, כי הסרט הוזמן לפסטיבל-הבמאים, בו באמת השתתף.

● ככל שהדבר נוגע למין — אין לי הבדל בין הזמנה ל"שבוע-הביקורת" לבין הזמנה לפסטיבל-הבמאים, כל משמעות הערכתית. הסיבה לכך היא טכנית: מין הוא סרט קצר, ואילו, שבוע-הביקורת מיועד ל-סרטים ארוכים בלבד.

● תמהני, מגיין שאב הנער-שליח שלכם את הרעיון הנוער, כי מין הוזמן לפסטיבל-הבמאים בקאן, רק בגלל שנפסל ע"י הצנזורה, כניסוחו הבסיסי.

כידוע, דווקא מין הוזמן לקאן, בעוד ש-סרטים ישראליים אחרים, שהוצעו רשמית ע"י ועדת-הפסטיבלים הישראלית (שלא בה-רה במין — בין-השאר, מן-הסתם, בשל נוכחות שניים מחברי הצנזורה בהרכבה), נדחו.

הסרט נבחר למיסגרת הייצוגית הנ"ל מ-תוך מאות רבות של סרטים, המוצעים לה-מדי שנה, וזאת על-פי שיקולים, שאין לה-ניח, כי מנהל כלשהו טרח להסביר לשל-י-חכם, דווקא. אגב: אילו גם הוסברו לו

אבירן

שיקולים אלה, מתוך נימוס, ספק רב אם היה מסוגל להבינם.

עיתונאי ישראלי, בתל-אביב או בקאן, ממש כמו שני הסטודנטים בהם נתקל או לא נתקל שם, נשאר לרוב ישראלי-לא-תקנה. התוצאה: דיווחו המבולבל והמבלבל של שליחכם נקרא יותר כפסטיבל-כאן מאשר כשירות מידעי מפסטיבל-סרטים בינלאומי. ואם התפארותו, כי מימנתם לו את דמי-הנסיעה לשם מכספי העיתון, אומנם נכונה — כי אז משהו לקוי ביסודו בשיקולי הגי-הלתי-החשובות שלכם.

דוד אבירן, סרטי המאה השלושים, ת"א

ימות

המשיח

בכתבה אודות הפטריארך הארמני (העולם הזה 1756) נמצאים פרטים שאינם מתקב-לים על הדעת.

● הפטריארך מתכנן למכור את הרכוש ביפו — ומשקיע קרוב ל-7 מיליון ל"י ב-שיפוצים בבניין הכנסייה ביפו. היכן כאן ההגיון?

● בפברואר 1966 (שימו לב לתאריך) מגיש משרד טכני בירושלים המזרחית (ה-שילטון הישראלי), חשבון בדינרים ירדניים, עבור ביצוע שיפוץ ביפו — אכן ימות המשיח!

● החשבון מסתכם ב-671 דינרים ועוד 230 מיל. כיצד עשיתם מזה מיליונים? — החר הוליד עכבר.

אגא, הפסיקו לחשוב שהקוראים מטומט-מים.

יצחק שזן, תל-אביב

● השיפוץ היה, כמובן, בירושלים ולא ביפו. הסכום הוא 671,230 אלף דינרים — סכום השווה לכמה מיליוני ל"י.

קוראים השוהים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למידע תמ-נות למכתביהם.

החיצול האהבכני!

dura
gloss

AMERICA'S LEADING BRAND

הלכה
האחידה
שאינה
שוקעת

Magic
Pearl

מג'יק-פרל זהו ההישג המדעי הגדול המקל על-ך את מריחת הלכה, תודות לאחידות המותמדת של פתיתי ה-PEARL.

מג'יק-פרל מעניק לך ברק קריסטלי נהדר, בשלל גוונים, כשהציפורן מכוסה כולה בשכבה אחת ואחידה.

היי זוהרת ואופנתית עם מג'יק-פרל "דורה-גלוס"

© באור פרסומאים

ג. כהנא

גרמניה

עצם

בגרו

וילי בראנט, ראש ממשלת גרמניה, עשה השבוע מעשה יוצא דופן. הוא קם והזכיר לעולם כולו, כי בעיית ברלין המערבית עדיין לא באה על פיתרונה — ועד שלא תיפתר, לא יהקדמו מאמצי השלום באירופה.

המעשה היה יוצא דופן בעיתויו בעיקרו. כי בראנט רוכב כיום, בגרמניה ומחוצה לה, על גלי הפופולאריות בשל מדיניות ה' אוסט-פוליטיק שלו. מדיניות זו, הדוגלת ב' התקרבות לבית-המועצות, תוך מחיקת חש' בנות העבר, הביאה למשב-ריח קל של תקוות-שלום ואופטימיות בעולם כולו. כשי' לאחר מכן באו חיוכי הפינג-פונג מסקין, ו' הפסקת-האש לאורך תעלת טואן נמשכה ונמשכה, זכרו רבים שהיה זה בראנט ש' עשה את הצעד הראשון בכיוון מעורר-האופטימיות.

מניעה בתרמית. אלא שכמו שבפעם הראשונה לא השש בראנט לעשות את ה'

ראש ממשלה בראנט

מנהיג, לא מונהג

צעד הנועז, לפתוח במדיניות האוסט-פוליטיק — שהיתה ניתוק חדים-שמעי מהמדיניות המסורתית של גרמניה המערבית ב-25 ה' שנים האחרונות — כן לא חשש השבוע לפגוע בתרמית הפופולארית כיונת-שלום: הוא קרא השבוע לארצות-הברית ולבנות-בריתה להתקדם אמנם בשיחות פירוק-הנשק הגרעיני והקטנת הצבאות ש' נאט"ו ו' ברית-ווארשה — אולם לעצור על סף התח' מה, לא לחתום לפני שבועית ברלין תיפתר. באותה הזדמנות הוזכר גם, כי דמעה חק' עה עדיין כל מדיניות האוסט-פוליטיק ה' מפורסמת ללא התקדמות, מאחר שהרוסים אינם יכולים למלא את הבטחתם, לשכנע את גרמניה המזרחית להכיר במעמדה ה' מיוחד של העצם בגרום — מערב ברלין.

מנהיג, לא מונהג. בצעד זה האחי' רון, הוכיח בראנט שנית שהוא בעל תכונה נדירה — הכושר להנהיג, ולא להיות מוני' הג' עליידי דעת הקהל. כן היכיה שמנהיג יכול לפעול למען השלום — בלי לחת' על האינטרסים של ארצו. אלהי' להגן על האינטרסים של ארצו — ויחר עב זה לפעול למען השלום.

היה זה יותר ממה שאפשר לומר על ראש-ממשלה אחר, באיזור אחר של העולם, שגם בו מהוה עיר אחת סלע-מחלוקת כביר, שלכאורה אין אפשרות, בגללי, להשיג את השלום.

ארה"ב

כי שקט

הוא רפס

הברית בין הליגה להגנה יהודית לבין הליגה האמריקאית-איטלקית להגנת זכויות האדם, עליה הוכרז בשבוע שעבר (ברית ה' ליגות: העולם הזה 1760), היתה מזורה ב' יותר. הקואליציה המשווה של הרב היהודי מאיר כהנא ויבואן שמן-היות האמריקאי מ' מוצא איטלקי, ג' קולומבו, שכונה עליידי רשויות השלטון האמריקאי כאיש המאפי'

מספר 1 שם — היתה מסוג הדברים ה' פנטסטיים שייתכנו רק בארץ זו. יסורים. אלא שמשונה ככל שהיתה, היתה ברית זו רק אופיינית לאמריקה של היום, המתהפכת ביסורי מהפכה חברתית חסרת-תקדים, ואשר המור הפך בה ליום-יומי. בשבוע אחד, קרו בה אירועים אלה: ● באולם קולנוע. בשדרה השלישית ב' ג'ניוורק, הריע קהל — לבן רובו ככולו — לניצחון האינדיאנים על החוקפים הלב' גים, בסרט אמריקאי בכיכובו של דסטין הופמן, אדם קטן-גדול הופמן, המשחק ב' סרט בתפקיד של לבן המאומץ ע"י זקן אינדיאני, שומע מסבו המאמץ אימרות-כנף כמו "יש הרבה אנשים לבנים בעולם, אך מעט מאוד בני-אדם". הקהל אינו פוסק מלהריע בחריצות.

● בעשרות ערים על פני ארצות-הברית כולה, הפנינו מאות אלפים נגד כוונת ה' מימשל האמריקאי לקצץ במענקי האבטלה ובעזרה הרפואית לפנסיונרים. בג'ניוורק הובילו מורים ומנהלי בתי-ספר מאות-אלפי מכתבי-מחאה למושל רוקפלר, בתוך ארון-מתים מקושט בפרחים.

הישראלי הפופולרי. ישראל מעניינת מאוד את האמריקאים. הספרים הנפוצים ביותר כיום בארצות-הברית עוסקים בעיקר בישראל: הישראלים, של עמוס אילון זכה לשבחים בכל העיתונים ופורסם ברשתות הטלוויזיה. ג'ניסס 48 של דן קורצמן, ה' משימה, אנשי החצות — אלה הם רק אחי' דים מתוך רשימה ארוכה של ספרים אמ' ריקאיים שהופיעו בשנה האחרונה, כשנוש' איהם מלחמת 48; הקמת חלי-האוויר היש' ראלי, פעולות הקהילה היהודית בארצ' הברית לעזרת ההגנה והאצ"ל ועוד.

היתה זו נחמה פורתה. שכן בינתיים, צף חמדי מחזור חדש של צעירים וועמים — ואלה דואגים לכך, שהשקט לא יחזור לשרור בכבירה במדינות תבל.

אנגליה

שירים על סמים

הס מלהזכיר

במכה אחת, חוסלה השביע בבריטניה מכת הסמים המשכרים. לפחות — למאזני שירות השידור הברי' טי, הבי-בי-סי, המפורסם. החל מהשבוע, הטל הבי-בי-סי חרם על שירים אודות סמים — אפילו שבהם רק מרומז הנושא המשכר. החלל הראשון של החרם היה תקליט בשם גברת שושנה, של להקת-הצמרת ה' בריטית מונגו ג'יר. הסיבה: אחד השירים בתקליט נקרא בואי אומין איתך לעישון, ובו מופיעות הגברות אנה מורפיס וקוקאין סיו, ושורות כגון מי צריך הגרים, כשיש' לך שג' במקורה, התפרסם שיר זה לראשון גל בארצות-הברית לפני 50 שנה. קד היום, כאשר התנגד הבי-בי-סי לשיר מסויים בתקליט, היה מוחק את השיר בלבד, משאיר את שאר שירי התקליט. עתה, הורי' חב החרם לתקליט כולו — ולנושא הסמים כולו.

יפאן

מבוקש:

מד-סירחון

ממשלת יפאן החלה לאחרונה מחפשת מתנדבים המוכנים להקריש את זמנם ואפם למען בריאות העם. במסגרת מחקר שעורך משרד הסעד היפאני, הוא ינסה, בעזרת גוף של כמה מאות מתנדבים בעל חוש-ריח מפותח, לקבוע מדד אובייקטיבי של "סולם-צחנה", שינוע, לפי המתוכנן, לגובה שש דרגות, החל מ"חם ריח" ועד "מצחין".

המחקר נערך כהכנה להצעת-חוק שמתכו' ננת ממשלת יפאן להגיש לפרלמנט, ואשר בה ייקבעו קני-מידה לצחנה שמותר לסוגי תעשייה שונים להפיץ לתוך סביבתם.

שיטת המתנדבים בעלי חוש-ריח המיוחד עשויה להיראות קצת פרימיטיבית, אולי — ביחוד לארץ בעלת דרגת איטומציה גבוהה כפיאן — אולם דבר אחד ברור: פרימיטיבית ככל שתהיה, היא תפעל כיעילות גדולה יותר מכל המכשירים האלקטרוניים של מדרי' נה מפותחת כישוראל — בה המכשירים פועלים, והמצחינים מצחינים.

• קוקאין.

dépilan

חשאי

עור חלק לזמן יותר

ארוך

dépilan

הקדם השיוצרי הנועד להרחקת השיער מיותר. דפילן פועל על שורשי השיער, מחליש צמיחתם ולכן פועלתו לזמן ארוך יותר מכל מושחה.

dépilan

הקדם הקוסמטי בעל הריח העדין להסרת שיער בדרך הנשית ללא פציעות, ללא כאב, בצורה היגיינית ונעימה. דפילו מותיר לך עור חלק רך בקטיפה. נסי והוכחי גם את

vitamol
ZURICH SUISSE

לצלילה עד 100 מ'

טיסו סידרל
סופר-צלילה —
אוטומטי,
עם תאריכון
וכרונוגרף,
אטום למים,
אל-חלד, מתחנן
בפני כל זעזוע.

169 - n

TISSOT

סופר - צלילה

שרות בינלאומי ברחבי העולם

אשתו של אשכול ואשתו של גולדה

זמירה חן עברה השבוע חוויה מסעירה. היה זה כאשר היא והמלחין-מנצח מרטין מוסקוביץ' נסעו לחופיע בנטועה שבגליל המערבי. הם תעו בדרך ובאחד הכבישים הצדדיים פגשו שני בחורים ושאלו אותם איך להגיע לנטועה. „אנחנו חיילים, אנחנו חיילים“, השיב אחד מהבחורים בעברית עילגת ומשך את חברו לעבר השדות. איכשתו הגיעו זמירה ומרטין לנטועה וערכו את חופעתם. בתום החופעה התכוננו השניים לחזור לתל-אביב, אך בדרך עזר אותם מחסום של צה"ל. „מסי תובבים חבלנים בשטח“, הסביר אחד החיילים. השניים חיכו במחסום עד שהגיעה הודעה באלחוט: „הרגנו את החבלנים. אפשר לפתוח את הכביש.“ בהמשך הדרך ראו השניים התקהלות של חיילים. הם ירדו מהמכוניות וגילו לתדהמתם שני הרגלים, „קא-לאשניקוב“ ורימונייה. ההרגלים היו שני הבחורים אשר זמירה ומרטין התעניינו אצלם בתחילת הערב על הדרך למושב נטועה.

אור, שהתכוון ללוח את עצמו בגיטרה, חלל וכינור, למד בילדותו לנגן בכינור, אותו זרק לפני שנים לעליית הגג. עתה, לצורך התקליט, החליט יוני ל- השתמש שוב באותו כינור. חי פוש בעליית הגג העלה כי הכינור עוד איכשתו בסדר, אבל מיתרי הקשת נרקבו. כאן התגלה יוני במלוא תושייתו: הוא השתמש במקל הקשת כבקשת והצליח להוציא מהכינור קולות שהשתלבו במוסיקה. לכן מופיע על עטיפת התקליט: ליוני ב- חליל, גיטרה ומקל-כינור, שי הוא בלרספק אינסטרומנט חדש בשטח כלי הנגינה. מקוריית נוספת על עטיפת התקליט: על כל אחד מאלף עותקים הודבקו מרחים מיושנים — על כל עטרי פה הרכב שונה.

המשורר דויד אבידן גמו במחירי אחת את עולם ה- פיומונים הישראלי. „פיומון גדול“, אמר בתוכנית ששודרה בגני צה"ל, „צריך א להכתב בידי תמלילן גדול, ב להיות מולחן בידי מלחין גדול וג להיות מושר בידי זמר גדול. אף אחד מהפיומונים הישראלים אינו מקיים את התנאים האלה.“

הבדיחה האחרונה המת- הלכת בקאמפוס של האוניברסי- טה בירושלים: לאחר הקרנת סרטו של יהורם גאון, אני ירושלמי, שאלו את הזמר מו- מי פליישר מה הוא עושה

כדיה, מי שביים עכורו את ה- סרט אריאנה והתחיל לביים את סרטו החדש פישקה יוצא למי- לואים. בחיפושיו אחר במאי שישראל את הסרט, הציעו לו את עינבר. שוחילי רצה שעני- בר יגיע מיד לבמת הצילומים וימשיך לביים במקום שהפסיק עובדיה. אבל ראלף התעקש לק- רוא קודם לפחות את התסריט, כדי לדעת על מה הסרט. בי- קושי הוא הצליח לדחות את ה- פגישה עם שוחילי עד שעה תשע בערב. שוחילי קבע את מקום הפגישה בלטרון, שם נערכים צילומי הסרט. ראלף הגיע ל- פגישה, המתין שעתים ולא פגש איש. הסיבה: שוחילי השלים בי- נתיים עם גורג, עובדיה, התח- בא מפני עינבר, אחר-כך נתן תירוץ מדוע לא בא לפגישה שקבע בתשע בערב בלטרון: „אם ראלף לא טוב בשביל ה- טלוויזיה הוא לא טוב גם ב- בילי“. ראלף, מצידו, הודה ל- אלוהים שהצליח להיחלץ מה- משך ההרפתקה הזו.

דן שילון בגוב האריות

דרך מקורית לרכוש פסל גילה ראש עיריית עיר הנמל הגרמנית משהבן: כששהה ב- ארץ, ביקר בגלריה לאמנות חדישה בקיסריה, התרשם מ- פיסלו של ויקטור חלבני שעמד בפתח הגלריה. מאחר ו- הגלריה היתה סגורה, לא ויתר ראש העיר, ד"ר אכמיר, השאיר פתק על הפסל, בו כתב שהוא מעוניין לקנות אותו. כי- שהגיע למחרת היום מנהל ה- גלריה דויד מיטל, מצא את הפתק, התקשר עם אכמיר ו- מכר לו את הפסל שיוצב ב- כיכר המרכזית במשהבן.

רעייתו של אלוף (מיל.) עזר ויצמן, ראומה, בחרה בקאריירה עצמאית: היא החלה לפרסם במדור הנשים של מע- רב, מאמרים על בעיות אקטו- אליות.

הזמר-שחקן ליאור ייבני, יכול לזקוף לזכותו תואר

הזמר שלמה ארצי (קיצוני משמאל) שר כסולן את שיר האליפות של קבוצת הכדורגל של מכבי נתניה, כשכדי- רגלני הקבוצה מלווים אותו במקלה. חשיר, שחו בר בידי אהוד מנור ושלמה ארצי עצמו, שהם אוהדי מכבי נתניה, ועודד עלידי אלברט פימנטה, נולד כחיקוי לשירי כדורגל דומים שזכו להצלחה בברי- טניה. בין זמרי המקלה לא נעדר כמונן גם מקומו של כוכב הקבוצה, מוטלה שפיגלר (שלישי משמאל).

עינבר, אשר עזב לא מכבר את הסלחיוה הישראלית. הוא קיבל טלפון מידידו אהרון גולדפוינגר שהודיע לו כי מפיק הסרטים מיכאל שווי- לי, מסרטי יוניטד שוחילי, מח- פש אותו. כשהתקשר עינבר עם שוחילי שאל אותו המפיק: „אתה מוכן לביים בשבילי סרט קול- נועז?“. אפשר לדבר על זה, השיב עינבר, שלא ידע כמה ה- מדובר. „מה לדבר? צעק שוחי- לי, „אני צריך אותך היום!“ מסתבר כי שוחילי רב אותו יום עם הבמאי שלו, ג'ורג' עי- נבר.

מי יהיה שגריר ישראל במצרים, עם בוא השלום? בי- תשובה לשאלתו ההיתולית של מסקר גני צה"ל יצחק לבני, השיב שריהוטן אבא אבן: „קודם כל אני חייב לומר ש- פנחס ספיר ודאי יאמר לי: אין לי תקציב לזה כי לא הבא- תי את זה בחשבון וסוכם שלא נפתח נציגויות חדשות השנה. באותה שיחה גילה אבן נכונות לחזור לדרגת שגריר, אם אימנם יידרש שגריר במצרים. היתיי מוכן להציע גם את עצמי לתפ- קיד, הצהיר אבן.

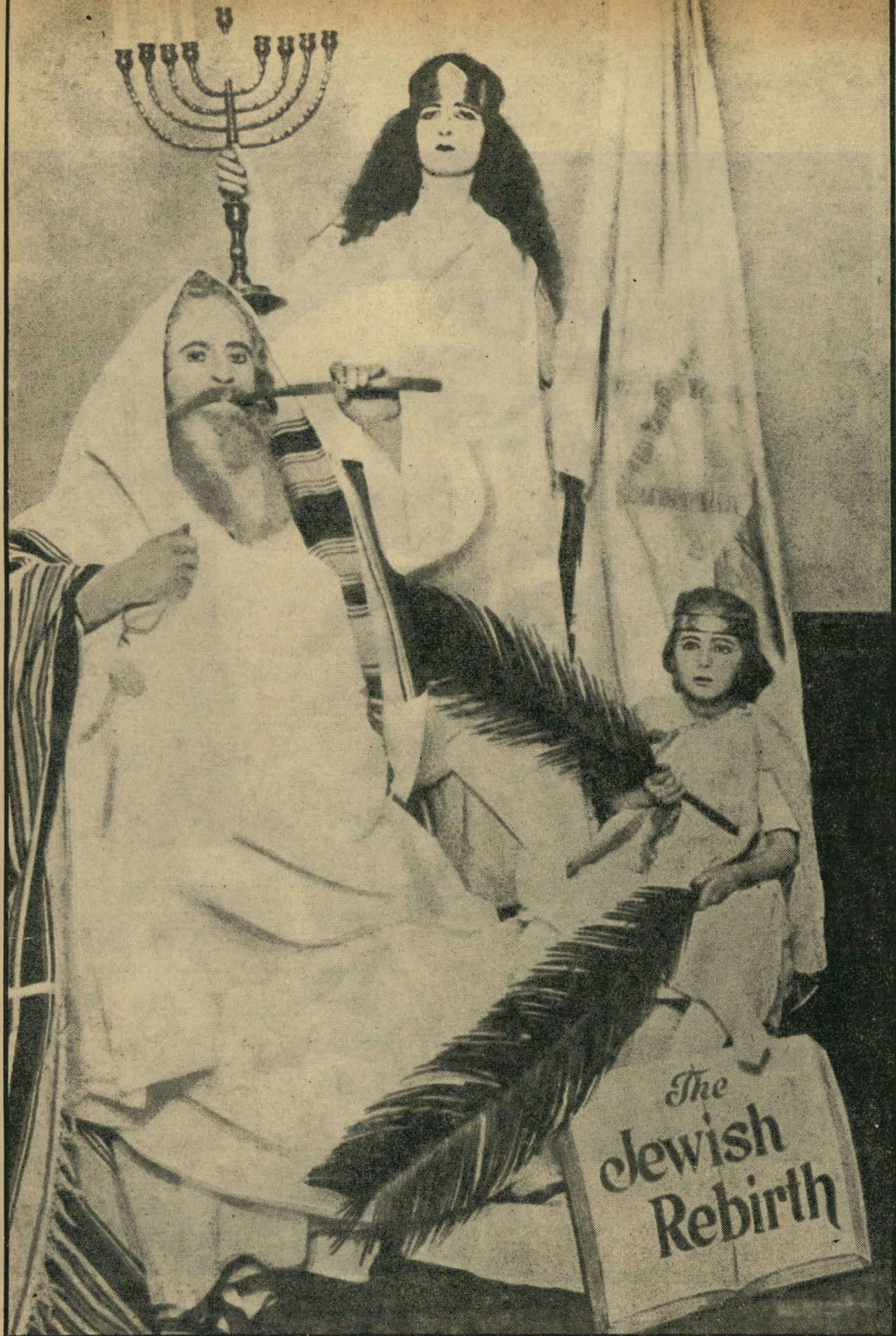
אבי עופרים (33), הזמר הישראלי היושב בגר- מניה, בילה חלק מחופשתו האח- רונה בכפר הנופש האילתי „וילג“, המנוהל על-ידי רפי נלסון, בחברתה של דוגמנית הצילום הגרמניה ורניקה מרימגר (לידו בתמונה), אשר ניצלה את השמש האילתית לשם שיוף מלא.

על זה שגולדה מאיר היא הגבר היחיד בממשלה, כבר דובר רבות. השבוע אישר את התדמית נהג מונית ירושלמי, בשעת תקרית שאירעה כאשר מרים אשכול, אלמנתו של לוי אשכול המנוח, התנגשה במכוניתה במונית ירושלמית. כאשר הרים נהג המונית את קולו, העירו לו עוברים ושבים: „זו אשתו של אשכול“. לא איכפת לי אם אפילו היא אשתו של גולדה, השיב הנהג.

הסופר פנחס שדה כתב באחרונה: „סופרי דור ה- פלמ"ח כתבו עבור קוראים מסוממים“. כתובה על כך כתב השבוע המשורר יהודה אופן: „נראה ששדה היה אחד הקוראים“.

רק עתה נודע כי בעת ביקורו בארץ של הסנאטור ה- אמריקאי ארמונד מאסקי, חלתה אשתו והיה צריך לאש- פזה למספר ימים בבית-החולים תל-השומר. השבוע קיבל מנהל בית-החולים, ד"ר חיים שיי- בא, מכתב מהסנאטור, בו הוא מודה לו על הטיפול המסור באשתו.

את השוק של חייו קיבל השבוע במאי הסלחיוה ראלף

בבירה? השיב פליישר: גם אני עושה סרט. אני עושה סרט בשם גם אני ירושלמי.

בעיקבות אני ירושלמי חל שינוי באורח חיינו של יהורם גאון: עד שעשיתי את הסרט, סיפר יהורם, קיבלתי מכתבים ממעריצות צעירות. עכשיו אני מקבל מכתבים מכל מיני זקנים ירושלמיים שראו את הסרט. תאמינו לי, אלה מכתבים מסוג אחר לגמרי.

מה שאירע במערכת הסלחיונה אחרי שנודע על בחירתו של דן שילון למנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה, הזכיר את הסיפור על דניאל בגוב הי אריות. תגובות אנשי החדשות העידו על תדהמה. חיים יבין, למשל, סרק דלתות, צעק ויצא לחופשה קצרה. מרדכי קירי שנכאום, שהתחרה עם דן ב מיכרז על התפקיד, הטיח דברי רים בוסים בפרצופו של המנהל החדש. ואילו עורך מוקד, אלי ניסן, העריך בקול כי שילון יחזיק מעמד מקסימום חודש ימים. גם נגד סמנכ"ל הסלחיונה ארנזון צוקרמן יצאו בהאשמות — כאילו הוא שגרם לבחירתו של שילון, כי חלק מנסיון השתלטותו על הסלחיונה. עתה נותר רק לצפות ולראות אם דן שילון יהיה הטרף או המאלף, בתככים שמי אחורי המסך הקטן.

איש הביטוח שלמה אליהו סיפר בתוכנית הרדיו במו ידיו, כי בילדותו, כאשר היה שליח בחברת ביטוח, נהג לעבוד עבודות נוספות בחברת יאיר פרדלסקי שהוא היום ממנהלי אולפני ההסרטה רול. השניים הסתובבו בבית ההבראה בקיבוץ גבעתי-ברנר וצילמו נציגות צעירות תמורת תשלום.

משרד האמרגנות עציוני בית-הלחמי סבל לאחרונה משתי גניבות אמנותיות: בפעם הראשונה פרצו אלמונים למשרד, הפכו את כל המגרות וגנבו מי שולחנה של מרים עציוני. סרט הקלטה של הצגת ילדים בפריצה שנערכה השבוע, נטלו איתם הפורצים מכשירי הקלטה. מול שהורדתי באותו יום את הסרט שהיה עליו, נשמה לר-וחה מרים עציוני. היתה עליו הקלטה בלעדית של שירי פסיכיקל התנ"ך.

פועלי הבניין שעסקו בניית הלונדון מיניסטור בתל-

אביב, הופתעו כשבאו לפתיחה החגיגית של המקום. במשך שבועות היה הקבלן שלהם, אלי כדורי, משתולל, צועק ומזוז אותם לעבוד יותר מהר. עתה, התברר לפועלים מה גרם לקבלן למהר כליכך: את אחד הבוטיקים במקום הפכו לגלריה, בה הציג הצייר קבלן אלי כדורי

את ראש ממשלת ישראל בפיקינג שנערך בחג השבועות לכבוד תנועת הנוער הציונית. בתיאור שנכתב ליד אחת מתמונותיה, נאמר: „הסובבים אותה ילמדו ממנה את אורחות החיים המושלמות של הכבוד". בתמונה העליונה נראית גולדה מאיר, ה מחזיקה בידה חנוכיה, כשהיא מבוגרת מכפי גילה באותה תקופה — בגלל אודם שנמרח על שפתיה לצורכי אותה הצגת בית-ספר.

ביר בין החוגים טיוטות מ מכתבים שכתב בוב דילן לזמר ג'והני קאש, והסביר לקהל כיצד השתנו מילות שיריו של דילן המשמשות עתה כסמלים. את המסיבה קילקל במפתיע ילד קטן, שעבר במקום רכוב על אופניים: „אתם מדברים כאן לים, דויד פיל ולהקתו הש איננו כאן. הוא בישראל."

אליה באו 400 מזומנים. מארגן החינגה היה אלן ווברמן (24), אחד מחסידי דילן, הידוע בכך שהוא נוהג לחטט בפח ה אשפה של דילן בחיפושי אחר יצירות שהושלכו עלידי הזמר. באותה מסיבה חילק נדבן בל-תיידוע נקניקיות ומשקאות ק לים, דויד פיל ולהקתו הש מיצו מיקצבי רוק, מלצר הע-

גולדה מאיר בתקופה בה גרה במילווקי שבארצות-הברית, כששמה עוד היה. ולדה מאבובך, בהצגת בית-ספר על נושא תקומת עם ישראל. באותה תקופה היתה גולדה חברה ב„חברת לינקולן" ובמועדון מדעי והשתתפה בהצגות היסטוריות. התמונה מימין, לשם השוואה, היא אחת מתמונותיה הרישמיות של גולדה מאותה תקופה ורואים בה

מרפסת דירותיהם, הוא נאלץ לחקות את כולם.

מאורע שהזכיר את בגדי המלך החדשים במהדורה מר דרנית, אירע השבוע ברחוב בו נמצאים שני בתי האבן של ה זמר בוב דילן בגריניץ, וילג. לכבוד יום-הולדתו ה-30 של הזמר, נערכה במקום מסיבה,

רי את אוסף ציוריו.

הסבר לבקשה שהגיש ה חקיין-שחקן ג'י יגיל לוועדת בניין ערים של עיריית תל-אביב, לסגירת מרפסת בדירתו, נתן חבר מועצת העיר דויד שיף מן: „בעצם גדי לא התכוון לסגור את המרפסת. אבל היות שכולם סוגרים בתל-אביב את

תמרוכים

נחוג • בחוג המשפחה, יום הולדתו ה-37 של מזכיר עיריית תל-אביב/יפו, **צבי אבייניא** (איכט), שנכנס לתפקיד זה במר קומו של מזכיר העיר הראשון, תקווה נדיבי, שיצא לגימלאות.

נבחר • לתפקיד דיקאן וסקולטה ל-מדעי החברה באוניברסיטה העברית בירושלים, פרופסור **שלמה קוגלמס** (45), שעלה לארץ ב-1954 מארצות הברית, הצטרף כעבור שלוש שנים לסגל מורי האוניברסיטה העברית וב-1966 קיבל תואר פרופסור-חבר.

מונה • לשגריר ישראל בחינה, ב-מקומו של זאב ש"ק, מי שהיה המזכיר ה-מדיני של מפ"ם, **יצחק שטייט**.

נישא • בטקס שהתקיים בחוג משי-פחתי מצומצם, הנשיא העולמי של מוסד בני-ברית ויו"ר ועדת הנשיאים של הארגון נים היהודיים בארצות-הברית, **ויליאם**

איטלסון

וקסלר

וקסלר (62), והרופאה הגינקולוגית מבית-החולים תל-השומר, ד"ר **אסנת איטלסון** (34), שלמה רפואה בז'נבה ובירושלים והמשרתת עתה כרופאה בחיל הרפואה של צה"ל.

הוענק • עלידי אוניברסיטת סנט-בונבצור, הואר דוקטור-כבוד במשפטים, ל-קומיקאי **בוב הופ**, "לאית הוקרה על שירותיו לאומה האמריקאית בשדה הבידור והאמנות", כפי שהסביר דובר האוניברסיטה.

מנהלים רומן • השחקנית ה-אנגליה **סמנתה אנאר**, ששילמה לבעלה-לשעבר, טום שטרן, 250 אלף דולר תמורת גט, והזמר **קריס קריסטופרסון**, שהיה ידידה של ברברה סטרייסנדר.

התארסו • ערב צאתו לישראל כדי לשחק בסרט ירושלים, ירושלים, השחקן **ניקול ויליאמסון** (34) והשחקנית **ג'יל טאונסנדר** (26). אחרי ידידות של ארבע שנים.

זכתה • בפעם השנייה, בפרס אמי של הטלוויזיה, שהוא פרס מקביל לאוסקר הקולנועי, השחקנית האנגליה **סוזן המפי** (שירר) (פלמיד בההגדה לביני פורטיס).

סוזן המפשייר

עביר מישחק בסידרה הטלוויזיונית בני צירציל הצעירים. בשנה שעברה זכתה המפי-שירר בפרס על ההופעה בפורטיס.

נפטר • לאחר מחלה ממושכת, בגיל 75, האיש ששימש כשומר-ראשו, נהגו, יועצו וידידו של הנשיא הראשון של מדינת-ישראל, ד"ר חיים וייצמן, **יהושע חרל"פ**, שכונה גם שומר הארמון, מפני שגם אחרי מותו של וייצמן נשאר בביתו ועבד ב-שירות אלמנת הנשיא עד יום מותה.

פירוס דיר יעקבסון

זם אוהבים....

הליגה להשמצה והליגה להרביצה

מזה זמן רב לא צחקתי צחוק כה פרוץ כמו ברגע שקראתי בעיתון אמריקאי מה קרה בין שתי הליגות האומיות של יהודי ארצות-הברית.

הליגה להשמצה והליגה להרביצה.

לפני כמה שבועות ביצעו כמה צעירים נחמדים (יישר כוחם!) פריצה למשרד מחוזי של האף-בי-איי, המישרד המרכזי לחקירות, המקביל לשרות-הביטחון הכללי שלנו. באותו לילה גנבו מן המשרד כמה דבבות מיסמכים. הם מסגנים את המיסמכים האלה בהדרגה, ושלחים אותם לעיתונים מכובדים, המפרסמים אותם ברצון רב. כך נודע הרבה מאוד על שיטות הפעולה של האף-בי-איי. למשל: שהוא משחד טלפוניסטים כדי להקשיב לשיחות פרופטורים, שביצעו כדי לבלוש אחרי ההורים, מחזיר פרובוקטורים לתנועות-השלום השונות, וכיוצא באלה דברים נחמדים.

והנה, בין כל המיסמכים, נתגלה אחד שיש בו עניין מיוחד בשבילנו.

נאמר בו, שפקיד חשוב של "הליגה נגד השימצות" משמש כמלשין של האף-בי-איי, ומדווח להם על החברים והפעולות של "הליגה להגנה יהודית".

★ ★ ★

די להבין את ההומור הפנטסטי הטמון בדיעה קטנה זו, חייב הקורא לדעת קצת יותר על שתי הליגות הנחמדות האלה.

הראשונה היא "הליגה נגד השימצות". נקרא לה, למען הקיצור, "הליגה להשמצה".

לא, אין זאת טעות דפוס. זהו באמת העיסוק העיקרי של הליגה הנ"ל.

היא משמיצה.

מדוע קורא לעצמו אירגון של משמיצים מיקצועיים "ליגה נגד השימצות"? לכך יש היסטוריה.

הליגה הוקמה באמת, בכספי בני-ברית (אך בגוף גפרד ועצמאי) כדי להילחם בהשמצות אנטי-שמיות.

זה היה בימים שבהם פרוחה ההסתה האנטי-שמית בארצות-הברית. הליגה, שנוסדה ערב מלחמת-העולם הראשונה, נה, פעלה לא מעט נגד אירגוני-התעמולה הנאציים בין שתי המלחמות.

אולם בינתיים לא נותרו בארצות-הברית אלא אירגוני-שוליים אנטי-שמיים קטנים, חפי רי כל השפעה רצינית. הליגה הפכה זה מכבר למיותרת.

אבל איזה גוף אוהב להודות בהיותו מיותר, ולשבוק חיים לכל חי?

★ ★ ★

ברדאי לא הגוף המסויים הזה. הוא חיפש לעצמו עי" סוק אחר. והוא מצא אותו בנקל.

כיום זה גוף של מיקאקראתיים יהודי, פלוגתי סער עם צילינדר, מעין "רצח אופי בע"מ".

יושבת לה חבורה של פקידים, משופעת בכסף הנתרם עלידי יהודים חמימים, ותורצת דין. מי כשר ומי לא.

מהו יהודי טוב, מהו בוגד, מהו נבל.

על גורדין זה אין עירעור. הליגה היא הי תובעת, השופטת והמוציאה-לפועל.

הוכרז פלוגי כ"בלתי-כשר", לא יעזור לו דבר. מיכתבים סודיים ישגורו לקהילות, לאירגונים, לעסקים. המכונה הי גדולה, שגם חאפיה סיציליאנית לא היתה מתביישת בה, נכ' נסת לפעולה בכל רחבי המדינה. אלא שמאפיה זו אינה פועלת באמצעים כה גסים כמו אקדח או אצבע דינאמיט.

יש לה מכשירי-רצח יעילים יותר.

הקורבן כלל לא יכין מה קרה לו. פתאום יחדל מלקבל הזמנות. ידידיו יתחמקו ממנו.

ההזמנות המיסחריות שקיבל מופעלו — מתן בטלות לפתע באורח מסתורי, בזו אחר זו.

אם זה עיתון — הוא מאבד את מודעותו ומגיע בן לילה לסף פשיטת-רגל. אם זה מיפעל מיסחרי, נעלמים לפתע הלקוחות, האשראי, הספקים. אם זאת אגודה, נוט' שים אותה פתאום חברה ותורמיה.

מדוע? מה קרה? מדוע נקבע הקורבן כבוד גר, כעובד-ישראל, כאנטי-שמי (אם הוא גוי), כיהודי שונא-עצמו (אם הוא יהודי)?

מי יודע? אולי השמיע דעה שלא תאמה בדיוק את קו הימין הציוני האמריקאי, או העסקן הציוני המקומי. אולי אמר שכדאי בכל זאת לשמוע פעם גם מה בני הפאנאטיים השחורים (המקוריים), או השמאל החדש. אולי השתתף ב' איזה כינוס-שלום יחד עם גוף החשוד כפרו-ערבי. אולי פירסם מיכתב שהציע לישראל לעשות ויתור כלשהו.

זהו הסוף. תותח-ההשמצה יורה — ו"הליגה נגד השימצות" קברה קורבן נוסף.

★ ★ ★

מ קרב הגוף הזה בא המודיע, שהלשין בפני בולשת הגויים על אחיו. אילו אחים?

זהו הצד השני: הליגה להרביצה, הידועה בציבור כ"ליגה להגנה יהודית".

גם גוף זה נולד מתוך כוונות טובות. כדי להגן על יהודים חסרי-ישיע מפני גל הפשיעה והאלימות המציף את ארצות-הברית, וביחוד מפני כנופיות-שכונות עדתיות של שחורים, פולנים, פורטוריקאים וכו'.

אבל מטרה זו הפכה זה מכבר לפעולת-מישי-נה של הליגה להרביצה.

כיום היא מוכנה להרביץ לכל מי שאינו מוצא חן

בעיני מנהיגה, הרב מאיר כהנא, שאינו מפורסם בשל הי איוון הנפשי שלו.

כל דבר שהוא באופנה, מצמיח כותרות בי עיתונות ותרומות של יהודים עשירים — מזי דרזת הליגה לקפוץ עליו.

יש בעייה של יהודי ברית-המועצות? הליגה מפוצצת, מר' ביצה, וורקת פצצות-סירחון. אם זה מוזיק לעניין וליהודים — מה זה חשוב? העיקר הכותרת, והתרומה שבעקבותיה. באיזשהו מקום פרץ סכסוך מקומי, שיהודים מעורבים בו? הליגה באה, הורסת במחיר כל שריד של שכנות טובה, הופכת את המקום לגיהנום — ומסתלקת כלעומת שבאה, מלווה בצבא הצלמים והעיתונאים.

יש יהודים שאינם הולכים בתלם ימני-קיצוני? פלוגת הסער מוכנה בלי צילינדר ועם אגרופנים. בקרוב בישראל.

יש בכל התופעה הזאת משהו מגעיל, ולא רק בשל רדיפת-הפירסומת הצינית. ריח של גיטו נודף בכל העניין — מין חיקוי גלותי עקום לרוח הישראלית, כפי שהיא נראית להם.

★ ★ ★

א יך יכולה הליגה לפעול במדינת-חוק? בארצות-הברית החוק הוא בידי שופטים נבחרים ו' שוטרים מקומיים — שרבים מהם קשורים בעולם התחתון, וביחוד במאפיה. את הפרטים אפשר לקרוא בספר הסנדק.

כהנא עצמו יודע זאת. לפני ימים אחדים כרת ברית רשמית עם דון קורליאונה — פליחה, עם דון קולומבו, ראש אחת ממשפחות המאפיה הידועות.

אולם גם קודם לכן לא חשש כהנא מפני שופטים ו' שוטרים. הם הגנו עליו. כל המשפטים שנערכו לו ול' אנשיו, לא היו אלא קומדיה. האף-בי-איי ידעה על כל פעולותיו מראש, כפי שמוכיח עכשיו המיסמך של המלשין מן הליגה להשמצה.

יש מי שמגן על דון כהנא.

גם כשהוא פורץ למשרד של אירגון-רבנים, ושוּרף אותו, כפי שקרה לא מכבר, גם כשיפרוץ מחר למשרדי הליגה להשמצה — וישורף אותם, בעזרת השם.

ואז אצחק עוד יותר.

★ ★ ★

מ דוע אצחק? מפני שיש לי נסיון אישי עם שתי הליגות גם יחד.

בשנה שעברה הוזמנתי לסיר הרצאות בעשרים אוניברסיטאות אמריקאיות, מטעם אירגון-שלום שמרני וכשר, שיש לו גם סניף יהודי, ושהבל מכבדים אותו. אין לו קשר עם השמאל החדש הקיצוני.

נסתבר ששמי הלך לפני. כמעט בכל אחת ממאה ההרצאות בלטה באולם משלחת של הליגה להרביצה, מוכנה להראות את נחת זרר' עה לבוגד שבא מישראל.

מושם מה לא אירעה אף תקרית אחת מצד הליגה להר' בצה (וגם לא מצד הקונגרסציה — אנשי הפידאיון שגם הם באו, בדרך כלל, במשלחת מרשימה).

נראה שכאשר נסתבר למרכיצים כי האיש העומד לפניהם אינו קורא להשמדת מדינת ישראל ולהקמת אושוויץ חדשה בין ים-המלח ויריחו, נעתקו מילים מפיהם ותנועות מזרר' עותיהם.

על כל פנים, הם ישובו בשקט.

★ ★ ★

י א כן הליגה השנייה, זו המשמיצה. אם שמי הלך לפני, הרי זה במידה רבה הודות לה. כעבור זמן הגיע לידי מיסמך סודי, ששלחה הליגה לי' השמצה מראש לכל האירגונים היהודיים בקאמפוסים ו' קהילות, בהם הייתי צריך להופיע.

היתה זאת מלאכת-מחשבת של החשדה ו' הפתה.

לא נאמרה בה מילה של שקר ממש. דעותי נותחו כימעט בהגינות, תוך הבאת מובאות מספרי ומאמרי. לא נאמר שאני בוגד. להיפך, נאמר אפילו, שלא כמו אנשי חצפון, (ששם הוכנס בצורה זו למיסמך), אני מוכן להש' לים עם המשך קיום מדינת ישראל.

אולם המיסמך הזהיר בפני הזמנת, ו"הק' לייץ" לבטל את כל ההזמנות שכבר שוגרו. מפני שהופעתי "בשעה זו", נוכח "מאמץ החירום של המגבית", עלולה "לגרם לחיכוחים מיותרים", לעורר "ספקות", ובכלל "לפלג".

מאחרי בכמה מיכללות היו צריכים להיות רבני מוסד הי"ל (הקשור גם הוא בבני-ברית). הפועלים בקאמפוסים.

ריבם מיהרו לבטל את ההזמנות.

אולם אחרים סירבו לקבל את התכתיב, ישוב לידי על הי' בהם, ולאחר מכן כתבו מכתבי-מחאה חריפים לליגת' ההשמצה.

רב חשוב מאוד משיקאגו פנה לליגת-ההשמצה אחרי שי' הקשיב לנאומו, תבע מראשיה להתנצל בפני פומבית על ההשמצה המכוערת, והוסיף שהייתי הנואם הראשון מישר' אל שהצליח ליצור מגע נפשי עם הסטודנטים.

זה לא עזר, כמובן. במקום התנצלות, באה הצטדקות עלובה, תוך חזרה על ההסתה.

איני מספר פרשה זו מפני שהיא חשובה, אלא מפני שהיא אופיינית. סתם יהודי, שאינו ח"כ מישראל, מופקר בודאי הרבה יותר לפניות-הרעל, העטוף בנייר, של ליגה זו.

★ ★ ★

כ כן צחקתי, כאשר הבריונים בעלי-העט הלשינו על הבריונים בעלי-האלות, ואני מקוה בכל ליבי שבעלי' שרשרות-ברזל ישיבו מנה אחת אפים לבעלי' מכוונות' הכתיבה.

אם אתם מוכרחים לעשות את זה, אין לכם אובייקטים טובים יותר.

קדימה, חברים: עין תחת עין, שן תחת שן. להרביץ, להשמץ, להלשין — ככל העולה על רוחכם.

בתנאי שזה יישאר ביניכם.

העם

שמחה

ללא בסיס

מאחורי וייצמן עומדים האינטרסים הכלכליים האדירים של שני בעלי-חטו: ח"כ המיליונר יוסף קרמרמן, מעשירי חרות, שניצח על הכנסת וייצמן למפלגה ולממשלה במיצע הבק המפורסם, וחוטנו של קרמרמן, המולטי-מיליונר החרותי יעקב מרדור, שהוא גם המעסיק של עור בחברה שלו.

שני המיליונרים מעוניינים לחזור לממשלה, ממש כמו הליברלים. הם התנגדו לפרושה מלכתחילה, והם נמשכים חזרה. מכאן החלום של הליברלים: שבבוא העת יפרוץ פילוג בחרות, האגף וייצמן-מרדור-קרמרמן יתאחד עם הליברלים, וכך תקום מפלגת-ימין גדולה, שותפה אוטומטית ב"קואליציה הממשלתית הבאה, בניצוחו של פינחס ספיר.

הגורל המיועד למנחם בגין במיקרה זה: להישאר בראש קבוצה אידאולוגית קיצונית ומבודדת, המורכבת מנאמני אצ"ל.

לקראת היום. ייתכן שחשבון זה נעשה בלי בעל הבית, בעבר, כל מי שיוולד במנחם בגין שלם ביוקר. אולם הליברלים עוקבים בעניין אחר פועלתו השיטתית של עור וייצמן. כראש הנהלת חרות, וכאחראי על ההסברה שלה (אחרי שהיה את נאמן-בגין, יורם ארידור), הוא חורש את הסניפים, מחזיר נאמנים לעמדות-מפתח, ומשתלט — כך הם מקווים — על המפלגה. לקראת היום.

סטודנטים

ה"אלקטורים"

בשנים האחרונות היתה השליטה בהסתדרות הסטודנטים, בידי תאי הסטודנטים של מפלגות הימין והמפלגות הדתיות. בי שנה שעברה הצליחו צעירי המערך להקים קואליציה עם הדתיים, ללא שיתוף תאי ה"סטודנטים" של מפלגות הימין. עד מהרה נתברר כי הסטודנטים הדתיים קדושים יותר מהאפיפיור. הצעירים הדתיים, שבמפלגות הם שולטים הוקנים "היונים" בעוד הם נושאים ברמה את דעותיהם ה"ניציות", מצאו בהסתדרות הסטודנטים מרכז להפצת דעותיהם.

בבחירות האחרונות, שהתקיימו בסוף אפריל, נערכו הסטודנטים של המערך בחי

יורם ארידור

זוק קבוצת עווד, ארגון הסטודנטים המרוקאיים, כנגד הימין: תא הסטודנטים של גח"ל והסטודנטים הדתיים (שהבינו כי נציג חוץ המערך ועווד מנל אותם ממעמדם בהסתדרות הסטודנטים).

תוצאות הבחירות היכו בתדהמה את כל עסקני הסטודנטים. קבוצת עווד קיבלה שלושים ואחד צירים, המערך שלושים צי (המשך בעמוד 19)

אם מחר תתפרסם ידיעה, כי ברית-המועצות העניקה למצרים פצצה-אטום וכי צוות רוסי הביא את הפצצה למצרים, כדי להפיל עילה במיקרה הצורך, קרוב לדואי שעתיד ני ישראל יגיבו על כך בתרועות של צהלה ושמחה.

«אמרנו לכם ?!» יזעקו הכותרות כלפי האמריקאים, «אייאפשר לסמוך על המצרים? אולי עכשיו תשתכנעו לא לתמוך בהם!» זה שביתת-נוצר איום חדש על עתידה של ישראל, וסיכויי השלום הולכים וקטנים, זה כמעט אינו מעניין איש בצמרת בישראל. מה שמעניין את מנהיגי ישראל הוא להפיל ריד ככל האפשר בין המצרים לאמריקאים.

משחק בלי סוף. זה בדיוק מה שאירע השבוע, כאשר התפרסם דבר חתימתו של ההסכם הסובייטי-המצרי החדש, המעניק תוקף והמשכיות למצב-העניינים שהיה קיים עד כה.

במקום להצטער על האפשרות שאבדה, לצמצום המעורבות הסובייטית באזור, פרצו מנהיגי ישראל בתרועות שמחה גלויה, מי תוך תקווה שמנהיגי ארצות-הברית ירפו עתה מתוכניתם לשכנע את ישראל לסגת תמורת שלום.

לרוע המזל לא היתה ארצות-הברית שותפה לשמחה זו, שלא היה לה כל מקום גם בליבו של ישראלי המעדיף שלום על שתיים.

באופן מעשי לא השתנה דבר. מה שאירע הוא שנשיא מצריים, אנואר אסאדאת, הי מבסס את כוחו ושלטונו במצריים, נתן ל"מנהיגי ארצות-הברית סימן אזהרה, באמצעותו הבהיר להם כי ללא שיפועילו לחץ שישא תוצאות על ישראל, פתוחה בפניו תמיד האופציה לשקוע בחיבוקו של הדוב הרוסי.

היה זה מהלך נוסף במשחק הארוך, שכל שהוא מתמשך — כן מתרחק סופו והולך.

מפלגות

חלומות

ליברליים

לאן הולכים הליברלים? לא לחרות. זה בטוח. אבל הם מקווים כי חרות — או לפחות חלק מחרות — תלך איתם.

שני בלי-נשק. ניהוד-האינטרסים בין שני חלקי גח"ל ברור למדי. חרות מאמינה במה שהיא מאמינה: בשלמות הארץ. הליברלים מאמינים גם הם במשהו: באינטרסים הכלכליים שהם מייצגים.

לכן אין מקום לחרות בממשלה הנוכחית, צעד אחרי צעד, לקראת ויתורים — לפחות במילים. ולכן אין מקום לליברלים מחוץ לממשלה — כי מי שנמצא בחוץ, נדפק מבחינה כלכלית.

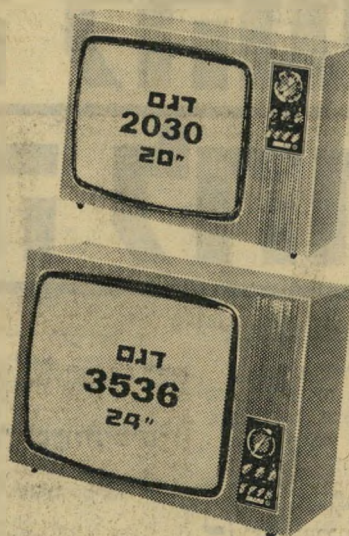
כל זה יכול היה להביא לפירוק קרוב של הגוש, לולא העובדה שלליברלים אין כיום אפשרות להופיע לבד. השוקת שלהם כיום שבורה למדי. הם בטוחים כי בכנסת הנוכחית זכו במקומות על-חשבון חרות, וכי הזיווג היה ונשאר עדיין כדאי להם. אבל הליברלים חושבים גם על העתיד. ומבחינה זו, יש להם לפחות שני בלי-נשק סודיים.

עזר כנגד עזר. הכלי הראשון הוא מעין אנטר-ייצמן, או סופר-עזר. הליברלים מקווים כי בבחירות הבאות יתייצב בראשם איש בעל תהילה צבאית ממדרגה ראשונה, אותו איש כבר נכנס רשמית למפלגה הליברלית, אם כי הדבר לא פורסם ברבים. הוא פופולרי לא פחות, ואולי יותר, מעזר וייצמן. הוא עשוי לעזור לליברלים להתגבר על הבעיה החמורה ביותר שלהם: חוסר אישיות פופולרית, בעלת כאריזמה המונית, שתעמוד בראשם כלפי הציבור.

המושג הנצחי. אולם יש גם נשק שני. לא נשק נגד וייצמן, אלא נשק בשם וייצמן.

יש קרב הליברלים העושים חשבון קר: ביום מן הימים מוכרחה לפרוץ מחלוקת בין מנחם בגין ועזר וייצמן. כי לוייצמן אין קיום לאמן ארוך מחוץ לממשלה.

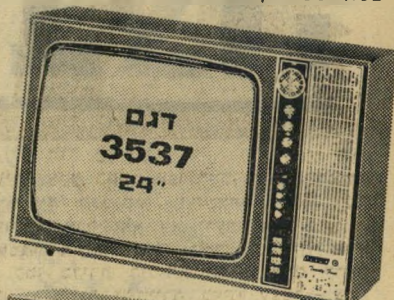
Pilot

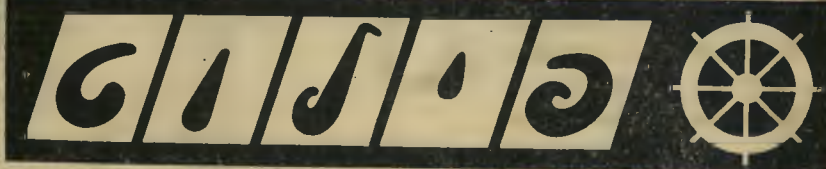
דגם 2030 : הטלוויזיה שפתרה את בעיית חוסר המקום, מיועדת בעיקר לחדרים קטנים. מסך 20 אינץ'.
דגם 3536 : מקלט איכות רגיש בעל עיצוב אירופאי עדין.
דגם 3537 : הטלוויזיה שהוכיחה עצמה, בעלת שיכלולים בלעדיים לפילוט.
דגם 3538 : מקלט היוקרה של פילוט עם 2 רמקולים לשיפור איכות הצליל.

ארבעת דגמי הטלוויזיה של פילוט נוצעו באיכותם, ביופיים וברגישותם. בארבעתם הושקעו הידע והנסיון העשיר של פילוט. לארבעתם מערכות קליטה נפרדות לכלי VHF ו-UHF וניתן להשיגם בצבעי מורניר אגוז, טיף, פוליסנדר ובצבעים לבן, אדום, שחור וכחול.

לעולים חדשים ולתושבים חוזרים עם פטור ממס קניה מחירים מיוחדים.

רכוש מקלט פילוט והבטח ערך כספך לאורך ימים

חדש בשוק :

נחש בעולם התחתון

מערכות זהות של חזיה ותחתונים לגשים, העשויות מ"הלוקה סטריץ", בדוגמאות דמויות נחש או פרחוניות, הוצאו לשוק על-ידי "רוטקס".

במערכות אלו מספר חידושים, ובעיקר בחזיה: — היא נלבשת מעל לראש ואין בה כפתורים. הלבישה וההסרה נוחים בזכות כתפיות אלסטיות.

— היא גמישה במיוחד והולמת את המראה השטוח האהוד על נשים צעירות במיוחד. המערכות החדשות של "רוטקס" נראות כבגדים, בזכות גזרתן ושלל הדוגמאות והצבעים. למעשה, לרשות האשה עומד מבחר של 6 צבעים אופנתיים — הן בבד דמוי-נחש והן בבד הפרחוני. מחיר המערכת 10.70 ל"י.

והאטרקציה הגדולה (אולי) מכולן: **"רוטקס" מייצר גם לגבר תחתונים (רק תחתונים) הזהים בדוגמאותיהם לאלה של בנות-יוגום...** אכן, שחיון (כמעט) מושלם.

"העולם הזה", שלא היה צד בעניין, גינה מאמר זה — וזכה מייד לתגובה מידי סילבי קשת בסיגנון דומה.
כדי לשים מחסום בפני שיטה חדשה זו של נקמה אישית מרושעת, רואה "העולם הזה" חובה ציבורית בפירסום המאמר הבא — שנועד לגלות את שורשיה, מניעיה ו- סכנותיה של תופעה זו.

לפני חודש פתחה סילבי קשת דף חדש בעיתונות הישראלית.
במאמר ארסי, שלא היה לו תקדים ב- רישעותו, התנפלה על אשה מסוימת, ונקמה בה נקמה אישית רצחנית. הקורבן לא היתה אישיות ציבורית, והמאמר לא היה בגדר רכילות. היתה זאת השמצה לשמה — מחושבת ותכליתית. דקירת עקרב.

סילבי קשת: שלב אי

"כל המצאותיו של אדם הן נכונות. את יכולה להיות בטוחה בכך."

(גוסטב פלובר במכתב ללואיז קולה.)

"הרעל הוא הנשק של הפחדן."

(פינאס פלטר)

ב גיל 16 לא היתה חיה שניידר נערה אשר נערים משתגעים אחריה. והיא ידעה זאת.

היא היתה נערה רגילה מאד, חיפאית ממשפחה בורגנית- זעירה. השנה היתה 1946, שנת הסלמה, ובשיא סולם הביקוש עמדו החבר'מניות, נערות שופעות חיים, בעלות יופי טבעי, שערות גולשות, עיניים גדולות ועליונות.

חיה שניידר הקטנה היתה ההיפך הגמור מכל אלה. פניה היו חסרות-עניין, עיניה קטנות, רגליה קצרות. ובעיקר: היא היתה שמנה מעל לכל מידה.

מה עושה נערה בגיל זה, כשהיא מרגישה את עצמה "בחורף"? כאן פועל המכניזם ההגנתי של הטבע האנושי. היא יכולה לשכנע את עצמה שבכלל לא איכפת לה מה קורה בחברה, מה חושבת החברה עליה. היא יכולה להתבודד, להיות מופנמת. היא יכולה אפילו להמציא לעצמה אישיות דמיונית חדשה.

חיה שניידר הקטנה והשמנונית מחיפה עשתה את כל אלה. היא המציאה נערה אחרת.

עורה לה בכך העובדה שבשעה שהיא נולדה, נתן לה אביה, דויד שניידר, שם פרטי לועזי: סילבי. בבית הספר עורר שם זה לעג, ועל כן הסתפקה בשם עברי פשוט יותר: חיה.

אבל בהדרגה המציאה חיה האמיתית את סילבי הדמיונית: נערה שהיא בעצם בכלל לא ארצישראלית, כמו החבר'א הפשוטים שמסביב. היא בכלל צרפתייה. היא נולדה בצרפת. היכן? בעיר ליל. איך זה? הוריה גרו שם, לפני שהגיעו לארץ, בדרום מגרמניה.

המריצה את המלאכה הדמיונית מכת-גורל, שירדה עליה בבית-הספר היסודי כל ישראל חברים (א.י.א.), בו שפת הלימוד היא צרפתית. היא נאלצה להפסיק את לימודיה אחרי שבע כיתות, מפני שחלחה בדלקת פרקים קשה, והיתה רתוקה למיטתה במשך שלוש שנים, כשהיא כימעט משיקת. השנים עברו עליה בקריאת רומאנים — את הדפים היתה הופכת, לדבריה, בסנטרה ובלשונה — כיון שלא יכלה להזיז את ידה. בכך הסבירה שתי תופעות פז' יולגיות: לשונה התארכה בצורה בלתי-רגילה, דבר שהיא מתגאה בו, וסנטרה קיבל מיבנה מיוחד.

תלמידה רתוקה לביתה, כאשר כל חברותיה מתחילות להתערות בחברה בשנות-ההתבגרות, מוכרחה לסבול מטראו- מה קשה. אצל חיה שניידר הביאה טראומה זו לשיכלול עולמה הדמיוני, להזדהות מוגברת עם גיבורות הרומאנים הצרפתיים שבהם היתה שקועה.

כך נולדה סילבי הצרפתייה, הנמצאת מאונס בארץ, הרואה את הגייטס העלובים ממרומי התרבות הצרפתית, תר- בותה האמיתית. הברחון המכוער לא הפך לברבור. אבל הוא המציא לעצמו מסיכה של ברבור.

השפם של

המס-פא

כ שהגיעה חיה שניידר לגיל 18, פרצה מלחמת- השיחור. כמו כולם, התגייסה לצה"ל. כמו כל החיפאים נשלחה לחטיבת כרמלי.

הענק הב

בעוד הזוג הצעיר שוקע בחיים אפרוריים, טיפחה האשה הצעירה את חלומותיה הכמוסים והחשאיים. היא ידעה שהיא נועדה לגדולות. אבל היא לא ידעה אילו גדולות. חיי-המשפחה שיעממו אותה. בעלה למד בטכניון, והיא גרה עימו בחדר קטן בדירת הוריה. במשך שנים קראה רומאנים צרפתיים, ובדמיונה הצטיירה בעיני עצמה כאחת הגיבורות של רומאנים אלה, האשה הפאטאלית, המטופחת, שופעת-התרבות, שגדולי המדינה מחזירים אחריה וחוששים מפני הסאקראם הקטלני שלה, והנה היא נשואה לבחור נוח לבריות, מהנדס-מכונות, שתקן ומאוזן, שלא רצה אלא לחיות חיי-משפחה מסודרים.

בשנים ראשונות אלה חלה התמורה הראשונה בדמות האשה. קודם כל, צורתה החיצונית השתנתה כליל. היא חדלה להיות שמנה, רזה להפליא. היא לא הפכה לנערה יפה — מיבנה-גופה ותו-יפניה לא איפשרו זאת. אבל אי אפשר היה עוד להכיר בה את הנערה השמנה מלפני חמש שנים, שהופיעה בתצלומי אותה תקופה.

באותו זמן גם נעלם סופית השם חיה. היא הפכה סופית "סילבי קשת" — שם שצילצל כפסבדונים, אך היה אמיתי בהחלט.

מאדאם בובארי

מרחוב גורדון

ב שנת 1962 הופיעה במערכת העולם הזה נערה נמוכת-קומה, שהיתה שונה מאד מסדרת נערות-הזהר שעברו במערכת וביקשו להצטלם. סילבי שמעה שהתפנה

סילבי קשת: שלב ב'

בשביל נערות רבות כמות, היתה מלחמת-השיחור גם שיחורור אישי. הנערות התערבבו בין החבר'א, קיבלו ביטחון עצמי, התגברו במהומה הכללית על תסביכים פרטיים.

לא כן חיה שניידר השמנונית. היא הביאה את תסביכיה למחנה, ושמרה עליהם היטב. בגוד משכה הנערה הבלתי-בולטת את תשומת-הלב רק בשל תכונה אחת: כשמישהו היה משמיע בנוכחותה הערה גסה, רומז רמז מיני כלשהו, או אף מפליט סתם מלת-גידוף ערבית — היתה חיה מסמיקה כעגבניה ובורחת כדי להתלונן.

להתלונן בפני מי? בפני המס-כפים הגסים? המס-מם המ- זלול והמקלל? לא, אל המס-פא, השקט, הסוליד, בעל השפם הגברי: צבי קילשטוק.

שמנה

הופכת רזה

כך נולדה התקשורת, שנסתיימה בנישואין. חיה העמידה תנאי: "לא אתחתן עם שם כזה" צבי חיפש ומצא שם חדש: קשת. הוא בחדאי לא תיאר לעצמו שבכך הוא יוצר שם, העומד להיות לתופעה בעיתונות הישראלית. הוא רק שם לב לכך שהחילת הקטנה, הנחבאת אל הכלים, מעריצה אותו. והוא, האלוהים של הפלוגה, הצברי-הא- הידעה, נעתר להערצת הנערה הבודדה, ואולי גם קצת ריחם עליה.

היתה זאת הפעם הראשונה — אך לא האחרונה — שבה התקשרה חיה-סילבי ישר עם הבוס. הדבר הפך לשיטת חיה, כשהבוסים הופכים בזה אחר זה שלבים בסולם.

אולם כל זה היה חבוי עדיין בגנבי העתיד. צבי המס-פא וחיה החיילת התחתנו — והם יכלו להפוך לזוג ישראלי נורמלי ורגיל.

ואכן, קשה לדמיין אדם נורמלי יותר מצבי קשת. אך חיה-סילבי לא היתה מעולם נורמלית.

סילבי קשת: שלב ג'

בעיתון תפקיד של מגיה — תפקידו של האיש המתקן שניאורצ'קוס בטרם הדפסת העיתון. היא ביקשה וקיבלה את התפקיד. עד אז עבדה ככתיבה בחברת החשמל בחיפה, ועכשיו עבר הזוג לתל אביב.

באותו זמן לא חלמה סילבי כלל על קריירה של עיתונאית. הדבר בא לה במיקרה לגמרי. באותם הימים עץ במערכת הרעיון לפתוח מדור, שדוגמתו לא היה עדיין בארץ — מדור של חילופי מכתבים בין צעירים וצעירות, המבקשים קשרי מכתבים. מדור זה קיבל את השם "מכתבים לרות". היה נדמה שלא דרוש עיתונאי דווקא כדי לנהל מדור שכזה, והעורך הציע לסילבי לנסות את כוחה בכך.

כך נולדה קריירה עיתונאית. סילבי עטה על המדור כמוצאת שלל רב. בפעם הראשונה ניתנה לה ההזדמנות להגשים בחיים את חלומותיה הגנונים — להוכיח טיהא אשת תרבות, שהיא משכמה ומעלה מעל לכל בנות גילה, שהיא שופעת תרבות צרפתית, פאם-פאטאל אותנטית.

במערכת העולם הזה אין אדם עובד לבדו. העבודה בנויה על שילוב צאח מוחלט. רעיונות מוקפצים ככדורי פינג-פונג מאיש לאיש, כשהכל מציעים הצעות לכולם, והעורך נמצא בדרושה יומיומי עם כל אחד מהכותבים, מגלגל רעיונות, מציע, מתקן, פוסל, מדריק, דוחף, מכתן.

כך נולדו, או התפתחו, באולפן העבודה המעשית בשבועון המסוים, רוב הכוכבים הנוצצים של העיתונות הישראלית והיום: פליטוניסטיות כמו ויוה יריב ותמר מירון; קאריקטוריסטים וציירים כמו דוש, זאב, שמואל בק, רענן לוריא; כתבים כמו אורי דן, ורן כיסלו; כמעט כל צלמרי העיתונות החשובים, ורבים אחרים. לאחרים מהם העניק העורך את השמות, שבהם התפרסמו.

סילבי קשת היתה אחת התגליות — או המוצרים — המוצלחים ביותר של אולפן זה.

במשך שבע שנים ערכה את המדור "מכתבים לרות" ובשנים אלה הפכה לעיתונאית שנונה, וגיבשה סיגנון משלה.

במדור זה יכלה לקרוא דרור לתכונותיה. הכל נעשה בסארקאזה עוקצנית, בעליונות עילאית. עדיין לא ניכרו בתומור זה הניצנים הראשונים שהפכו ברבות השנים את סילבי קשת למיפלט של העיתונות הישראלית.

אחד מחלקי המדור היה תת-מדור בשם "נערת השבוע". שם ריאיינה סילבי נערות צעירות, בדרך כלל יפהפיות, במרוצת השנים איראשר היה להתעלם עוד מתופעה ש"התבלטה יותר ויותר: ככל שהנערה יפה יותר, כן גברה הארסיות של ההומור שבו תיארה אותה סילבי. הדבר הפך לבדיחת המערכת: סילבי קשת לא יכלה לסבול נערות יפות. היא השתדלה לנקום בכל אחת מהן את נקמתה הפרטית — נקמת נעוריה העלובים, כנערה שהנערים פסחו עליה.

מאות נשים זוכרות את סילבי מהתקופה ההיא דווקא מספרת, למשל, גילה אלמגור: "צעדתי או את צעדי הראשונים בתיאטרון. משום מה עלתה עלי סילבי במדור שלה. מעולם לא ראיתי אותה, ולא דיברתי עימה מילה. אך היא רדפה אותי בשנאה ממש".

הדבר נידון לא פעם בישיבות מערכת, מתוך בקשה שתרסן את עצמה. אבל הדבר היה קשה לה.

תכונה שניה, שהחלה בולטת אף היא בהדרגה: סילבי היתה מוכרחה להפגין את הבוז העמוק שהיא, אשת התרבות הצרפתית, האשה שגולדה בעיר ליל, הגיבורה של פלורב, רחשה לכל דבר ישראלי. היא כתבה על הנייטיבס בנילוול גובר והולך, כל דבר ישראלי נראה לה עלוב, מגוחך, נחות — לא מעורר סלידה.

לא היתה זאת עוד העמדת פנים. סילבי לא שיחקה גיבורה של פלורב. היא הפכה גיבורה של פלורב. לעיני המערכת המשתאה, התפתחה סילבי קשת ולבשה דמות חדשה לגמרי. סיגנון הדיבור שלה התחיל להיות שזור במילים צרפתיות ואנגליות. זמן רב לפני שנסעה בפעם הראשונה לחו"ל, כבר היתה מומחית לפאריס וללונדון, ורק סביבה הערות ביקורתיות שהעידו על עומק תרבותה האירופית. רק מכירה הקרובים ידעו שאלה נקלסו בשקידה מתוך זיוגנאלים לעויות. היתה זאת השכלה של מאגנאנים, האופיינית כל-כך לפסבדואינטלקטואלים מודרניים.

דירתה על הגג ברחוב בן יהודה התחילה להתמלא במאגזינים צרפתיים, שהיו פזורים סביב ברשלות קפדנית, בין הריהוט שגם הוא שינה את צורתו, בהתאם לתצלומים באותם מאגזינים.

סילבי קשת הפכה למה שהצטייר כדמונה — מאדאם פלורב של פינת רחוב גורדון.

"רחל המרחלת" המקורית

זוהי מציא רק ביטוי מאופק בכתיבתה. כי העולם הזה, למרות מלחמותיו הציבוריות הקיצוניות, לא נתן דרור ליצרים פרטיים.

סילבי המשיכה לערוך את המדור "מכתבים לרות", המדור השתפר והתרחב. נולד בו המושג "טיפשעשרה" — וסילבי כתבה רשימות משעשעות בלשון גילאים אלה. היא הוסיפה לכך תתי-מדור בשם "ציפור קטנה לחשה לך" — המדור הראשון בארץ לרכילות חברתית. בראשית 1960 הפך תתי-מדור זה למדור "רחל המרחלת" — כשהעורכת היא סילבי קשת.

אולם היא לא הצליחה במדור זה, המחייב עבודה קשה. היה לה הרבה יותר נוח להעתיק סיפורי רכילות מזיוגנלים

צרפתיים, על חביו הרכילות הצרפתית. היה צורך להעביר את המדור לאחרת.

באותן שנים גם עבדה בשבועון "עורכת כתוב" — תפקיד שכני של שיכתוב החומר המערכת, והשגחה על רמת הכתיבה של העיתון כילו.

לבסוף ניתן לסילבי להגשים את מבוקשה: לכתוב מדור

1954: כתבה עם אורי דן

אישי. הוא נשא את השם "עולם קטן", ולא נשא חתימה. הוא היה מורכב מפליטוניסטים נחמדים, כתובים בעוקצנות — אך ניתן לה לכתוב בזדון או ברוע לב.

כל זה הגיע לקיצו באמצע 1960. סילבי נפרדה ממערכת העולם הזה על רקע מקובל — חילוקי דעות על תנאי עבודה. לא היה לה עוד חשק לעסוק בעבודה עיתונאית שכזו. קשה. מתח עבודה הקדחתנית בשבועון לא היה עוד לרוחה. היא רצתה להפסיק את עבודתה במדור "מכתבים לרות", שבו הפכה לשם-דבר. השבועון, מצידו, לא יכול היה להיענות לדרישותיה הכספיות, תמורת כתיבת מדור אישי אחד לשבוע.

הפרדה בוצעה בידידות, וסילבי קשת עברה לידיעות אחרונות.

שפור חמתך

על היפות

שכני סילבי קשת היה זה צעד חשוב מאד לקראת מה שהפכה ברבות הימים.

ידיעות אחרונות הוא עיתון יומי, ושיטות עבודתו שריות לחלוטין מן הקיימות בהעולם הזה. בשבועון היתה סילבי במגע כימעי יומיומי עם העורך, שהדריך, יעץ, כיוון, התווכח. בידיעות היתה חופשית לחלוטין. איש לא התערב במעשייה, אלא אם כן דרכה על יבלות שהיו חסרי בות יקורות מדי לצהרון רבי-הקשרים.

כל מה שנשאר במשך השנים ככול אצל סילבי, פרץ

1955: מגיהה בדפוס "העולם הזה"

עכשיו החוצה. בפעם הראשונה ניתן לה לערוך חשבור נות אישיים ממש — לנקום בלי הגבלה בנשים יפות, לשפוף קיתונות של לעג ארסי על אנשים מצליחים — ובמיקר על נשים מצליחות.

חיש מהר גילתה שאין דרך קלה יותר לפופולריות בחב"רה הישראלית. אצל היהודים, אין שימחה כמו השימחה לאד — והתנפלותה הבלתי-מרוסנת של סילבי על פלוניות או אלמוניות גרמה לצהלה של שימחה אצל כל מכירה של אותה פלונית או אלמונית. הקינאה הפרטית של סילבי, והקינאה הציבורית השולטת כמדונה, התמזגו לתופעה אחת — וסילבי קשת פרחת על גוף החברה הישראלית.

אולם המטאמורפזה של סילבי העיתונאית היתה כאין וכאפס לעומת שינוי-דמותה של סילבי עצמה. בניין-הדמיון שכנתה לעצמה הרקיע שחקים. היא עישנה מתוך מחוייב סגירות ארוך, התנהגה והתלבשה כפילגש יקרה בתקופת אמל זולה, למדה להסתת בסכסיסי איפור את פגמיה הגופניים. היא לא הפכה יפה, אבל "מעניינת".

על גברים ישראלים נטולי השכלה, שטיפסו בסולם ההצלחה, אותם "נייטיבס" שהיא זילולה בהם בבזז כה ריכוני, עשה הדבר רושם עז. סוף-סוף הצליחה במה שרצתה מילדות: שהגברים יתעניינו בה. בדמויה ראתה את עצמה מוקפת גברים תאחננים, החושקים בה ממעמקי נפש, ואילו היא דוחה אותם בבזז, משום עדינותה התרבותית, שאינה סובלת מגע גופני.

המחזרים לא הגיעו

אותה עת גם קרה מה שמוכרת היה לקרות — ושהכל ציפו לו מזה זמן רב.

צבי קשת, הבעל הסכלני, הצליח במקצועו. הוא הפך מהנדס-מכונות מבוקש, ובענפים מסוימים אף נחשב לגאון מיכאני. פעם בשנה הלך לשרות-מילואים, נחשב לקצין מצטיין ואהוד. אבל הנערה חיה שנשא לאשה — שוב לא היתה קיימת.

כי תכונותיו האנושיות החיוביות של צבי לא עשו רושם על סילבי החדשה. יותר ויותר נראה בעיניה כמיסטר, כאדם "קטן עליה". היא הלכה למסיבות-קוקטייל, סינורה עיני חניכית-תחכומי באימרות-שפר של לה-רושפוקו, לבשה פיאות בלונדיות נוצצות, חשבה את עצמה לארביטראל-גאטארוס של החברה הגבוהה. בעלה המשושם עמד בפניה, זר לכל זה, מתגעגע לרגע שיגיע הביתה.

לבסוף הפכו הגירושין לעובדה. ואז קרה דבר נורא. לסילבי, ולחברותיה, היה ברור כי עשרות גברים רמי מעלה יעוטו על הנרשנה הזוהרת. יחסו אותה בו במקום, בעוד שהבעל הנורמלי-כל-כך יתקשה במציאת בת-זוג. קרה, כמובן, ההיפך הגמור: צבי קשת נשא תוך חודש-שנים מעטים צעירה ישראלית נחמדה, קצינה בצה"ל, הגיע במהרה למה שבקש להשיג: חיי משפחה נורמליים ויפים. ואילו סילבי נשארה גלמודה ובודדה.

בתם היחידה של צבי וסילבי נשארה עם האם, ששלחה אותה לפנימיה — תחילה לקיבוץ מרחביה, אחר-כך לכפר הירוק. בפי אמה, הפכה שרון קשת הצעירה כבר לאגדה. כי האם מתארת אותה בחיבה כמיפלט צעירה, ומצטטת מפיה בהרחבה פסוקים כגון: "אמא, מתי תמותי כבר?" בסמוך לגירושין אלה, התגרשה סילבי גם מידיעות אחרונות. היה זה אחרי שחזרה משהיה בת שישה חודשים ב"לונדון, כשהרפתקאותיה שם ממומנות על-ידי ידיעות אחרונות. היה זה אחרי שחזרה משהיה בת שישה חודשים ב"הארץ לעבור אליהם, תמורת משכורת גבוהה יותר מזו ש"קיבלה בידיעות אחרונות. סילבי לא גילתה על כך דבר, ניצלה הצעה זו כדי לדרוש מידיעות אחרונות להעלותה ב"שתי דרגות עיתונאיות. כשנחתה הצעתה — התפטרה. בפלי ידיעות אחרונות רצו או לנכות את דמי ההשתלמות שלה מפיצויי ההתפטרות. סילבי התנגדה לכך. בבירור שהת-קיימה בפני הרב המיקצועי של אגודת העיתונאים נבקע, כי חצי מדמי ההשתלמות ינוכו לסילבי מפיצויי הפיטורין שלה. נוח מוסר נשבע אז כי שמה של סילבי לא יוזכר עוד בידיעות אחרונות. ואומנם, עד שחזרה לעבוד בעיתון זה, היא היתה טאבו מוחלט לעמודיו.

סילבי הציבורית:

הדחליל הזוהר

כך אדם חי, במידה כלשהי, חיים כפולים. תמיד יש פער בין דמותו, כפי שהיא באמת, ובין הדמות כפי שהיא נראית לאחרים. אבל אצל סילבי הגיע פער זה, בשנים שבהם הופיעה מעל דפי הארץ, לגבול של פיצול האישיות.

שמה הפך לשם-דבר. מאמריה נקראו בלהיטות. בני-שיכ-בתי-העלילה, הקוראים את הארץ, עטו בשימחה-לאדי גלויה ורוננת על כל מאמר, בו "דפקה" מישהו, ובמיוחד מישהו אותו "מישהו" לא יכול היה לרוב להתגונן, כי סילבי לא קראה לו בשמו, לא תקפה אותו על דברים של ממש. היא הדביקה לו שם דמיוני, לרוב דומה למקור, ולעיתים קרובות גם עירבבה שניים-שלושה "מישהם" כדי לשטש קצת את העיקבות, ולהערים על חוק הדיבה.

אך גם זה לא היה דרוש, כי ההאשמות לא היו בגדר דיבה מוגדרת. אדם לא הואשם על מעשיו או מחלוליו, וגם לא על ידיעותיו. סילבי דקרה במקומות הרבה יותר מתוח-כמים: הסנטר הכפול שלו, הקולות שהוא משמיע בשעת שתית מרק, "שלושת טורי השניים שלה", הקרחת המת-קדמת של מי שמתיימר עדיין להיות צעיר, הרגליה, תח-ביביו, טעמו.

למשל, על פנחס ספיר: "קינג קונג... אילו היה נתקל בו ייצור מן המאדים, היה בורח בבהלה, בהרגשה שראה

משהו ממדע דימוני. ועוד מן הפנינים האלה. הקורבן — בייחוד אם לא היה שריהאוצר — הפך בו ביום אובייקט כללי של בוז וצחוק בעיני מכריו וסביבתו. במקרים קיצוניים, יכלה רשימה אחת להרוס אדם ללא תקנה. היה זה אכזרי במיוחד, כשהקורבן לא היה כלל אישי, אלא החשף מטבע תפקידו הציבורי, אלא סתם אדם חסרי-מגן.

מכיוון שברשימה רגילה הרכיבה יחד דיוקן של שניים-שלושה אנשים שונים, יכלה להדביק לכל אדם תכונות ומעשים שלא לו, מבלי שאפשר היה לתבוע לדיון. אולם כל הקוראים ייחסו את הדבר למי שזוהה בנקל כגיבור הרשימה — וכך בוצע רצח-אופי בלי כל סיכון.

הסכנה של פעילות כזאת היא שהיא דוחפת את הקורבן לתגובה נועזת, ואפילו אלימה. מכיוון שאינו יכול להתגונן בכל צורה סבירה, לא להגיש מישפט על דיבה ולא להכחיש או להשיב במכתב למערכת, התפתה איש כזה לא פעם לפעולה ישירה.

כך, למשל, הגיב בשעתו אורי זוהר על ביטויים מעליבים של סילבי, שנכללו ברשימה על הופעתו בהתנחלות העצבני, בכך שרק בפניה בפומבי, שעה שאהא לבדה להצגה ב"חמאם. סילבי הגיבה בשפית כוס יין על פניו. בחוגי הבוהמה פרץ אז ויכוח סוער: לא אם היה אורי זוהר צריך לירוק בה, אלא אם נאה היה לעשות זאת לאשה שבאה לבדה.

במקרים אחרים, כמו, למשל, כאשר כינתה בכתב את אריק איינשטיין בשם "החירוס המזמרי", היו אנשים שרצו לתקוף אותה מיסית, ורק נמנעו מכך אחרי מאמצים השינוע של חבריהם.

אנשים חשובים התחילו לפחד מפני סילבי, להתחנף אליה, להזמין אותה לארוחות, להיענות להזמנותיה. משה דיין הוזרז לבקר אותה ליד מיטת חוליה בבית-החולים אסותא, כאשר אושפזה שם בגלל התקף אולקוס. לפני כן כתב לה דיון מיכתב לרגל הופעת ספרה, לאמור: "עד היית לפירמה... על אף, ואולי למרות, היותי לא פעם נפגע מחיצוץ, אראה את נופנו הציבורי מידבר ורוד בלעדית".

אלופים ושרים באו, יחד עם השגריר השוודי, לכבדה בנוכחותם כאשר ערכה מסיבה לרגל הופעת לקט הכתבות שלה.

לכאורה השיגה את הכל, יכלה בעצמה לשמש אובייקט לקינאת הרבים.

וכי מה יכלה לרצות יותר? היא הסתובבה בחברת גדולי המדינה, כשהיא נערצת במסיבות-קוקטייל, מעוררת פחד בלב גברים ורועים. היא יכלה לחלק ציונים למנהיגי המדינה, לכתוב שראש-המשלה היא "מכשפה", ששר פלוני הוא כסיל, שראש-מפלגה אלמוני הוא נבל. כל זה, מבלי להבין דבר וחצי דבר בעניינים מדיניים, שכלל אינם מעניינים אותה.

אותה שעה סיגלה לעצמה, כמובן, מעין תחליף להשקפה עולם — זו הפופולרית בחוגי בעלי-מזרים בישראל וב"עולם: תעורבת מיטתית של שמאליות-טרקלינית, דיבורים על שלום, אהדה למקופחים — מבלי להסתכן, חלילה, ב"דברים המחייבים על גילודעת פומבי או עצומה. היא ואף לא בחתימה על גילודעת פומבי או עצומה. היא היתה הרבה יותר מדי תרבותית כדי ללכת להפגנות, שהן, אחרי הכל, עניין וולגרי לפשוט-עם, לא לאשת-חברה המפיצה בוש-ציפורניים יקר בעננים סמיכים, ושדירתה מרוהטת ברהיטים עתיקים שלקחה בהשאלה מחברתה הי טובה ביותר (שהשתדלה במשך זמן רב לקבלם חזרה).

לבושה של סילבי קשת הפך זה מכבר לאגדה. בביה"ש ארוך-קיר המכסה קיר שלם, וכולו מלא שורות-שורות של שמלות, כולן יקרות, עם הנעליים המתאימות. בבוקר, לסופרמארקט, היא הולכת בחושה מיגבעת ענקית-שוליים, שימלה עם מחשוף עמוק, נעלי-סירה גבוהות-עקב, וכמובן — משקפי-שמש ענקיים להסתרת העיניים. הכל כפי שהיא מתארת לעצמה את הפאסי-פאטאל ב"פעולה.

אף פעם לא ברור אם משחקת סילבי הצגה לעצמה, או לזולתה. כך, למשל, עוררה הערצת חברות כשהיא מקבלת אותן בצהריים בחדרה במלון המלך דוד בירושלים, שם השתה (על חשבון העיתון), יושבת בחלוק פופאר במרכז מיטת-הענק, כשסביבה פזורים זורנאלים צרפתיים, והיא מזמינה לעצמה בטלפון ארוחת-בוקר, בסניגון מושלם של גברת מבנות האצולה, היודעת לדבר אל משרתים.

הידידות יצאו משם מוכות הערצה, משוכנעות שסוף-סוף פגשו בבת-תרבות אמיתית. היתה זאת פזוה מחושבת, ר"מובן שאצילה אמיתית לא היתה מפגינה זאת.

והי סילבי הציבורית, כפי שהגיעה לשיאה לפני כמה חודשים — אלגנטית, צבועת-שיער (או עטופה פיאה זוהר רח), שנונה, משכילה, חופשית, היכולה בכל רגע לקפוץ לחו"ל על חשבוננו של מישור.

השיממו

שמאחורי השנינות

אין עזר אכזרי יותר, פאתטי יותר, מזה הקיים בין סילבי וציבורית זו — ובין סילבי הפרטית.

הברווזון המכוער הצליח להתחפש לברבור צח — אבל הוא לא הפך לברבור. הוא הפך לברווז מחופש.

סילבי האמיתית היא אשה גלמודה בת 41, וכשהיא לבדה מול המראה — היא יודעת מי היא. במשך חודשים ארוכים היתה עם ידידתה, העיתונאית אביבה סטן, גם היא אשה גרושה, המקריבה את עצמה למענה ומשמשת לה אסקופה נורשת. שתי בנות-הזוג היו דוקות זו לזו, כדי לקיים יחדיו את היומרה שעליה בנויים חיי סילבי, ולשמש חברה זו לזו.

כי אחרת, היו חייה של העיתונאית המפורסמת גיהנום. ערבים רבים היא יושבת בביתה לבדה. אין הגברים מרבים להזמינה לתיאטרון, לקולנוע, למסיבה.

מדוע? הדבר כימעט לא ייאמן, אך הסיבה היא פשוטה ביותר: אין הרבה נשים משעממות יותר מן העיתונאית השנונה והזוהרת.

סילבי יכולה לנהל במסיבות-קוקטייל שיחה קלילה, להבי ריק באימרות. אולם אלה חזרות על עצמן, והפזוה כולה הופכת שקופה אחרי זמן קצר למדי. וכאשר זה קורה — לא נותר דבר. פשוט — אפס מוחלט. עוברות שעות ב"שיממון נורא, כשכל שיחתה של סילבי מוגבלת למתיחת ביקורת ושכנות על האף של פלונית, הרגליים של אלמונית, ההתנהגות המגוחכת של שלמונית. ואין דבר משעשע יותר מאשר דיכוש כפייתי זה בחולשות הקטנות של הזולת, כשפגמיה שלה עצמה מספקים הסבר כל-כך פשוט לתופעה כולה.

משום כך גם אין סילבי יכולה להופיע בהופעות בעל-פה. כשהוזמנה פעם לסלחיוניה, נסתים העניין בכישלון חרוץ. איש לא שם לב לדבריה, אלא רק לפיאה הבלונדית הענקית שלה, שמילאה את המסך, כשפניה כאילו מתחב-אות מתחתיה, ועיניה הקטנטנות נעלמות לגמרי. סילבי, שהיא ביישנית קיצונית, לא חזרה על חוויה זו.

גם בערבר-ראיונות, כשאלה היו באופנה, לא הבריקה. אחרי שניים-שלושה נסיונות, שבהם הופתע ואף נדהם הקהל כשבעלת-המדור המבריקה נתגלתה כאשת-שיחה משעממת, שאין לה מה לומר על כל נושא שהוא — נמנעו ה"מראיינים מלהזמין.

ההבדל בין ההופעה בעליפה ובכתב הוא רק למראית עין. מה עומד מאחורי הסיגנון ה"שנון"?

אדם לבוש היטב הוא אדם שליכשו אינו בולט, אלא מת-מזג עם אישיותו. הוא הדין גם לגבי סיגנון הכתיבה.

1966: עם אביבה סטן באירוע דיפלומטי

אולם סילבי כותבת, כפי שהיא מתלבשת. הסיגנון הוא הבולט, לא התוכן. מבחינת השליטה בשפה, אין סילבי יכולה להתחרות בזויה יריב, שירשה את מקומה תחילה בהעולם הזה, ויאהר מכן בידעות אחרונות. כוחה אל סילבי הוא ביצירת סלאנג פסבדואירופי, תוך שימוש ב"מילים (כמו, "לאגנר" (to ignore), "מפוסטרט" (frustrated), ותרגום מילולי של פסוקים לועזיים ("היא נראית כמו משהו שהחתול הביא מבחוץ").

יש לסיגנון מעין זה יתרון גדול: הוא מחפה על היעדר מוחלט של מהשבה, מכסה על שטחיות אינטלקטואלית וקהות ריגשית. כמו לבוש רעשני, הוא נועד להסית את העין מן הלבוש.

צרפתייה

הופכת לאנגלייה

והי הקלדה של השכלה שנשאבה מזירנלים ורומאנים, ללא בסיס תרבותי אמיתי, ללא השכלה של ממש, ללא חיי-מחשבה עצמאיים.

אחת המכות האכזריות ביותר ירדו על סילבי כאשר הגיעה, בפעם הראשונה, לצרפת. במשך שנים שיחקה ל"עצמה את תפקיד הצרפתייה המושלמת, יורשת התרבות הצרפתית. אולם צרפת זו היתה קיימת רק בדמיונה, היתה זאת צרפת של המאגאזינים.

כשהגיעה לשם, סוף-סוף, נחרדה להיחזק שאינה צרפתייה, ושום צרפתי אינו מתייחס אליה אלא כאל אשה פרובינציאלית מארץ נידחת — בדיוק באותה צורה שבה הת-ייחסה היא עצמה לנשות תל-אביב.

המשבר בא לשאו בנאזרי לאפאייט, הכליבו המפורסם של פאריס. סילבי ערכה קניות, כאשר גילתה לפתע ש"מישהו גנב את ארנקו, ובו כל כספה. היא הוציקה את המנהל, תבעה פיצוי, נתקלה בקיר אטום של בוז. רק אחרי ויכוח ארוך וגס נאות המנהל להעניק לה — דמי-נסיעה באוטובוס חזרה למלון.

בוזה נגמר השלב הצרפתי בחיי סילבי קשת. בו ביום הפכה מצרפתייה מושלמת לאנגלייה מובהקת — בגופה וברוחה. היא מיהרה ללונדון, ומאו בא ודהאזו במקום להרושפוק, אימרות אנגליות במקום הצרפתיים, ובאנג'ליה גם קרו לה הרפתקאותיה — לפחות אותן שאירעו בדמיונה.

בית-חולים

בלוזאן

באחר הימים התחילו להופיע בטורי-הרכילות סיפורים על רומאן סוער של סילבי קשת, העיתונאית השנונה, עם אציל בריטי נודע, המשתגע אחריה, רודף אחריה סביב העולם, ואפילו לארץ הגיע בגללה.

רק מתימטס ידעו כי הסיפורים הומצאו והוכנסו למדור רים עלידי חברתה של סילבי, אביבה סטן.

אותו אציל לא היה אלא אנתוני וודג'ורדן, לורד ש"ויתר על תוארו למען קאריירה פוליטית והפך שר בממשלה, גבר נאה, מקסים ואינטליגנטי, נשוי באושר. יתכן שהיה מתפלל על הרומאן הגדול שנקשר לשמו בישראל.

אבל זה לא הפריע לסילבי. היא נסעה לאנגליה, ולאחר מכן נפוצו בארץ שמועות על טרגדיה גדולה, עם סצנות פומביות, והתמוטטות מצדה של סילבי. היא עצמה סיפ"רה, לאחר מכן, שמפיצים עליה כאילו אושפזה במשך כמה חודשים בבית-חולים בשווייץ, ליד לוואן. היה זה באחת התקופות שבהן הפסיקה, במשך כמה חודשים, לכתוב את מדורה.

אולם רומאן זה, כמו רומאנים רבים אחרים, הם בעיקר פרי דמיונה של סילבי — חלק מן המחזה המרתק שהיא משחקת לעצמה.

כך היא רגילה לספר על אישי-ציבור שונים שניסו לבצע את זממם בכוח בשעה שריאיינה אותם בבתיים (סיפור שסיפרה לפחות על שני ראשי-מפלגות בכנסת הנוכחית). אותה שעה הפיצו יריביה את השמועה שהיא לסבית, בגלל חייה המשותפים והממושכים עם אשה. אולם האמת רחוקה מזה ומזה — סילבי קשת אינה יכולה כלל לקיים מגע נפשי כלשהו עם בן-אדם מכל מין שהוא. היא עסוקה עם עצמה. חיימין אינם מעניינים אותה לחלוטין, בכל צורה שהיא. את ההתקפות המיניות עליה מצד ראשי וז'מדינה, שרים וחבריי-כנסת, האמיתיות או המדומיניות, היא מתארת (בשיחות פרטיות) כמעשי בורים גסים וחסרי-תרבות, המתנפלים על אצילה.

אין פירוש הדבר שאינה יכולה לקיים רומאנים, מפעם לפעם. אלה הם, בדרך כלל, בינה ובין אישים מבוגרים יותר, אנשי-צמרת, שהמעטה החיצוני המפוברק של אשת-התרבות המבריקה עושה עליהם רושם עד לשלב מסוים.

הרומאן שלה עם איש מרכזי (ונשוי) בצמרת, עימו היא סועדת במסעדות אינטימיות בתל-אביב ובירושלים, וי שעל חשבוננו נסעה לא מכבר לאמריקה — הוא סוד גלוי. היא עצמה עודדה את מישחק-הניחשים — אם נסעה לאמריקה על חשבוננו של איש זה, או איש עשיר אחר, שגם שמו נקשר עימה. אך מכיוון שאותו איש-צמרת קשור ב"ענייני ביטחון, והיה באמריקה בשליחות המדינה — עוררה פרישה זו תשומת-לב בממשלה.

שרותים מסוימים אפילו התעניינו במה שנעשה במסי-בה אצל שגריר צפוני, שאליה באה בערב, וששמנה יצאה כעבור שלושה ימים. אשתו של אותו שגריר מיהרה לעזוב את הארץ.

אולם כל אלה הם דבריר-רכילות, שסילבי עצמה נהנית מהם יותר מכל אדם אחר, עד כי מתקבל הרושם שהיא עמלה קשה כדי לייצרם ולהפיצם ברבים.

שהרי "שם רע" הוא דבר הרבה יותר טוב, ופחות מש"פיל, מאשר העובדה שרומאנים אלה אינם אלא עניינים של מה בכך, ללא אחיזה אמיתית בחיים. סילבי האמיתית היא גלמודה, אשה מרידה, ומה שנראה מרחוק כשיא י-הצלחה, נראה מקרוב כחיים הרוסים וחסרי-תוחלת.

פיטורים

מ"הארץ"

גם מבחינה מיקצועית, חלה ירידה. היא לקחה תופשה ללא-תשלום מהארץ, כדי לנסוע לאמריקה עם אותה אישיות ציבורית, הארץ נענה ברצון. אבל כשחזרה, והודיעה שהיא מתייצבת שוב לשרות, לא נענה הארץ. העיתון המשיך את החופשה ללא-תשלום בלי הגבלה, ובי-סוף פיטר אותה בגלל סיבות שונות.

(המשך מעמוד 17)

דעת חבריה לעבודה היתה ש"סילבי דורכת במקום", ש" היא חוזרת על עצמה, ושאותן התקפות שנוגות מאבדות את ברקן כשהן נקראות בפעם השלישית או הרביעית. מדור-מישנה שלה, "כך הם מדברים", שהתחיל כהעתיק משעשע של דברים הנאמרים בחברה, התנוון אף הוא והפך לשיחה של סילבי עם סילבי — זוג של בני-שיחה המתגלים כבאנאליים מאין כמותה.

סילבי דחתה הצעות לחזור ולעלות על פסים עיתונאיים אמיתיים, בתנאים צנועים יותר. היא חזרה לידעות אחרות, אותן עזבה בשעתו בטריקת-דלת כדי להיכנס להיכל

סילבי כאשת חברה *

הארץ. למכירה אמרה: "זה בגלל הפנסיה. אני כבר לא צעירה, וצרכיה לדאוג לעתיד".

אפשר וצריך היה לרחם על אשה זו — לולא היה קיים בה מגננון כימי ההופך את כל תסביכיה, תיס' כוליה, כישלונותיה הפרטיים והציבוריים, לחומצת-גפרית אותה היא ממטירה, כנערות-רחוב ממורמרת, על פני עובי ריסיהם חפים מפשע.

בגיל 41, דומה סילבי לגולם מפראג, ששום מהר"ל אינו יכול עוד לרסן אותה, לפראנקונשטיין עיתונאי — למיפול צת של דיו.

עם שובה לידעות אחרונות, כתבה תחילה כמה מאמרים שהפתיעו ברמתם הירודה, ואז באה הפצצה.

כדי להתנקם במי שהרע לה, לדעתה, היא כתבה מאמר ארסי שאין לו תקדים בעיתונות הישראלית — התנפלות כה מורעלת, כה שפלה, כה מחרידה על אשה, שלא יכלה להתגונן, עד כי דומה הדבר למעשה-רצח בכתב. זאת לא היתה רכילות טובת-לב או מרושעת אף לא ביקורת חריפה. זו היתה השמצה טוטאלית, נתעבת.

העולם הזה, הרואה את עצמו אחראי במידת-מה לדרכה, מכיוון שבו עשתה את צעדיה הראשונים בעולם העיתונות הישראלית ובבית-אולפנו התבגרה, ראה זאת לא רק כזכותה, אלא כחובתה, לנוח על בעשה שורות מתונות, ואז הסתובבה סילבי והתנפלה על עורכיה בקיתון שופכין. תופעה זו הופכת עתה לשיטה. ככל שמאמריה האחרים הופכים משעממים יותר, ושוב אינם אלא שיכתוב שיגרות של רשימות קודמות שלה על אותם נושאים עצמם, כך נאלצת סילבי קשת להשתמש בפגיזון רצח-האופי, כדי למי שוך אל עצמה תשומת-לב, להציל את תדמיתה בעיני עצמה.

פסיכה קטנה

או עקרב ארסי

ב עיני עצמה אין סילבי אלא גילגול מודרני של פסיכה מן המיתולוגיה היוונית, אותה נערת-המודות אני-דיה, שיופיה עורר אף את קינאתה של ונוס, ששלחה אליה את בנה קופידון, שיעורר בה אהבה לנתעב שבבני-אנוש.

על מעטפת קובץ רשימותיה, העלתה סילבי תדמית זו ב" מפורש, כשהיא אומרת: "בהתגלותה הישראלית הפקיעה פסיכה את הקשת מידו של אמור (קופידון) חברה, ובעלי צות ובתבונה היא יורה על ימין ועל שמאל... פצעי היציה השנונים הם פצעי אוהבה, ובזכות יחסה המיתולוגי ה" נעלה, כבוד הוא להיפגע מקשת זו, והנפגעים מידה הענוגה והמאומנת רשאים לשאת את צלקותיהם כאותות הצטיינות".

איוו הלצה! כי "פסיכה הקטנה והמקסימה" דומה במציאות יותר לעקרב.

העקרב (Hadrurus Hirstus) הוא רמש, החי את מרבית חייו בבדידות ובאפלה, בעיקר מתחת להריסות, חורב, גליראנים ועלי-שלכת. כשהוא מתבגר, הוא נמנע מכל מגע עם עקרבים אחרים. הוא קאניבאל מטבעו. עקרב הפגוש עקרב — לוחם בו, עקרים עד המוות, טורף ואוכל אותו.

עקרב לעקרב — עקרב. את הארס נושא העקרב בקצה זנבו המורם, ומנופף בו לעיני כל, ועליו גאותו. נקבת העקרב ידועה בתכונתה ה" *

* עם הקאריקטוריסט זאב פרקש, בפתיחת תערוכתו.

סילבי סיפרה לו שהכונה לעיתונאית מסוימת של עיתון מתחרה. (כך בדיוק עשתה לפני כמה שבועות, כאשר עורך ידעות אחרונות שאל אותה מי גיבורת כתבת-ההשמצה הרונית דרקולה. מובן שהעורך לא היה חולם לפרסמה אילו ידע למי הכונה באמת).

הרשימה היא ארוכה-ארוכה. ניתן להביא עוד עשרות דוגמאות כאלה, החל בח"כ חיים צדוק, יו"ר ועדת-החקר-והביטוי חוץ של הכנסת, וכלה בח"כ שלום כהן, שהיה ידידה ה" מקורב במשך שנים, אותו תיארה בשבוע שעבר כניגלמן ספרדי הנדבק לכיסאיו.

כמעט בכל המקרים בלעו הידידים לשעבר את ההשפלה, ניתקו את יחסיהם עם העקובה ושחקו. רק במיקרה אחד העז אחד הידידים להשיב מלחמה שעה.

פיצויים בסכום

של 5000 ל"י

ה יח זה האמרגן יעקב אגמון, מנהל תיאטרון בימות ובעלה של השחקנית גילה אלמגור. בעבר היה אגמון מדידה של סילבי, היה זה שערר לסילבי בצעדיה הראשונים בעולם הפוליטי הישראלי, אחרי שהחליטה לעבור מפילוטונים חברתיים לראיונות ולסאטירה פסבדו-פוליטית. הוא שכתב לה את השאלות שיש להפנות לאישים פוליטיים שונים, אותם עמדה לראיין. הוא גם עזר לה באופן אישי לסדר את בתה במוסד החינוכי במרחביה, אחרי גירושיה.

סיה. אגמון ניצב גם בראש המגוונים על סילבי, אחרי ש" התקפה גופנית על-ידי אורי זוהר בחמאס.

עד שיום אחד פירסמה בהארץ רשימה שכל הארץ זיהתה את יעקב אגמון כגיבורה, למרות שלא נקבה בשמו, ולמרות ששילבה ברשימה תכונות של אחרים, גם הם מדידה.

אגמון לא שתק. הוא החליט לתבוע את סילבי והארץ על הוצאת דיבה. היתה לו נקודת אחיזה טובה, שכן בכות"ב עליו, מעדה סילבי, הכניסה לרשימה כמה עובדות שאי אפשר היה ליחס אותן לאיש אחר מלבד ליעקב אגמון. תביעתו של אגמון לא הגיעה לידי בירור משפטי. הארץ

סילבי עז ספסל-הנאשמים *

העדיף לשלם סכום של 5000 ל"י פיצויים בתוספת התנצלות. מייד לאחר מכן החל הארץ להדפיס את ראיונותיו של אגמון ששודרו ב"גל"צ".

פשרה זו לא זכתה, משום מה, מעולם לפירסום.

לידתה של

מיפלצת

ל פסיכולוגים ולפסיכיאטרים יש ודאי הרבה מה לומר על רקעה ושורשיה של התנהגות עקרבית מעין זו, של אשה מתוסכלת הגומלת רעה לכל מיטיביה וידידיה. אולם יתכן שההסבר הקולע ביותר מצוי דווקא באותה מעשיה עממית על העקרב והצב. העקרב פנה אל הצב וביקש להעבירו את הנחל על גבו, כיוון שאינו יודע לשחות. "איך אוכל להסתכן?" אמר הצב, "אתה תתקע בי את עוק' צך באמצע הנחל, ותטביע אותי!"

"סיפשי!" השיב העקרב, "אם אטביע אותך, אטבע גם אני!" השתכנע הצב, נטל את העקרב על גבו והחל לחצות את הנחל בשחייה. בהגיעם לאמצע הנחל, נעץ העקרב את עוקצו בבשרו של הצב. "מה עשית?" זעק הצב לפני שצלל במים, "עכשיו הרי תטבע יחד עימי!"

"מה אני יכול לעשות?" ענה העקרב, "זה האופי שלי!" אין טעם לפנות אל סילבי קשת בלשון ההגיון. זה האופי שלה. במרוצת השנים היא השתכרה מהתדמית של עצמה, הפכה מעיתונאית מוכשרת וחריפה לעקובה ארסית ומתור-עבת, המהווה סכנה לכל המתקרב אליה.

כך הופכת טרגדיה אישית של אשה אחת, מוכשרת אך אומללה, לבעייה חברתית. העיתונות הולידה מיפלצת. עכשיו חובתה היא לספל בה ולרסנה.

* במשפט רפאל, שנשתתס בפשרה, בה הצהירה סילבי כי "לא היה יסוד לדברים ולמשמעויות שנתפרסמו בכתבה זו נכללו בקובלנה."

מלבבת: אחרי ההזדווגות היא טורפת את הזכר שלה. אלה הן גם תכונותיה הבולטות של סילבי קשת. ובעיקר: התכונה לרצות ולטרוף את ידידותיה וידידיה הטובים ביותר כולל אותם המוכרזים עלייה כמאהבים.

מעילה באמון

של ידידים

ד עט תמיד, סילוק חשבונות אישיים. רשימותיה המפורסמות והרעילות ביותר הוקדשו לחבריה

לשעבר, גברים שיצאו עימה, או נשים שהיו במשך זמן-מה חברותיה הקרובות. לאלה הקדישה כתבות ארסיות, תוך דקירת עוקצה לתוך החלקים הרגישים ביותר של אישיותם — אותם חשפו בפניה באמון בהיותם ידידיה.

אחת מידידותיה הקרובות ובת-לחייתה במשך שנים, היתה הקריינית והכמאית עדנה שביט. עד שיום אחד, לפני חמש שנים, הקדישה לה סילבי את הרשימה "כל הדברים לכל הגברים", בה קטלה לא רק את עיסוקיה האמנותיים, אלא גם את התנהגותה הנשית האינטימית.

רבקה מיכאלי היתה בין הראשונות שהעניקו לסילבי קשת את ההכרה הממלכתית. היא הומינה אותה לראיונות משודרים במיסגרת התוכנית לעקרת-הבית בקול-ישראל, שם יכלה סילבי להשמיע את הפילוטונים שלה גם לנשים שאינן קוראות את הארץ דווקא.

יום אחד קראה רבקה מיכאלי בשידור-רדיו את רשימתה של סילבי "מדאם רקאמיה מכפר שמריהו" — ברשותה של סילבי, כמובן. היא קראה את הפילוטון בקול הגברי העמוק של סילבי, והוסיפה בסופו שורה אחת: "אז היא עשתה מסיבה בעומאר כייאס, כשהיא לבושה בשמלה ארוכה, ואמרה לאורחיה בפתח: "Circulate, circulate!" (הסתובבו, אל תעמדו במקום!).

היה זה זמן קצר אחרי שסילבי ערכה את מסיבתה ב" עומאר כייאס. היא לא היתה מסוגלת לשאת פגיעה אישית והיתולית זו, שמשמעותה היתה מובנת רק לבודדים. רבקה מיכאלי לעגה בעדינות ליומרתה של סילבי להיות מארחת ואשת-חברה, בה בשעה שאותה רשימה של סילבי לעגה בדיוק לטיפוס כזה.

מאז אותו שידור, הפסיקה סילבי לדבר עם רבקה מיכאלי. כעבור זמן קצר פירסמה במיסגרת המדור כך הם מדברים, בתאריך, הערה על "המאומה של רבקה מיכאלי". רבקה, שלא הבינה את פירושה המילה, רצה להתבונן במילון. אז הסתבר לה כי סילבי כינתה את שידורה לעקרת-הבית, שהיא עצמה השתתפה בהם בהנאה, כ"מיהודמן של רבקה מיכאלי". מאומה היא הפרשה של פגרים וירקות נרקבים.

כל מי שעוזר —

נפגע ומושפל

א הרון בידן, מי שהיה אחד מיועציו הבכירים של ראש-המשלה המנוח לוי אשכול, היה בזמנו אחד מ" מחזיריה. היא התגלתה בגלוי ובפרהסיא בעובדה שפקיד

כה בכיר מסתודר עימה, ניסתה לרמוז שהוא גם מאהבה. גם כידן חטף את עוקץ העקובה אחרי המגע. ברשימתה היועץ היא שמה אותו ללעג ולקלס בעיני כל הפקידות ה" ממשלתית הבכירה, תיארה אותו כגבר דוחה ואנטיפאטי. הדבר פגע גם באופן מוחשי ביותר בקידום הקאריירה שלו. אבל היא לא עשתה זאת לפני שניצלה את קשריה עם כידן כדי לחזור לביתה של המשורר חיים גורי. זמן רב התהלכה סילבי וביקשה ממכריה שיעשו היכרות בינה לבין גורי. לבסוף היה זה כידן שהומינה למסיבה, שנערכה ב" ביתו של גורי בירושלים.

כעבור ימים מספר פירסמה סילבי רשימה בשם "פה י" נפש, שאיראפסר היה לטעות בגיבורה. סילבי פיזרה את רעלה לא רק עליו, אלא גם על אשתו, שעשתה עימה חסד ואירחה אותה בביתה.

היא לא נאשרה חייבת לאף אחד. כל מי שעזר לה, סייע לה ותמך בה איפסס בצורה זו או אחרת, קיבל את המגיע לו. סילבי אינה אוהבת להיות אסירת-תודה. מי שעזר לה טובה, חייב לשלם עבור זכות זו ביוקר.

כאשר עיתונאי או מבקר מתעלם מקשריו האישיים במליון חובות, מותח ביקורת עניינית גם על חבריו וידידיו — הרי זו מעלה של אובייקטיביות. אבל כאשר אדם נוקם בידידיו בצורה שפלה ופתאומית על כל פגיעה קלושה, אמיתית או מדומינת, ורוצח את אופיו של כל מי שהיטיב עימו — הרי זו תכונה בזויה למדי. ביחוד אם נעשה הדבר ללא כל עליה ציבורית, תוך ניצול פרסים אינטימיים שנועדו לו מתוך היכרות קרובה. המדהים בדבר שהמשמר צה הגדולה ביותר במדינה נעלבת מההערה הקטנה ביותר — תוצאה מובהקת של תסביך-נחיתות תהומי.

כך אירע עם העיתונאי אריה אבנרי, שהיה ראש ועד העובדים בתקופה שסילבי עבדה לראשונה בידעות אחרונות. היה זה הוא שהנחה אותה במכון הכותיות המיקצועיות, עמד לצידה בעצה, כשהסתבכה עם בעלי העיתון.

בזכות זה זכה אפילו לשתי רשימות, בהן לא רק השפיר לה, אף ניסתה לפגוע במקור-הכנסות, כעורך ערב-ראיונות. סיפור אופייני במיוחד: היתה לסילבי ידידה בלב ובנפש, נאמנה לה לחלוטין. ברבות הימים אמנם התרחקו השניים במיקצת, אך מבלי שייפגעו היחסים הטובים ביניהם.

כמה פעמים הומינה את הידידה לקפה, וזו התחמקה. יום אחד סיפרה משהי שלישית לסילבי, כאלו ידידתה טוענת שסילבי רודפת אחריה. הנקמה באה מייד, בכתבה משפילה מאין כמותה. בה תוארה הידידה כמי שנזקקת לחברות כ" עלוקה. כאשר שאל עורך מוסף-הארץ מי היא גיבורת ה" רשימה, שיקרה לו סילבי, מכיוון שהעורך הכיר את האשה.

רים, גחיל שמונה עשר, הדתיים שנים עשר והשאר התחלק בין הצירים הבלתי תלויים. ברור היה כי קואליציה בין עודד והמערך חקים בידה רוב של למעלה משני שליש בוועידה, שמספר ציריה הוא תשעים ותשעה.

תפקידים היחיד של צירי הוועידה, או כפי שהם מכונים — ה"אלקטורים" — הוא בחירת שלושים החברים של הסתדרות הסטודנטים.

כולם מזויפים. ברגע שנבחרה ההסתדרות, בוחרים את היושבים ראש ואת סגן ונוותנים גיבוי לכל מעשיהם במשך ה-שנה. כל עוד הולכים שני בעלי התפקידים בתלם אין לחברי ההסתדרות כל תפקיד מעשי. תיאורטית צריכים היושבים ראש וסגנו למלא את החלטות ההסתדרות, כלומר תפקידים הוא ביצועי, בעוד שההחלטה היא בידי חברי ההסתדרות.

עם פרסום תוצאות הבחירות התגייסו אנשי הימין והדתיים למלחמה חדשה — ה"מלחמה לביטול הבחירות". הבחירות להסתדרות הסטודנטים מנוהלות בחוסר סדר ו"ארגון שכוה", שלמעשה אין כל קושי לבטל את תוצאות הבחירות. המעשפות המונחות באופן כמעט חופשי על שולחנות הבחירה מאפשרות לבעלי ידיים זריזות להעלים תמיד מספר מעשפות.

לאחר מילוי תוכנן מהות המעשפות אמי צעי בדוק לקביעה מראש של תוצאות ה"הצבעה". העובדה שאין הכנסת הפתק נעשית מאחורי פרגור מהווה סיוע למעשה. ברור שבמצב זה אפשרית העברת קולות מקלפי לקלפי לפי הצורך.

מדי שנה, אחרי הבחירות ולפני התכנסות ועידת ה"אלקטורים" — ועידת הסטודנטים הסטודנטים, מוגשים ערעורים לבית המשפט על כשרות הבחירות. גם השנה מיהרו ה"סטודנטים הימניים לערער על תוצאות הבחירות. בידי המערערים היו עובדות מבר סטות להוכחת זיוף הבחירות. בחוג להיסטוריה כללית עלה מספר הפתקים שנמצאו בקלפי בשלושים על מספר המצביעים. ב"חוג להיסטוריה ישראלית הצביעו כעשרים איש, בעוד שמספר הפתקים שנמצאו בקלפי עבר את השישים. בקלפיות אחרות היו תוצאות מדהימות לא פחות.

הוכחת הזיוף לא תהיה קשה, אך אם יתבקש בית המשפט הוכחות שאכן המנצחים הם המזויפים תהיה המלאכה קשה ביותר. ברור לכל כי שום ארגון מפלגתי אינו נקי ממעורבות בזיופים. השאלה היא רק עד כמה הצליח כל אחד מהם בתכנון.

נוסף מיוחד נוסף למאבק המשפטי עקב חשיבות הנצחון לכל אחד משני הגושים. ברור כי אם יצליח גוש המערך להוכיח את

הקורבן ה-70 של "דקר"

ינואר 1968, בנמל פורטסמות ש"ב בריטניה, התעקש ערן שורר, הכתב צבאי של קול ישראל, להצטרף למסע הבכר רה של הצוללת החדשה של חיל-הים הישראלי דקר, בדרכה לנמל הבית — חיפה. ערן המנומס, בנו של חיים שורר, מי שהיה עורך דבר, נשלח לנמל פורטסמות, כדי להכין כתבה על הפלגתה של הצוללת לישראל. הוא לא היה מוכן להסתפק ב"רשמים מטכס הפרידה. הוא עמד על כך שיינתן לו להפליג בצוללת ולדווח על הי"חיים בה במעמקי הים.

תקן הצוות של דקר היה מאויש כולו. לא היה מקום בצוללת לאיש נוסף. אבל ברגע האחרון נמצא פיתרון: אחד מאנשי הצוללת התחתן ימים מספר קודם ההפלגה, היה עליו להשלים סידורים הקשורים ב"נישואין, הוסכם שהוא יישאר על הקרקע. ערן יפליג במקומו עד לנמל גיברלטר, שם תצוץ ותעלה דקר לביקורת. בגיברלטר יח"זור הצוללן ויתפוס את מקומו של הכתב הצבאי.

כך גם היה. בנמל גיברלטר יצא ערן שורר מהצוללת, המשיך משם לפאריס, כדי ללמוד כמה ימים מאוחר יותר כי הצוללת אבדה במצולות עם 69 אשני צוותה ומקור מה לא נודע.

מאז הרגיש ערן, נשוי ואב לבן ובת, כי חייו ניתנו לו במתנה.

רק מספר

שנים במתנה

א היתה זו הפעם הראשונה בה התחמק כאילו מהגורל שהמתין לו. במלחמת ששת-הימים, היה ערן מסופה לי"אוגדתו של האלוף אברהם יפה בסיני. כי כתב צבאי ניתן לו מקום בזחל"ם הפיקוד

גוני הסטודנטים בישראל, שנותקו בעבר עקב הקו הימני-סימפוניסטי הנוקשה שנקטו נציגי הסטודנטים הישראלים עד היום.

מתי נשברת

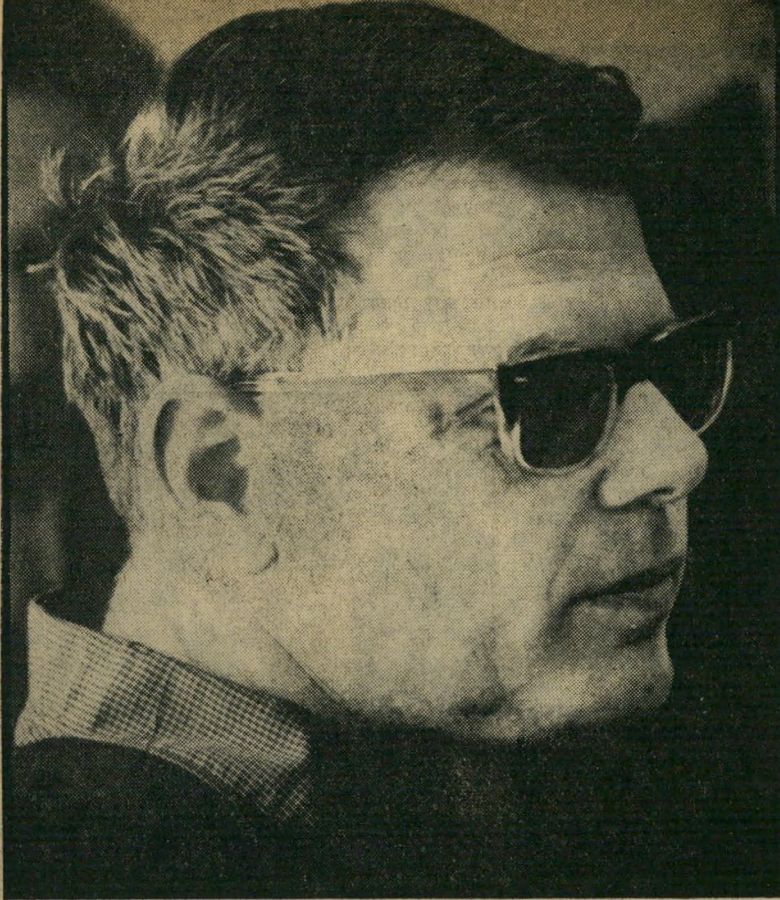
האדישות ?

האדישות של הסטודנט הישראלי המצוי כבר הפכה לשם דבר. השבוע נדמה היה כי משהו זע בחומת האדישות של הסטודנטים באוניברסיטה הי"עברית בירושלים. כי הפעם לא דובר בעני"ינים מוסשטים אלא בדברים הנוגעים ל"ראשיהם וישיבניהם של הסטודנטים.

בהפגנת הפנתרים הגדולה לפני שבועיים, צפו בין השאר גם סטודנטים רבים, שנק"לעו למקום במקרה. רבים מהם מצאו את עצמם מוכים ועצורים אחרי הסתערות חיל הפרשים והאלות של משטרת ירושלים. חלק ניכר מהסטודנטים שנפגעו לא רק שאינם מזדהים אפילו עם הפנתרים, אלא שהם אנשי מפלגות ימניות ואף כאלה הי"נמנים על מתנגדי הפנתרים. לרובם היתה זו הפעם הראשונה בה יכלו לחוש על בשר"רם שהמשטרה אינה רק רושמת דו"חות על חניה אסורה אלא גם מסוגלת להעניש עו"נשים פיזיים.

מה מידת הכאב. הסטודנטים שהוכו ונעצרו, ללא כל סיבה לדבריהם, התארגנו, פנו אל הסתדרות הסטודנטים, דרשו שזו תתבע הקמת ועדת חקירה בלתי תלויה ש"תבדוק את התנהגות שוטרי ירושלים בעת פיזור ההפגנה בכיכר ציון.

בין המתלוננים נמצא יוסף אללו, מהגוס

עיתונאי ערן שורר
מירון עם המוות

בנו אצל רופא, ביקש מהרופא לבדוק, כב"דוך-אגב, גבשושית מתחת לבית-שחיו. הי"רופא בדק את המקום ושלח את ערן מיד לבית-החולים. בנסיון לעצור את התפשטות הגידול הממאיר שהתגלה בגופו, נותח תוך זמן קצר.

אולם ערן שורר לא החלים עוד. התפתח מירון מטורף בין הרופאים לבין הגידול הסרטני בגופו, כשבכל פעם מוציאים הרופ"אים מגופו חלק נוסף, בתקווה שכך ייעצר הגידול וניתן יהיה להציל את חייו. הוציאו לו מחצית הריאה. ניתחו אותו במוחו. דבר לא עוד.

השבוע, כארבעה ימים אחרי יום-הולדתו ה"42, נפטר ערן שורר ממחלתו באטלנטה. באוניו ידידיו היהדה אימרה, שהשיע כשדובר פעם על אוברנה של דקר: "אני יודע שחיי ניתנו לי במתנה. אבל אלה רק מספר שנים. בקרוב אני עומד להצטרף אלי"הם... לחבריה של דקר."

אחד, ולמצעם מצד שני את צריכת התרופות פות בידי חברי הקופה, החליטו מנהלי הקופה לחייב בהיטל כל חבר הנוקק לי"תרופה כלשהי.

אם עד כה היה המבוטח בקופת חולים מכבי זוכה בתרופות חינם, אותם יכול היה לקבל בכל בית-מרקחת, הרי שמתחילת שנת התקציב הנוכחית הוא חייב לשלם האטל בסך של 50 אגורות עבור כל תרופה שהוא קונה בבית-המרקחת ושנרשמה לו במירשם הרופא.

חינם — יקר יותר. כאשר ניגש הי"מבוטח שלמה גבאי מפרסם כ"ץ לבית המ"קחת עם המירשם שרשם לו הרופא, הי"תבר לו כי אילו היה משלם את מחירן הי"נקוב של התרופות היה צריך לשלם פחות משאר סכום ההיטל שהוטל עליו. ממורמר על התגלית המפתיעה, מיהר גבאי לשלוח מכתב מחאה חריף לעיתונים בו טען, לי"משל, כי אם הוא קונה תחבושת כאס"רגיל הוא ישלם עבורה 30 אגורות, אבל אם יקנה אותה לפי מירשם המעניק לו זכות לקבל רפואת חנם, יצטרך לשלם בע"דה 50 אגורות.

מנהלי קופת חולים מכבי לא נשארו אדי"שים לתלונות של גבאי. במכתב תשובה של א. ריבלין, הממונה על הארגון והמינהל בקופה, ניתנה עצה כיצד להתגבר על ה"תקנה החדשה: "עלול לקרות מקרה שה"תרופה עולה פחות מההיטל. במקרה כזה טוב יעשה החבר אם ירכוש את התרופה וישלם תמורתה במקום לקבלה ללא תשלום ולשלם את ההיטל."

של אלוף-מישנה ישככר ("איסקה") שרמי, מפקד חטיבת החור של האוגדה.

אחד משידוריו של ערן הכיל הקלטה, בה הפסיק לפתע את רצף דיבורו, הסביר כי עליו לקחת לידו את רובה הסער שלו כיוון שוירים עליו. ברקע נשמעו יריות. כשהש"תתקן, חזר ערן והמשיך לשדר.

לפני שנתיים, כשמלאו לערן 40 שנה, נלקח מידו, בצורה שציערה אותו הרבה, תפקידו ככתב הצבאי של קול-ישראל. ערן עבר קורס מוזרו של הסוכנות היהודית, יצא עם משפחתו לאטלנטה שבארצות-הי"רית, כדי לשמש שם שליח של מחלקת הי"עליה של הסוכנות.

כשמלאו לבתו 18 שנים היא חזרה לי"ארץ, התייצבה לשרות והתגייסה לחיל-ה"ים. ערן, אשתו ובנו בן ה"16, התגוררו ב"אטלנטה, התכוונו להגיע בחודש יוני השנה לביקור בארץ.

לפני מספר חודשים, כאשר ביקר ערן עם

חשמל ועולה חדש מפרו, המשמש בארץ כקצין עליה של הוויגס, הטוען כי הוכה קשות בניידת משטרה אחרי שנעצר, וכי גם אחר כך הפליאו את מכותיו במשטרה. רמי דמארי, סטודנט למשפטים, הוא נכה צה"ל שאיבד את רגלו במלחמת ששת-הימים, טוען כי הוכה בעת מעצרו בבטנו ובראשו. יוסף כורזים, סטודנט לעבודה סוציאלית שנה ג' ואשתו מלכה נקלעו אף הם במקרה להפגנה. סיפר יוסי: "הלכתי בחוק עם אש"תי, לפתע התגפלו עלי שני שוטרים מאחור, החלו לחנוק אותי ולגרור אותי לגיידת. שוטר אחד הכניס לי מכת אלה בעין ושוטר נוסף כיבד אותי בראסיה, וזאת למרות ש"לא התנגדתי כלל למעצר."

ראשי הסתדרות הסטודנטים, המכירים את רוב המתלוננים אישית, נתנו אמון בעדו"יותיהם, אותם ריכזו כדי להתלונן במשטרה במרוכז. אפילו שבועון הסטודנטים פי"ה"אתון, הידוע בפשרנותו, יצא במאמר-מערכת תקיף נגד התנהגות המשטרה ונגד העיתון"נים היומיים שסרבו לדווח על מסיבות עי"תונאים בה הופיעו המתלוננים אישית והצי"גו את הפגיעות בגופם.

השאלה היא רק מה מידת הכאב שחשים הסטודנטים המוכים כדי להתמיד במחאתם.

הווי

קופת-חולים

בתלם

קופת חולים מכבי, הקופה השלישית ב"גודלה בין קופות החולים במדינה, סובלת

סטודנט-מוכה דמארי
מכות לנכה

נקיון כפיו, עתידים ראשים רבים לעוף, הן בהסתדרות הסטודנטים והן בהתאחדות הי"סטודנטים. נצחון המערך עלול להביא את אנשי עודד השמאלניים לצמרת התאחדות הסטודנטים. במצב זה עשויים להתחדש קש"רים בין ארגוני הסטודנטים בעולם לבין אר"

החתיכה ירוקת העיניים, בעלת
השיער השחור הגולש, המקסי המרר
שלת והסנדלים השטוחים הפשוטים, שהמ-

בתו של צ'אפלין

לצד כוכבים

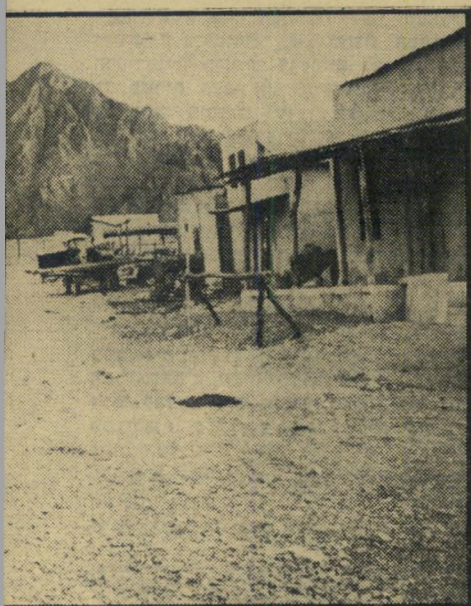
בינלאומיים

עוונה סרט

ראילת

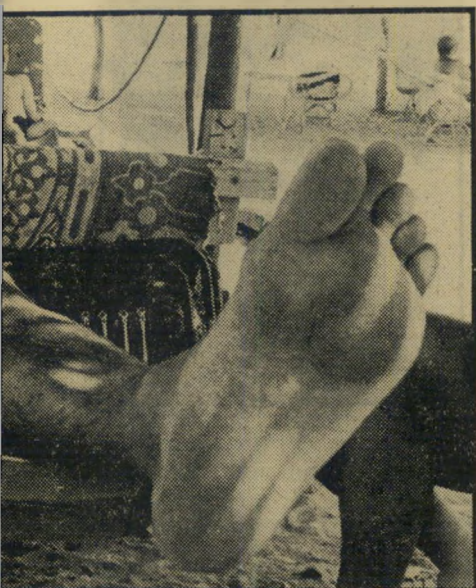
תינה ביום הרביעי האחרון בבוקר בשדה-
התעופה של אילת למסוס ארקיע שנחת זה
עתה, לא נראתה שונה מכל צעירה היפית
אחרת, שאילת מלאה מהן. אלה שעמדו ל-
ידה, לא הקדישו לה מבט. רק כאשר נחת

הוליוווד

מראה כללי של ה-
דוגמית לאילת בו
הוא לא ירה באכזר. יש בו כנטיה, אורוות סוסיים,

מקסיקו באילת

השחקן סבי דור
אחד למישנה, על

הישראלי הנווד

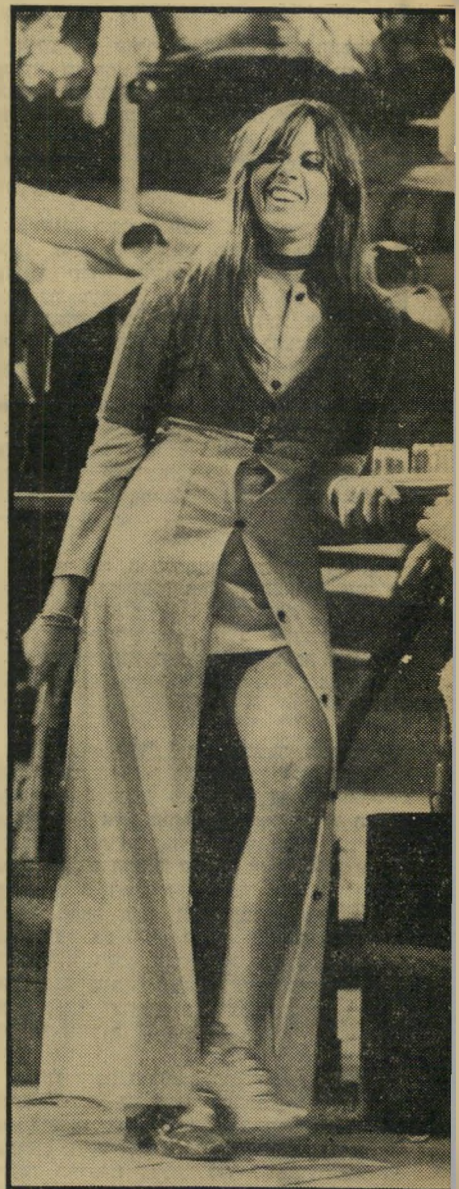

רמקולים מפריע להם לישון. הם מעדיפים את הכפר של רפי נלסון,
ומוותרים על השינה. מסביב לשולחן בחזית, מימין לשמאל: שייקה
אופיר (עומד), ליאון צ'רני ויוסף שילוח במיפגש יריעים מאולתר.

הסלון הניצחי הוא המקום המסורתי, בו
מתרחשים הדברים בעיירה המקי-
סיקנית הקטנה. הכוכבים אינם חוזרים למלונותיהם, משום שרעש ה-

הכוכבים הישראליים
מימין: שייקה אופיר בתפקיד כומר מושחת.
משמאל: מיכה, המתפרנס כחשמלאי, בתפקיד
קיד עוזר לרשעים. למטה: הדוגמנית הגרמניה המתגוררת בארץ, אווה קייזר, כנערת באר.

זילברשטיין, הדוגמנית הישרא-
לית, בתפקיד מווגת מקסיקנית
עליזה. ישראלים אחרים מופיעים כניצבים.

המטוס, והצעירה הקבילה את פניו של צעיר שזוף וממושקף, זיהה מישהו את ה- צעירה כגראלדין צ'אפלין — בתו של צ'אר- לי צ'אפלין הגדול, וכוכבת בזכות עצמה (ד"ר ז'יוואגו) ואת הצעיר שירד מהמטוס כבעלה, הבמאי הספרדי קרלוס סאורה. אלא שגם אז, לא זכתה הכוכבת ליותר

רפי נלסון

יורק בפרצופו

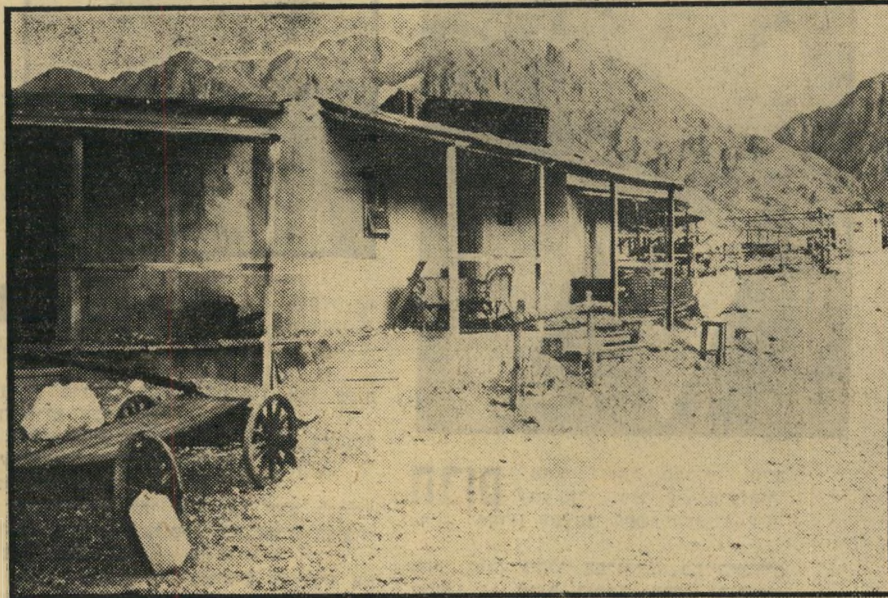
של שייקה אופיר

ממבט סקרני. ליבם של תושבי אילת הפך כבר גס בכוכבי קולנוע. לפני שנים מעט- טות, היה ביקורה של דליה לביא, באילת, למטרת הסרטה שם, מעמיד את כל העיר על הרגליים. היום, הם כבר לא מתרגשים אפילו מבחו של צ'אפלין.

לא פלא, בהתחשב בעובדה שאילת הפי- כה להוליך של ישראל. קחו השבוע,

יורד באילת

היה כבר בנוי עבור סרט אחר, טוען המפיק הגרמני כי הוצאות ההסרטה הן גדולות. למעלה: ג'ראלדין צ'אפלין, ללא איפור ובבקיני, על חוף אילת. בתו של צ'ארלי התאקלמה חיש מהר בהווי החדש אליו נקלעה זה עתה.

ר המקסיקני שהוקם ערכות ההסרטה ל- סלון. למרות שהכפר

ג'ראלדין צ'אפלין

הכוכבת הגדולה המסריטה עתה באילת, אינה דומה לאביה הגדול — לא בתווי פניה, ולא בגישתה לחיים: בגיל 27 היא מפחדת להזדקק, מעדיפה להופיע בסרטים בתור אנטי כוכב.

לדוגמה, כמה קילומטרים דרומית לעיר מסריטים את הוא לא ירה באביו ובכיו- בה של ג'ראלדין. בעוד כמה ימים תגיע, כדי להשתתף גם היא בסרט זה, כוכבת מפורסמת אף יותר מהבת הקטנה של ה- איש הגדול — אנה קארינה. שחקנית בינ- לאומית אחרת, ג'ואנה פאסט (החבורה, ליל הגנרלים, קאזינו רויאל) — תופסת כרגע שלווה במקום, ממתינה להתחלת ההסרטה של סרט אחר, לחש את שמי.

כוכבים

נוצצים

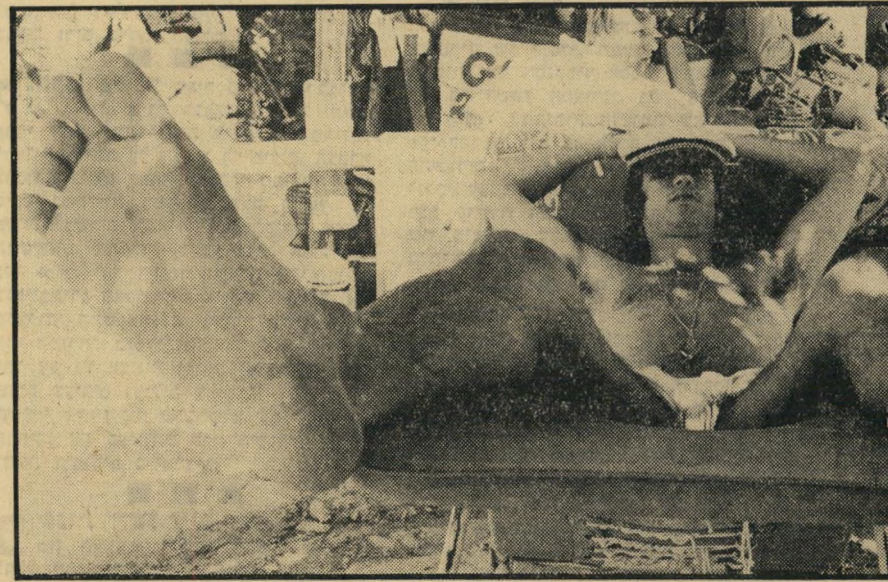
שנים גם כוכבים קצת פחות מפורסמים, כמו שייקה אופיר וסבי דור, וכוכב ה- מישנה הכי מפורסם בארץ — יוסף שילוח. ואפילו מונה זילברשטיין, הכוכבית העולה הכי עולה בארץ, שהתחילה לעלות לפני שבע שנים, ונימצאת עדיין בסימן עליה — לא היססה גם היא לרדת עד אילת, למען הקריירה העולה שלה.

עיקר הפעילות ההוליוודית של אילת מת- רכזת בימים אלה בכפר המקסיקני שהוקם דרומית לעיר. כפר שלם, עם סוסים, חמור- רים רחובות שלמים, וכמובן סלון מתאים. עלילת הסרט היא לפי מחזהו של פריד- ריך שילר — זון קרלוס — והיא די מסובכת. ישנו שם איש זקן ורע (שעדיין לא הגיע לאילת) הרודה מכל בני הכפר ה- (המשך בעמוד 25)

הכוכבים

פרנק הולסט, אחד הכוכבים של הסרט, בחברתה של הכוכבת ג'ראלדין צ'אפלין.

להבדיל משאר הישראלים, חתם סבי על חוזה ההופעות בסרט עוד בגרמניה, שמח על ההזדמנות לבוא לארץ, אך טוען שעתידו ככוכב קולנוע אינו בארץ.

ח בין יום צילומים חוף ימה של אילת.

"אוייב הציבור מס' 1"

מלון הרצח מלון פלאמינגו האקסקלוסיבי בלאסיואגאס. מאחורי השמש ו' אחרת הנופש, שימש המלון כבסיס לכנופיית הפשע המאורגן, מיליוני דולרים, מרחחי הקאסינו, הוברחו במשך השנים מתחת לאפס של שלטונות המס. הכספים הועברו לשווייץ ולארצות אחרות, הפכו להון כשר באמצעות תרגיליו של לנסקי.

הנרצח בן (בגסי) סיגל, שותפו במשך שנים רבות של לנסקי, נרצח במלון פלאמינגו, אותו ניהל — 24 שעות לאחר שבינו ובין לנסקי פרץ ויכוח חריף בדבר צורת ניהול המלון עלידי סיגל. מאחורי החזית של איש עסקים כשר, לנסקי הינו אדם אלים, ככל חבריו ההתקינים, מראשי עולם הפשע המאורגן בארצות-הברית.

ג' נמלדמן מושלם, "אמר עליו שכן עתידהו, בשכונת המגורים האקס' קלוסיבית שבחוף מיאמי. "בחור שקט, לא שוויצר, אחד מהחבריה," חיוה דעתו חבר ותיק. "משקיע בפנסיה," מכנה לנסקי את עצמו בדו"חות מס'הכנסה שלו. וזהו אכן התפקיד שהוא משחק, מאיר לנסקי בן ה-68. לא גבוה במיוחד, בעל שיער דליל, אפור ופרצוף חמוץ, נוהג לנס' קי להתלבש בחליפות שמרניות, חי בצניעה עם אשתו (השנייה), מתרחק מחיי לילה, מחלק טיפים צנועים. הוא נוהג במכונית שכורה, צנועה, והבידור הגדול שלו הוא טיול רגלי לאורך החוף, עם כלבו המיני-אטור.

א ודם יש גם צד אחר למאיר לנסקי. א תובע ניויורקי ותיק כינהו "גנגסטר אכזרי שמותו המבריק והעזתו הפכוהו ל-

הקורבן בן סיגל היה שותפו של לנסקי במשך שנים רבות, נרצח לאחר טיכסון שפרץ בין השניים.

דמות מרכזית בעולם התחתון מאז שנות העשרים הסוערות. "הווליסטריס ג'ורנל כינהו, "גאון פינאנסי, שעיצב את סינדיקאט הפשע המאורגן ל- מיסגרת יעילה וממושקפת. מומחה ממשלתי אמריקאי ידוע לענייני המאפיה קבע: "לנסקי הוא אויב הציבור מספר 1". גורמים ממשלתיים בארה"ב מעריכים את עושרו של לנסקי ביותר ממאה מיליון דולר. רובו המכריע של הון זה רשום על שמות אחרים. לנסקי בתיימורים ברחבי העו' למ, מהאיים הקאריביים ועד המזרח הקרוב, בתייחורשת לבגדים בניוירוק, מגרשי מי' רוצי-סוסים, בתימלון במיאמי — ומיליונים רבים של דולרים במניות אמריקאיות ב- בנקים זרים ברחבי העולם.

לנסקי, שנולד מאיר סוכולנסקי בגורוד' נה, פולין, היגר לברוקלין בגיל תשע. אחרי שסיים יסודי (שם קיבל טוב מאודים ומצויין), ויתר על המשך הלימודים, הצטרף לחבורת גנבים באחד מפברכי מנהאטן. הוא סיפס במהירות במעלות עולם הפשע. ב- שנות העשרים המאוחרות, בתקופת איסור המשקאות, התחבר לפושע צעיר אחר, בגי' סקי סיגל. יחד הקימו השניים את חבורת בגס'ומאיר. האקדוחנים שלהם הבטיחו את מישלוחי המשקאות המוברחים משיקאגו ל- חוף המזרחי. בגסקי ומאיר היו שותפים — יחד עם ג'ו אדוניס ופרנק קוסטלו, כוכבי שביט צעירים ועולים במאפיה — בלפחות שלושה בתייזיק לאחזקים. עם הזמן, הם הרחיבו את פעילותם לבתיימורים, סמים, ורשת הימורים כל-ארצית.

ב שנות השלושים המוקדמות, הקי' מה המאפיה ועדה עליונה, שמטרתה לחסל את המלחמות הפנימיות בין המשי' פחות השונות. מאחר שלא היה סיציליאני, לא יכול היה לנסקי להתקבל אפילו כחבר פשוט במאפיה. אולם כוחו והשפעתו היו כאלה, שלמרות זאת צורף לוועדה העליונה,

כחבר לא-רשמי. אלופי המאפיה השתוקקו להיעזר בגאוויותו הפינאנסית. בתמורה, איפשרו לו להרחיב את האימפריה שלו. אין זה אומר כמובן שראשי המאפיה בטי' חו בו. הם הצמידו לו משניח-כשרות, שי' היה דבוק אליו כצל, והבטיחו שלנסקי יפ' ריש להם את חלקם באמונה. שנים רבות, היה זה תפקידו של ג'ו אדוניס קאפו (ראש איזור) במשפחת המאפיה הניוירוקית של ויטו ג'נובו. כאשר הוגלה אדוניס מארצות-הברית ב-1956, עבר התפקיד לידי של ויני-סנט (ג'ימי כחול-העיניים) אלו, קאפו ניו-יורקי אחר. עד לאחרונה, היה אלו אחד מ- בנילחיתו הצמודים של לנסקי.

ב תום מלחמת העולם השנייה, היה כבר לנסקי יהודי עשיר מאוד. הוא רי'

הבוט מאיר לנסקי, המכונה אויב הציבור מספר 1 בארצות-הברית, האחרון ממייסדי הפשע המאורגן שם.

אחיו ג'ייק ניהלו בפלורידה בתיימורים שפעלו 24 שעות ביממה. עסקי ההימורים וההגרות שלו פרחו גם בניוירוק, ניו-ג'רסי ולואיזיאנה. בלאסיואגאס החל אז לגי' סקי מקים, בהשקעה של עשרות מיליוני דול' לר, בתיימורים מפורסם, פלאמינגו, שי' עתיד היה להיות מנוהל עלידי בגסי סיגל — עד שזה נרצח. בראשית שנות החמישים חלה נסיגה ב- אימפריה של לנסקי. הסנאט האמריקאי, בי' ראשותו של הסנאטור אסטס קיפובר, התל- בש על הפשע המאורגן, ובין היתר חשף את מימדי השחיתות העצומה שהחזיר לגי' סקי למרכזי כוח בפלורידה וניוירוק. בתי' ההימורים של לנסקי בפלורידה נסגרו, ו- לנסקי עצמו חשף את עונש המאסר היחיד בכל קריירת הפשע הממושכת שלו: שלו- שה חודשים, על הפעלת מועדון-הימורים בלתיחוקי בסרטוגה, ניוירוק.

ב 1952 החל הרומן הקובאני של לנסקי. פולגנציו בפטיסטה, שחזר לשלוט בקובה לאחר כמה שנות גלות בפלורידה, חוקק שורת חוקים שהעניקה לנסקי וחב- ריו מונופול על ענף-ההימורים בקובה. הי' מטרה: להסוך את קובה לנקודת-מיסכה ל- תיירות מארצות-הברית.

לאחר המפכת קסטרו, ב-1959, ניסתה הי' כנופייה של לנסקי להמשיך בפעילות, תוך תשלום מס כבד למימשל החדש. הנסיון היה קצר. הוא הגיע לסופו כאשר צ'ה גוארה שיגר לחור הקופה של הקאסינו כמה מה- חברה שלו, מוקנים, פרוצי לבוש ונושאי רובים, במטרה לחדא שהמימשל אכן מקבל אחוז נכון מהרווחים. לנסקי ארז את העסק, עבר ללאסיואגאס,

אזיר לנסקי בפתח גלון, "אנדיה" ליד המכונית השכורה שבה הוא נוהג

הוא שלח לברט, לחדרו בבית החולים, תרנגולתו ממולא בסטריקנין. בארט השליך את התרנגול מבעד לחלון, אולם הבין את הרמז. הוא סירב להעיד נגד לנסקי, ולנסקי יצא מהמעצר אדם חופשי.

מאתו יום, השאיר לנסקי את עסקי המלונות לסגנו. ב-1931, חיסלו אנשי האקדה שלו את הבוס מספר 1 דאז של המאפייה, סלסטורה מרגנו. בכך, נפתחה הדרך לשינויים, והתורכים הצעירים — ש' לנסקי ולאקי לוציאנו נימנו עליהם — איחדו את עולם הפשע לאירגון כלל ארצי. ב-1947, רצחו האקדוחנים של לנסקי את שותפו במשך שנים רבות, בגסי סגל — פחות 24 שעות אחרי שבין השניים פרץ ויכוח כיצד ינהל בגסי את הפלאמנגו.

בנואדה, נהגו מסירי הקצפת להעניק תרומות שמנות למועמדי המפלגות — שתי המפלגות — לתפקידים שונים, לנושאי משרות ציבוריות, לבוסים גדולים ובוסים קטנים. בתשיעי לנובמבר 1962, לדוגמה, פרץ אד לוינסון, מקבוצת לנסקי, ישיבה ב' מלון פרמונט. בה החליט על כמה תרומות: אלף דולר לסנאטור אלן בייבל, 500 דולר לציר בית הנבחרים ולטר ביירינג, 500 דולר לראש עיריית לאס-אנג'לס, 500 דולר למועמד לתפקיד סגן-מושל המדינה, 300 דולר למועמד לבית הנבחרים, 300 דולר לסקח למועמד 200 דולר למועמד לתפקיד שופט. גם בתהימורים אחרים חילקו תרומות דומות. אחד, לדברי מקורות, הורים 26 אלף דולר למסע הבחירות של המושל ג'ואנט סוויאר. מאוחר יותר, חזר סוויאר והעלה ב' פומבי את התנגדותו לשיטות ההאזנה "כמו של הגסטאפו — שהפעיל האפ.בי.אי. נגד מסירי הקצפת. סנאטור אחר, דאוד קאנון, אף הגיש מחאה רשמית על כך ל-נשיא ג'ונסון. כאשר נשאל קאנון, לאחר מכן, אם הוא קיבל תרומות למסע הבחירות שלו מלוינסון ובתהימורים אחרים, השיב כי אינו יכול להיכרך, אבל "יהיה מאוכזב אם יגלה שלא קיבל".

לנסקי, מסתבר, ידידים רבים במקומות רבים. ב-24 לאפריל 1963 העביר האפ.בי.אי. דו"ח סודי על מסירי הקצפת של לאס וא' גאס, לתובע הכללי רוברט קנדי. הדו"ח, ש' היה מבוסס על עיקוב אלקטרוני, פיוט כיצד נגנבו מיליוני דולרים מהאוצר האמריקאי, על-ידי התחמקות מתשלום מס-אמת על רווחי הימורים. נדהמו סוכני האפ.בי.אי. ב-27 לאפריל, נדהמו סוכני האפ.בי.אי. שישבו בתורנות האזנה על מלון פרמונט, לשמוע כיצד, בחדרם בתוך המלון, מושח (המשך בעמוד 26)

הופעלה גם כשלנסקי וקבוצתו הילכו כספים למפעלים אמריקאים. שוב, המלחה היה לכי אורה הבנק השווייצרי. הכסף השחור לא הופיע מעולם בתמונה.

למעלה משלושים שנה חלפו מאז עזר לנסקי בהקמת אירגון הפשע הכל-ארצי בארצות-הברית. מכל האבות המייסדים, הוא היחיד שנותר בחיים כיום. האחרים — מפרנק קוסטלו וג'ו אדוניס, ועד

מפקחי מסי הכנסה עברו בזכוכית מגדלת על מיסמכי בתיהימורים.

הלחץ היה גדול מדי. קבוצת לנסקי מכרה את האינטרסים שלה בלאס-אנג'לס, עברה ל-אי באהאמה שטופי השמש.

הימורים הפכו חוקיים בבאהאמה ב-1964, ומאז, חודש אחרי חודש, זרמו שליהים גור-שאי כספים שהושמטו מעיני מסי הכנסה, על-פני מיצרי פלורידה, אל לנסקי ועושי דברו. הקירה של ממשלת ארה"ב בפעילותו

אורח הכבוד של ישראל

בשבועות האחרונים חוזר ומופיע בעיתונות הישראלית שמו של מאיר לנסקי, האיש הכלכלי של עולם הפשע המאורגן בי-ארצות-הברית, השוחה מאז חודש יולי 1970 בישראל כתושב ארצי. שמו של לנסקי מוזכר כשהוא מלווה רמזים מעורפלים. אחד מהם, אשר ציטט ספר שהופיע לא מכבר בארצות-הברית, כבר גרם לאיום של יקותיאל פדרמן, בעל רשת מלונות "דן", בהגשת התביעה נגד היומון "הארץ", על שקשר את לנסקי ל-"קבוצת מיאמי", שהיתה בעלת מניות ברשת המלונות שלו.

מיהו בעצם מאיר לנסקי הנוראי, שהפך לאורח כבוד בנדידת ישראל? מיהו האיש שארצות-הברית דרשה את הסגרתו, אך לא יכלה לקבלו כיוון שחוק ההסגרה אינו חל על אשמה של בזיון בית-דין, בה הורשע באמריקה? מיהו האדם החולש מזה 30 שנה על מנגנון הפשע המאורגן בארצות-הברית, ושמאחורי הקלעים מתנהל בישראל מאבק בין שרים וקבוצות-לחץ על זכויות לקבל אזרחות ישראלית?

להלן כל הפרטים על האיש, המכונה בארצות-הברית, "אוייב הציבור מספר 1", שמשדר הפנים הישראלי צורך להחליט אם הוא זכאי למעמד של עולה חדש לפי חוק השבות.

לפכה, בוכהלטר ובגסי סגל — כולם נרצחו, איבדו את כוחם, נאסרו או הוגלו. כיצד הצליח הפליט הקטן במשימה לא תאמין זו? הנה כמה נקודות. למרות תדמיתו, שנבנתה בהקפדה, של איש-עסקים שליו ושומר-חוק, לנסקי הינו מטיבוע אלים פחות מכל טרוריסט אחר של המאפייה. אלא שהוא למד עוד בתחילת דרכו להעביר את המלאכה המלוכלכת לכיצוע לאחרים.

ב-1928, לדוגמה, ניסה לנסקי לחסל את ג'והן בארט, אחד מפיקודיו שנחשב כמל-שין. בארט נלקח לנסיעה במכונית, ולנסקי פתח עליו באש. אלא שבארט התגלה כצעיר וריני ביותר, זינק מהמכונית וניצל ממות. לנסקי הואשם בעזן חשד לנסיון לרצח.

הבאהאמית של לנסקי, היפנתה את תשומת ליבם של השלטונות האמריקאיים לתרגיל הגאוני האחרון שלו, שבאמעותו הפך כסף שחור לחוקי בעזרתם האדיבה של בנקים שווייצריים.

הסביר זאת בהתפארות בני סגל-באום: "גניח שאדון X מפקיד סכום כסף גדול בחשבון ממוספר בבנק שווייצרי, ואחר כך רוצה להשקיע את הכסף הזה בשוק המניות. מה עושים? הבנק הולך וקונה את המניות בשמו שלו, של הבנק, והדיבידנדות מועברות לחשבונו של הלקוח. התוצאה: הלקוח הופך לבעל מניות של חברה חוקית, משי-תתף ברווחיה — אבל שמו לא מופיע ל-עולם."

שיטה זו, שהיא חוקית לחלוטין בשווייץ,

נחאדה — שם חדרי הקופה הם מקודשים, ולאנשי מסי הכנסה אין דריסת רגל בהם.

לאם ואגאס השתלטו לנסקי ואנשיו על ארבעה בתריקאסינו גדולים: הפלמינגו, הפרמונט, הפרסה, והסאנדס. שלוש פעמים ביום, בתום כל משמרת בת שמונה שעות, סיכמו מנהלי-העסק את ההכנסות. שלטונות מסי הכנסה המקומיים הסתפקו בדו"ח של הקאסינו, לא טרחו להודא את אמיתותו, ו-משום כך, אם באמת המס המשולם על הרווחים הוא מסי-אמת.

כך נוצר הרקע המתאים לעסק הגדול ה-בא — הסרת הקצפת.

ב-1960 החלה קבוצת לנסקי בהפעלת תהי-ליך שכונה הסרת הקצפת. האפ.בי.אי. עלה על העניין רק ב-1962, כאשר הדביק האזנה לשתיחות הטלפון במלון פרמונט. ההאזנות גילו, כי בכל קאסינו העליון המנהלים מ-הדו"ח למסי הכנסה סכומים ענקיים — ל-עיתים עד 280 אלף דולר לחודש. הכסף פשוט נעלם מחדרי-הקופות — וכך הפך למשוחרר ממס. דוורים מיוחדים היו מעביר-רים כסף זה ללנסקי, במיאמי. לנסקי הפ-ריש לעצמו כשישים אחוז, העביר את השי-אר לגראדו קטאנה בניו-יורק, קאפו במש-פחת גינובו, שנהגה להתחלק עם קבוצת לנסקי ברווחים.

שבעות ארוכים, צירפו סוכני ה-אפ.בי.אי. פרט לפרט. בשישי לינואר, 1963, למשל, הם עלו על שיחה בין אד-ארד לוינסון ואד טורס, שניים מאנשי קבו-צתו של לנסקי, שדנו בהעברת משלוח של 115,650 דולר לבוס. בהיותו מודאג בגלל שסוכני האפ.בי.אי. עקבו אחרי בנימין סגל-באום, אחד מעוזריו של לנסקי, הציע לוינ-סון, באותה שיחה טלפונית, שהכסף יוע-בר על-ידי מישו אחר — אידה רבין, אשר תו הכבודה של איירבינג דבין, מכר אחר של לנסקי.

טורס: "אתה רוצה לתת לאידה את ה-כסף?"

לוינסון: "היא תיסע ברכבת."

טורס: "היא לא תצא החוצה. אתה תצטרך לתת לה את זה."

לוינסון: "אני אגש אליה מחר."

טורס: "הכי בטוח."

בשישי לינואר, ארוה אידה את הכסף בתוך שחור, יצאה בדרכה לשיקאגו שם החליפה רכבות והמשיכה למיאמי. שם היא מסרה את החבילה, וחזרה לנואדה. לאורך כל הדרך, השגיחו עליה סוכני האפ.בי.אי.

אמצע 1963, פתח התובע הכללי רוברט קנדי במלחמת-חורמה נגד מסירי הקצפת. דוורים היו נתונים לעיקוב,

התסריט של הופעתו של אדי קוני
סנטין הגדול בישראל, השבוע — היה מלא מתח ומיסתורין לא פחות מהתסריטים של סידרת למי קושן, שפירסמה את אדי בעולם:
תמונה ראשונה: מודעות בעיתונות מכריז

המארגן
שמואל צמח, טוען: "אין לי קשר להופעתו של אדי בארץ. אני צריך לקבל ממנו 8000 דולאר, שאותם הוא הפסיד אצלי ב"מיספט, ולא מעניין אותי כיצד הוא ישיגם."

זוהי: מועדון זורבה מציג: ארי קונסטנטין לעשרה ימי הופעה בארץ! תמונה שנייה: כמה סטטיסטיים, בתפקיד אנשים מהרחוב,

מי דפק את אדי?

פיעות יחד איתו במועדון היפואי. העלילה מתחילה להסתבך. חקירת שתי וערב של אדי קונסטנטין עצמו, בידי עיתון נאי עקשן, אינה מצליחה להבהיר דבר. אדי הגדול, בלובי של מלונה, בתיים שבכתיים, מחייך בקשיחות, חושף את שיניו שהפכו לסימל המיסחרי: "אם תשאל אותי כמה כסף יש לי בבנק, או בן כמה אני, אשבור את השולחן הזה!" הוא מזהיר את העי תונאי.

לאחר סצינת אלימות, בה מראים את אדי בפעולה, נמשך הראיון העיתונאי: העיתונ אי פוסה על השאלות הפרובוקטיביות, שר אל את אדי את השאלה המעסיקה כל אדם בישראל: "כיצד זה ייתכן, שכוכב בדרג

נוספת, שצולמה לפני הודש בלבד, מראה כיצד מוכר אדי שניים מסוסי המירון שלו — תמורת סכום של שני מיליון דולאר.

המיסתורין הולך ומעמיק. לצופים ברור עתה כי אדי אינו זקוק לכסף. ה"שאלה חוזרת — במישנה חריפות: "מה

מזהיר: "אינני זקוק לכסף, ולכן אפסיק להופיע בסרטים מסחריים על טיפוסים אלי מים כמו למי קושן. אני מתכוון להופיע רק בסרטים שימצאו חן בעיני, כמו לאקי גיו או שיבעת החטאים, ועם במאים מסוגו של גודאר. גם את ההופעות החיות אני מתכוון להפסיק."

תמונות נוספות מחייו של אדי בשנים

מציגים פרצופים מלאי תמיהה: — דווקא אדי הגדול לזורבה? שואל סטטיסט אחד את השני.

הלאה ליד פתח המועדון עומד בעל ה"מקום, דויד אזולאי. קלודאפ שלו. פנים כהות, בלתי מגולחות. הבעה קודרת: "אינני מוכן למסור פרטים!" מפליט אזולאי מי זוית פיו, נעלם לתוך אפילת המועדון.

המשך הסרט עובר לפאריס. הצילומים מראים את עושרו, ופירסומו של אדי בי ארצו. רואים את אורחת הסוסים המפורסמת שלו, את החילה הגדולה שלו במונטפורט שלדי פאריס, את אדמותיו, את המיסעדות הרשומות על שמו. אדי עצמו ניראה במסי בת עיתונאים מלפני כמה שנים, כשהוא

ליזי צמוד
שתיים מחברות הלהקה הגרמניות של אדי קונסטנטין בטיול ברחובות בתל אביב. מימין: אחת מבנות להקתו של אדי בפעולה במועדון זורבה. מרגע בואו של הכוכב לארץ, נכנסה חרושת השמועות לפעולה נמרצת.

עושה אדי קונסטנטין במועדון זורבה? התמונה הבאה חוזרת לישראל לשדה ה"תעופה בלוד, מראה את אדי יורד מן ה"מטוס. מלוות אותו בתו, אמרגנו, להקת מנגנים וארבע יפהפיות גרמניות (שאות מהן מלוות אותו לא רק על הבמה) המי

האחרונות, מדגישות כיצד חי אחד האמנים העשירים ביותר בצרפת: הוא ניראה מטייל בחברת ידידו, הברון אדמונד דה-רוטשילד. סועד צהריים בחברת ידיד אחר שלו — צארלי צאפלין, במיגורש מירוצים, כשהוא משקיף על סוסו האהוב והיקר. תמונה

אדי קונסטנטין הגדול, אחד השחקנים המפורסמים והעשירים בצרפת - גרם למסע לחישות ושמועות, כשהופיע, בביקורו בישראל, במועדון „זורבה“ ביפו

הפליש'בק עובר לטהרן. הזמן: החורף ש' עבר. אדי עוסק שם בהסרטה סרט עם ה' מפיק הפרסי שחילי קלוד'אפ: „אני אוהב סרטים מיסחריים טובים“, אומר אדי, ונע' לם מן המסך.

את מקומו תופס אמרגנו. הוא נראה ב' שיחה עם בעלי מועדון טיפאניים, אחר עם מנהלי מועדון אהלים בהילטון. מנסה לאר' גן לאדי הופעות שם. אחר, נפגש עם שמור אל צמח, אבל אי אפשר לשמוע על מה הם מדברים. תמונה אחרונה מראה כיצד האמרגן חותם חוזה הופעות עבור אדי ב' מועדון זורבה.

ה „פליש'בק“ נגמר, הסצינה חוזרת ל' ה' הזה. העיתונאי ממשיך להציג שאלות. „אם אתה כל כך עשיר, מדוע אתה מת' גורר במלון בתי'ס? אדי דופק באגר'פו המפורסם על השולחן: „אמרתי לך שלא תעזו לשאול אותי אם אני עשיר! כן, זה נכון. אני עשיר מאוד. יש לי אומות. יש לי סוסים. יש לי מיסעדות. מה זה נוגע לך? במלון בתי'ס יש רוח כהים, לכן אני גר כאן. נימאס לי כבר מהראיון המטופש ה' זה. אם יש לך עוד שאלות, שאל מהר. ואני רוצה להגיד לך עוד דבר: המיקצו (המשך בעמוד 26)

הקדמה גלויה מופע חשפנות פותח את הצגתו של אדי קונסטנטין. סטריפט'ז אית גרמניה זו היא חלק מהצוות שאיתו הופיע אדי קונסטנטין בטלוויזיה. את ההופעות החיות בפני קהל, ביטל אדי לפני מיספר שנים. בתוכנית היחיד שלו בת השעה ורבע, אותה הוא מגיש

התמונה הבאה — פליש'בק: כיצד הפסי' אדי כסף בארץ, לפני שנתיים. הוא חתם על חוזה הופעות ביום העצמאות עם האמר' גן שמואל צמח. שבועיים לפני יום העצ' מאות, ביטל את הופעותיו. צמח חובע ממנו 200 אלף דולר פיזויים.

על המסך מופיעה תמונה שצולמה לפני כמה חודשים: בבית'המישפט הפריסאי פוסק השופט שעל אדי קונסטנטין לשלם 8000 דולר פיזויים לצמח.

אפילו אני צריך לשמור על דיאטה.“ הוא לוגם במהירות את כוס ההויסקי ה' חמישית שלו בשעה האחרונה, וממשיך: „לא רק שאני מרוויח בסיוור הזה — אני אפילו מפסיד. יש 14 מלואים, ושום מועדון בארץ לא יכול לשלם עבורם. סיוור ההופעות הזה עולה לי 3000 דולאר. אבל אני אוהב את הארץ אחרי הכל, אני יהודי. אני אפילו יודע לקרוא עברית. ברור שלא באתי לכאן בש' ביל להרוויח כסף.“

שלך מופיע במועדון הלילה היפואי זורבה? **פ** ניו המחוספסים של אדי מתכסים ב' בועה קרה מרוב התרגשות. „איון מין שאלה מחוצפת היא זו? יש לי שני מיליון מעריצים בארץ. הם אוהבים אותי. הם רוצים לראות אותי. אני חייב להם את עצמי. חוץ מזה, אני מויע על הבמה, ומוריד כל ערב שני קילו. אומנם אני אדם בלי גיל, אבל

(המשך מעמוד 23)

חיים לוינסון ודבין אודות הרו"ח, כשהם מנתחים אותו דף אחרי דף, ומקריאים ממנו ציטוטים. ברור היה למאזינים החש-איים כי העתק הרו"ח מונח על שולחנם של השניים. "באלוהים, ניגל", פלט לוינסון. "הם יודעים אפילו על אידה". עד היום לא הצליחו החוקרים לגלות כיצד הגיע הרו"ח הסודי ביותר משולחנו של התובע הכללי לידיהם של מסירי הקצפת — תוך 72 שעות.

רא היה זה המיקרה היחיד. ב'23 לאוגוסט 1963, נכנס בן סיגל באום לי-משרדו המפוארים של עורך-הדיון אלון מלניק, אחד השליחים הנאמנים שבעזרתם העביר לנסקי את הכספים שהושטו מ"דו"חות מס'הכנסה אל מחוץ למדינה. "שלומות", הכריז סיגל באום, בהשליכו תיק על שולחנו של מלניק. "תראה מה יש לנו ממשרד המשפטים".

התיק היה, לא פחות ולא יותר, דו"ח סודי ביותר, שממנו ניתן היה ללמוד על זהותו של מלשין חשוב מאין כמותו, שפעל בשורות אירגון הפשע למען הממשלה. לנסקי עצמו נהג, מדי פעם, להשמיע רמז בדבר השפעתו. פעם, התפאר בכך שהעביר מתפקידו חוקר פדרלי, ש"עשה לו צרות". מכך הגנתו העיקרית של לנסקי, ללא ספק, היא הכנופייה — ידידיו הנאמנים, המקיפים אותו ומבודדים אותו, המחזיקים את רכושו בשם, הנושאים את המיליונים שלו לבנקים שווייצריים סודיים, והמנהלים את ספריו. ביניהם ניתן למצוא את סיגל ואיזידור בלומנפילד. סיגל, 65, שסיים את לימודיו בכיתה ג' של בית-הספר היסודי, הינו בעל עבר פלילי שתחילתו בשנות העשרים. תפקידו לנהל את השקעותיו של לנסקי באי-זור תעשיית הביגוד של ניו-יורק, ואת הי-אינטרסים שלו בכמה איגודים מקצועיים מושחתים.

בלומנפילד, המכונה איזי בלום, או קיד קאן, הינו מגדולי המהמרים של מיניאפוליס, הורשע בעבר על סרסורות, השתמטות ממס'הכנסה והברחת משקאות. הוא משמש כיועץ ללנסקי בארבעה מלונות גדולים בי-מיאמי: סיגפור, אצטק, קימברלי והאי הפאי.

שנים האחרונות הורים לנסקי דם חדש לקבוצה — כאלוין מלניק לדוג-מה. מלניק, שגויס מבית-הספר למשפטים של אוניברסיטת מיאמי, מוכר לשכניו כ-עורך-דיון צעיר ומצליח, משקיע מוצלח ו-איש חברה. משפחתו התמודדה משתייכת ל-מיטב המועדונים החברתיים.

אולם הניב האמיתי של מלניק שונה ל-גמרי: הוא משמש כבנקאי של לנסקי. בחברתם של דוריי-לנסקי, הוא טס לעי-תים מזומנות לקנדה, ניפגש שם עם אנשי-קשר שווייצריים, ומסדיר את העברת הי-קצפת שהוסרה.

עתידו של מלניק צפוי וקבוע: לחברי הי-קבוצה של לנסקי יש חוזה לכל החיים, "בלי סיעוף ביטול", מסביר סוכן פדרלי. "אם הם מתעייפים מהעסק, או מאבדים את עצי-ביהם — הקבוצה מביאה את החוזה לסיום — לנצח".

סקווי המלתי-יחוקיים, והמשוחר-רים ממש, של מאיר לנסקי, גרמו ל-ממשלת ארה"ב הפסדים של מיליוני דול-רים, שהגיעו לה במיסים, חזירתו לעולם העסקים החוקיים בארה"ב, הינה זריקת-רעל בולם הדם הכלכלי של האומה, האמריקאית — שיש לה השפעה על כל משלם מיסים.

השלטונות הפדרליים בארצות-הברית מחפ-שים כרגע בקתנות אחרי כל אפשרות, רחוקה ככל שתהיה, כדי ללכוד את לנסקי. דו"חות מס'הכנסה שלו עוצבים בדיקות מיקרוסקופיות. שלטונות ארצות-הברית הפ-עילו לחץ עצום כדי להניח ידיהם על מיסמ-כים סודיים בבנקים שווייצריים.

ייתכן שמחר יחליט אחד מרעיו השחק-נים של לנסקי לפתוח את פיו. ייתכן שי-לנסקי עצמו יתחלק, פעם אחת בקריירה שלו. עד היום — לא התחלק. למרבה מזל-לו, סרטי ההקלטה של האפ.ב.א., המגלים את כל פרטי תוכנית הסרת הקצפת הגדול-לה, אינם קבילים כהוכחה בבתי-המשפט. אך עד היום בו יובא מאיר לנסקי לניין על מעשיו, תהיה עלייתו המסחררת, שזוונה על דם וביזה, סיפור החייב לגרום בובה ודאגה לכל אורח אמריקאי.

והשאלה הצריכה להדאג גם כל ישראלי — האם אין לנסקי מתכנן להעביר את כסיו ל-ישראל? או, מה שמחר יותר — האם לא עשה זאת כבר?

האם האלמונית ברחה מבית-החולים לאחר לידת התינוק

האב כלל אינו ידוע

האחיות אימצו אותו

אמלא, זהו בנדר!

ראחת ויחידה: לאמו האלמונית של תינוק מקסים זה.

לאמו, שראתה אותו שניה קלה, ברגע שבא לאוויר העולם — ולא עוד.

מיד לאחר הלידה, בעוד האחיות רוחצות ומשקות את בנה — נמלטה האם מבית-החולים, השאירה את הרך הנולד ללא הו-רים, בודד בעולם — מימיו הראשון.

אם כן, אמא אלמונית — הסתכלי: זהו בנר, זה הבן שנשטת.

כפי שזכור לך ודאי, הגעת לפני כשבר-עיים, באמצע הלילה, במונית לשערי בית-החולים קפלן ברחובות. כנראה שתיכנסת זאת בדיוק, כי הגעת רגעים ספורים לפני הלידה, והוכנסת מיד לחדר-היולדות.

למחרת בבוקר, בעוד האחיות מטפלות בבן הזכר החמוד שנולד לך, נתבקשת על-ידי אחות המחלקה בה שכבת למסור פרי-טים אישיים.

את מסרת שם וכתובת בדויים, וכאשר נתבקשת להראות את תעודת הזהות, ענית כי לא הבאת אותה איתך, בחפזונך. בעלך, שיבוא בצהריים לבקר, יביא אותה. אלא שבצהריים כבר הסתלקת מהמיטה ו-נעלמת, כשאת משאירה את תינוקך מאחור, בידיים זרות.

אם כן, ידיעתך — אם גורלו של בנך מעניין אותך בכלל — כרגע טוב לו, ו-

לא חסר לו מאומה. הוא הפך לחביבן של אחיות בית-החולים. הן מפנקות אותו משלו-זוועתי. במקום האמא שנעלמה לו, יש לו כרגע עשר. כשש בבוקר הן רוחצות אותו,

האחות ויצמן

שולה וייצמן, תלמידת שנה שלישית בבית-הספר לאחיות שליד בית-החולים "קפלן", והתינוק משה סיני. השם שנתן לתינוק עלידי בית-המשפט עורר התמרמרות בין אחיות בית-החולים, המגדלות ומפנקות את התינוק העזוב כאילו היה ילדן: "באו לנו עט שם מוכן, כאילו לנו, שגידלנו אותו מרגע שנולד, אין מה להגיד בנושא", קבלו האחיות. הן לא יכולה להוסיף, כמקובל לתינוק בשם זה בחרו לו, אייל — עלישט את האחיות, איילה, שטיפה בו.

מאכלות אותו, ומחזירות אותו לישון. כי צהריים הן מוציאות אותו לדשא, לתפוס אמבטיית-שמש. אחרי, שוב ארוחה, שוב רח-צה, ושוב שינה. בקיצור הפספוס עושה חיים משוגעים.

היו כמה בעיות קטנות. האחיות גיי-סו כסף ביניהן, כדי שאפשר יהיה לערוך לו את הברית בזמן. המשטרה שהוועקה, עדיין לא הצליחה לאתר אותך. שבועיים לאחר הלידה, הוא הוצא מחדר התינוקות, מחשש הדבקה, ומבלה מאז את יומו בחדר-האחיות. רופא המחלקה, ד"ר חואן שמקה, הכין עבורו דיאטה מיוחדת.

מכאן את מבינה, ודאי, איזה גורל מחכה לילדך השחרחר והמקסים, אם לא תבואי לקחת אותו: שום אשה אחת לא תוכל לאמץ אותו, והוא יגדל יתום מאב ואם.

האם את מוכנה לעשות לו את זה, אמא? אם לא, אנא — בואי. ילדך מחכה לך.

מחלקת הפער של עיריית רחובות, שהוכנסה לתמונה, פנתה לבית-המשפט

מה היית עושה

ביום הלוויית חברך השנוא ביותר?

הגוונים של הבס-בריטונים, לעומת זאת, כל מילה היוצאת מפיו ברורה ונקיה להפליא. כל הופעתו אומרת אינטליגנציה ותרבות, ורומות על כך שפג הוא אחד המעטים הזכאים בארץ הזאת להרחיב את לחמם ממקצוע המשחק.

ועוד פרק קטן: אחת ההפתעות הצפויות לך כשאתה מתחנך אל פלג, ומנסה לדלות

שחקן פלג

הבוגד נהרג בשליש הראשון

ממנו מערכות על עצמו, כשחקן, היא הצניעות (החסידות) שלו: "נסעתי לפרס כדי להשלים את העבודה על הסרט וזוהי של יהודי". שם הכרתי מישהו, שהכיר מישהו שהיה סוכן-סרטים. הוא הכיר מי שהו בלונדון שחיפש מישהו לתפקיד-מישהו באזור הפקת מדרגה ג' של סרט-מתח בשם מחתרת. נסעתי ללונדון, קיבלתי את התפקיד, וזה איפשר לי לשבת ולראות תיאטרון בלונדון במשך כמה חודשים. זו היתה המעלה העיקרית של הסרט. כשהציגו אותו בתל-אביב, בקולנוע תמר, התביישתי כל-כך, שלא סיפרתי לאף אחד. כפי הנראה, גם אף-אחד ממכרי לא זיהה אותי. הייתי הבוגד שנהרג כבר אחרי ה-שליש הראשון של הסרט..."

איסוף

ובעצם, הנגע הזה כבר היה במשפחה. משם יצאו דודנים ללהקת עינבל ולחבורת האש. אחיו, שגר באמריקה, עודד איתו. הוא הלך למעדונים ג'ז בחילג'י, היסס ונישאר נסוע במי קומה.

שרעבי

הוא התאהב בי גודי קולנס ובסירי מון וגרפונקל, אך את לחניו שלו איש לא זכה ללמוע. הוא התבייש להציע אותם. כעבור שנה, אחרי מלחמת ששת-הימים, שובץ בהופעה. מספר שלמה צת, "אילן של הצמד אילן ואילנית, שגם הם הופיעו אז: "היינו יחד עם החלונות הגבוהים ועם יפה ירקוני. את ההופעה קיבלו בזילות מעורבות. אבל את האטרקציה של ביעז, מנגן על שני חלילים בבת אחת, את זה בלעו כולם. מאז, קיבל בועז קצת אומץ. זה בא, בדרך כלל יחד עם ההצעות. שלמה צת פרש עליו את חסותו, וכבר הפך את חופשי ומאושר ללהיט, עם אילנית. את פאמלה שלחו לפסטיבל שירי-עם בארלנד. בחודש נובמבר כבר מוזמן בועז עם אילן ואילנית לסירור במערב-אפריקה לפי יוזמת משרד החוץ. ואם מותר להתנבא — רינגו, שיר חדש שהקליטה אילנית בעברית ושקליט בועז באנגלית, יהיה המלך הבא של המצעד.

אמנות

פופ

על אנשים וכפתורים

כל מי שמתמצא כיום בעולם הפופ, יודע שהדרך להצלחה נסללת עלידי כשרון. ייתכן שאפילו נתונים טבעיים כמו קול יפה או אוזן-מוסיקלית הם בעלי חשיבות מסוימת. אבל, מעל ומעבר לכל דבר אחר, הסוד להצלחה במצעד-הפופמונים, אם לא בארץ, אז לפחות בעולם, הוא — ה"סאונד", "הצליל המיוחד" של כל שיר. ובשטח זה, בדיוק, נפתחו לפני פיומונאי ישראל, שהרגישו את עצמם מקופחים בארץ, צמ המפגרת, אופקים חדשים וחשובים מ-אוד: מיעל בשם גארט, אשר התמחה עד עתה בייצור מערכות-הגברה לכלינג'ניה, פי תח, לאחרונה, אולפן-הקלטה מלא וודוש בצידו, אשר יקסום לכל להקת-קצב ראויה לשמה.

הקוד האנושי והכפתור הנכון. אבל כל המתקנים והכפתורים (ויש יפתור רים, ברוך השם) הם כאין וכאפס בהשגחה לנכס היקר ביותר של האולפן, נכס בדי מותו של בחור צעיר, בשנות העשרים המוקדמות שלו. שמו: ריצ'ארד גולדבלאט. הוא, יהודי שהגיע מאנגליה לאחר שעבד שם עבור חברת פאיי, והקליט להקות כמו הקינגס, לד צפלין, המור דונובן, ולהבדיל, התמורת הסימפוניית מלונדון. אם שואלים את ריצ'ארד מה שונה בין העבודה שם לעבודה כאן, הוא מתקשה רק בקביעת סדר הדברים. כי הבדלים, ישנם, ובשפע.

למשל, גם בארץ מדברים על "סאונד". אבל בה בשעה שבאנגליה יודעות הלהקות בדיוק מה הן רוצות להפיק בעזרת האמצעים הטכניים, הרי בארץ, הן עדיין ירוקות בשטח. וריצ'ארד מספק כאן הצעות למכירה.

מקדים גולדבלאט קוסמוטיקה לקול האנושי

מאתר וניסיון כבר רכש בשפע, וזרי-ה-עובדים עימו שמחים לשמוע איך אפשר להוציא קולות שונים ומשונים, צלילים אל-טבעיים ומזוירים. הקול האנושי מקבל את הקוסמוטיקה המתאימה מן הכפתור הנכון. **ייצוא של הקלטות.** הבדל אחר? העיבודים. קשה לומר שכותבים בארץ במי ייוחד להקלטות, או תוך ידיעה ברורה של האפשרויות הטמונות באולפן-ההקלטה. וי מורר שמכל ההקלטות ששמע ריצ'ארד מ-תוצרת-הארץ התרשם רק משתיים: הבלאדה של מירי אלזני מתוך חזונה ושלומיק, ושירו של בועז שרעבי פאמלה, אבל אך ורק בבצועו שלו. האם יש תקנה לשיפור המצב? בחיאי, הרי לשם כך קם האולפן. וזה אינו אלא צעד ראשון בחברת-ההפקה שתציע הקלטות פיומונים, להקות וזמרים ישראלים בחוץ-לארץ. וכל המשפר — יבורך.

פאמלה נוסעת

לאירלנד

היא הנערה המפורסמת ביותר בישראל, אם לשפוט לפי מישמעי-אוזניים. חמישה שבועות במצעד-הפיומונים — מקום מס' 1

(המשך מעמוד 25)
שלך הוא המיקצוע הכי גועלי בעולם. העיתונאי ממשיך להיות גועלי. האם יש קשר בין ההופעות שלך בזורה לבין ה-חוב שלך לשמואל צמח?
"אני אוהב את שמואל צמח", אומר אדי. "הסכמתי להופיע בשבילו רק בגלל שהוא סידר לי הופעות בצה"ל. אני אוהב את צה"ל. נכון שהיו גם קצת הופעות מיסחוריות. אחרי הכל, הוא צריך להרוויח קצת. אני מבין את זה. אבל אחרי כן לא יכולתי לבוא, והוא הפסיד כסף. ברור ש-אני צריך לפנות אותו. אילו אני הייתי ש-שופט, הייתי פוסק לו אפילו סכום יותר גדול. איך שלא יהיה, בשבילי זאת לא בעיה לשלם. רק לפני חודש מכרתי שני סוסים בשני מיליון דולר — אז זה זה בשבילי 8000 דולר?"

די נראה עצבני במיקצת, לאחר ה-מונולוג הארוך. הוא נוטל את כוס ה-ויסקי השלישי, מתחיל לדלג במרחבי ה-לובי. חברתו הבלונדית, שנכנסת באותו רגע למלון, זוכה לחיבוק חם. "אני אוהב אותה!" מזהיר אדי בלהט, בין דילוג ל-מישנה. "היא אולי לא כל-כך יפה בפנים, אבל יש לה גוף לא נורמלי. גם בתי משוגעת עליה. וגם אשתי."

כל יום אני מטלפן לאשתי ומספר לה שאני אוהב אותה. גם היא אוהבת אותי, אבל היא רוצה להתגרש. מה אני יכול לעשות? זה נורא בשבילי אחרי 28 שנה. המחשבה המרה על הגירושין מחזירה את אדי אל השולחן. הוא נראה עייף, סתום. מדוכא. "אני שונא את המלון הזה", הוא אומר בפאנומיות. "אין כאן מיוזג-אוויר, אין אמבטיה. אני שונא את זורבה."

אכן — מדוע באמת גר אדי הגדול ב-מלון בתיים? האם במלון שרתון אין מספיק רוח? מה הקשר בין חובו של אדי לשמואל צמח — לבין הופעותיו ב-זורה? ואם אין קשר, כפי שטוען אדי — מדוע הופיע לפתע שמואל צמח במלון של

אדי, כמה דקות לפני צאתו להופעה? ועוד: מדוע אדי עושה סרטים מיסחריים בטהראן? מדוע הוא מופיע בכלל בארץ — לאחר שסירב להופיע בצרפת באולמות-פאר כמו אולימפיה? האם ייתכן שאדי הגדול זקוק לכסף?

שמואל צמח אינו מסוגל לענות על כל השאלות המיסחוריות האלה: "אני לא יודע מדוע הגיע אדי לארץ. לא איכפת לי מה הוא יעשה בשביל להחזיר לי את החוב? מצידו הוא היה יכול להישאר בבית — ה-עיקר שאקבל את מה שמגיע לי. אני נפגש עם אדי לעיתים קרובות בגלל שאני מחבב אותו. משפט תביעה כזה, יכול גם לקשר בין אנשים — אם הם נחמדים."

מדוע הופעתו, מגלה אדי פעילות ראוייה לשמה, בביקורו בישראל: קונה דירה "ירושלים", נפגש עם זאב בירג, מ-המחלקה לעידוד הסרט הישראלי במשרד ה-מסחר והתעשייה, קושר קשרים מיקצועיים עם אנשי קולנוע ישראלים, מבלה, לאחר הופעתו, בפאב ובספאריס. מה שמוביח, כי כמו למי קושן הגדול, הוא שומר על עצביו ומסכת הברול החז-כנית שלו גם בשעות הקשות.

1 (בעברית ובאנגלית). היא מקורית, וארצי-ישראלית במיוחד. אפילו ממוצא תימני, שלושה דורות ב-ארץ. אבל, היא גם בינלאומית. מדברת אנגלית, ומצלצלת קצת כמו נערתו של חוזה פליסיאנו, הזמר הפורטוריקאני הדי-גול.

ובעלה המאושר, שגם כתב אותה וגם מבצע אותה, אינו נטרף אחרי הבינוי "חזונה פליסיאנו הישראלי" שהדביק לו מעריציו, כי בועז שרעבי הוא מין מיוזג מקורי ותודיעמי של צליל מערבי ותבלרי גם תימניים. הוא אינו רוצה בכותרים שאינם מגיעים לו.

אך יחד עם זאת, שואף להיות הוא עצמו יותר מכל דבר אחר. לכן, הוא מיי-ע בהופעותיו: "אומרים עלי שאני מזכיר את פליסיאנו, אבל נראה אם פליסיאנו יכול לשיר בתימנית!" ואז הוא מתחיל לשיר שיר ידוע של פליסיאנו, בדיוק ברעז שהקהל נהנה מן הדמיון הוא עובר ל"דורר יקרא", השיר התימני המסורתי.

אומרים שהוא מייזל. בועז שרעבי הוא תופעה. הוא מזכיר צועני, מוסיקאי נודד שאינו יודע על מוסיקה שווייט. ובכל זאת, ידוע — הכל המוסיקה היא בדמו.

חמים — מעולם לא למד. והוא כותב וכותב וכותב. לנגן — מעולם לא למד. והוא מתופף בתופים מחלל בחלילים ופז-רט בגיטרה. את קולו לא פיתח מעולם. יש אומרים שהוא מלל. אחרים טוענים שאם לשיר את בועז שרעבי, אז שיהיה רק בועז שרעבי. לעלות על הבימה? הרי לך גולל.

קשרים, ולקבל את התפקיד הראשי בגרמניה, בסרט קצפת". בקצפת שחקן סבי בתפקיד מהגר איטלי-קי שחוסר-עור, המנסה ולא מצליח להסתדר בגרמניה הבלונית והמסוייגת. בהוא לא ירה באביו הוא החבר של גיראלדין צ'אפלין. אבל לא רק בשביל זה תפקיד הזה הגעתי לארץ, אומר סבי. "החלום הגדול שלי הוא להקים כאן תעשיית סרטים גדולה. אחרי הכל, אני ישראלי, וזה רק טבעי שארצה לפעול בארץ. אני מקיים מגעים עם כל מיני גורמים, ויתכן שיצא משהו גדול".

בעל

בלי חתונה

ב"ינתיים, הוא תופס שלחה על חוף אילת, ונהנה מחברתה של גיראלדין. היא כזאת בחורה פשוטה וחסרת-יומרות"

גיראלדין צ'אפלין ובעלה, הבמאי הספרדי קרלו סאורה, באילת. הזוג חי במחירי, בחמש השנים האחרונות, יחד עם שני ילדיו של סאורה מאשתו-בניפרד, שסאורה לא טרח להתגרש ממנה.

הוא אומר. גיראלדין עצמה מסכימה להגידה. "אני שונאת את המושג, כוכב קולנוע, אומרת בתו של כוכב הקולנוע הגדול ביותר של כל הזמנים. היא גם שונאת להתאפר — כשלוחצים עלי גורא, אני שמה טיפה שחור מסביב לעיניים". היא גם סולדת מטקסים כמו חלוקת האוסקר, רוצה שיתנו לה לחיות את חייה הפרטיים, דואגת לחייהם הפרטיים של מסכני כל העולם, (ביניהם גם הפליטים הערבים), ומפגינה אנטי-ממסדיות בכל הזדמנות — כולל ב"חייה הפרטיים: "אני לא צריכה לקבל חתונה כתי נייך מהממשלה, בשביל לקבל אישור שאני אוהבת את קרלו".

לקרלו סאורה עצמו יש אישור כזה — על אהבתו לאשה אחרת. "הוא פשוט אינו טורח להתגרש" אומרת גיראלדין. "מה זה גירושין? עוד חתיכת נייר".

הסרט הנוכחי הוא התשיעי שלה. את עיקר פירוטמה הקולנועי רכשה בתפקידה הנוגע ללב בד"ר זיוואנו. לאחר שבע שנים קולנועיות, בגיל עשרים ושבע, מצהירה ה"כוכבת חסרת העם והמולדת, רק בעייה אחת מטרידה אותה: הגיל. אני אוהבת לעי שות סרטים, ואני מפתחת שבעות עשר שנים, כבר יהיה לי קשה לקבל תפקידים". קצת מוזר לשמוע על בעייה מסוג כזה מפי בתו של האדם, שלגביו הגיל איננו קיים. אבל כניראה שהיא מטרידה את כל הכוכבות הצעירות פלוס.

גיואנה פאטס היפהפיה, בת-גילה של גיראלדין, חושבת בדיק כמזה: "היום לא חשוב שוכבת קולנוע תהיה יפה או מפורסמת. מה שמחפשים זה פנים חדשות — וצעירות. אני מקבלת פחות ופחות הצעות לשנה. אין לי מושג מה אעשה אחרי הסרט, היא אומרת בשמץ עצבות.

הרבה יותר עליו ממנה הוא שחקן אחר באילת — רפי נלסון. רפי, שקיבל תפקיד קטן בהוא לא ירה באביו, מחכה בקוצר-רוח ליום הצילומים האחרון שלו. "התפקיד שלי שם הוא לירוק בפניו של שייקה או-פיר. אני חושב שזו תהיה הסצנה הקולנועית הטובה ביותר בחיי, הוא מעריך בי מקצועיות. בינתיים, הוא מתאמן בשקדנות.

(המשך מעמוד 21) מיסכנים. ויש אנשים צעירים ויפים (גיראלדין צ'אפלין, סבי דור, והבן של האיש הרע) שרוצים לשנות את הסדר הפטריארכלי — גנגסטרי הישן. בכל הסרט יש מתח, היצליחו או לא יצליחו? אבל בסוף המהפכה נכשלת וגיראלדין מתה.

"יש כאן מוסר-השכל — שאי-אפשר ל"שנות דברים", מסביר סבי דור. ועד שמגידים למוסר ההשכל, קורים כל מיני דברים. למשל — חושדים בגיראלדין שהיא אינה משרתת את עניין המהפכה בכנות. או ל"משל, האנשים הרעים עושים כל מיני דברים לאנשים הטובים, ומשחקים כלפים בי סלון, ועוד דברים נוראים כאלה.

וישנו שייקה אופיר, שהוא כומר מושחת. "זה תפקיד מאוד מעניין" אומר שייקה, ו"מנגב את הזיעה ממצחו. מצד אחד כומר — ומצד שני מושחת" לידו עומדת אשתו הבלונית של שייקה, לידיה, ומנפנפת חתית-כתיבד מול פניו הלוהטים. "היה כדאי לעי

אהבה בלי רישיון

זוב הכל ולבוא הנה" אומר שייקה בחום. "אני אוהב מאוד את התפקיד שלי".

עורך-הדין

נהיה שחקן

כמוהו גם ליאון צירני, עורך-הדין ה"יהודי-אמריקני, שיש לו מישור משגשג בניו-יורק, המייצג, בין השאר גם את האמן הכושף-הדין סמי דייחיס ושכאן הוא שחקן. כשליאון צירני היה קטן, הוא היה ילד-יהודי-מוכשר-ופיקח-מישפחה-ענייה-בברוקלין. אחר כך הוא גדל והיה עו"ד-יהודי-מוכשר-פיקח-שהצליח-לצאת-מברוקלין-ולהגיע-רחוק. אבל אף אחד מבין מכיריו הפריטיים והמיסחריים הרבים, לא חלם שהוא יגיע כל-כך רחוק — עד אילת.

"כולם אומרים לי, ליאון, אל תהיה טיפוש. אתה נולדת בשביל המסך הקטן, אבל אני חושב שבכל זאת אחזור למיקצוע שלי. בסופו של דבר, זה הרבה יותר מעניין. מה זה בסך-הכל קולנוע? אתה הולך. יושב. או-מר מילה. וכל הזמן חם גורא, ואין מה לעשות. אבל כמוכן שאני לא יכול להתחייב. אחרי הכל — יש גם דבר שניקרא יעוד גורל. ואני לא בטוח שאוכל להתכחש ליעוד האמיתי שלי".

איטלקי

בקצפת

וד אחד שלא יכול להתכחש ליעוד שלו, הוא סבי דור (29). סבי ידע תמיד, עוד בתקופה שהיה שחקן בתיאטרון החיפזי, שפנים שחומות ויפות כמו שלו נוצרו עבור הקולנוע. "מה שלא ידעתי זה, שאין בארץ בכלל קולנוע. כשתפסתי את זה, עזבתי את הארץ, והתחלתי להסתובב בעיר. למ. המזל הגדול שלי, שיש לי חברים. חברים זה הדבר הכי חשוב בעולם. כשמגידים לעירי וזה, ואין חבר שאפשר לישון אצלו — אי אפשר להגיע רחוק. לי — יש חברים בכל עיר גדולה בעולם. וככה הצלחתי גם לעבור בכל העולם, ולהשיג לי

ברקיע השביעי

מתנת נישואין שלעולם לא תשכח!

מלון המגדל תל אביב

מלון המגדל תל-אביב משתתף בשמחת הזוגות הנישאים ומציע להם:

- * חדר זוגי מהודר כולל כל הנוחיות והפאר של מלון בן 4 כוכבים.
- * בקבוק שמפניה.
- * סל פירות.
- * ארוחת בוקר מלאה במיטה.
- * 5% הנחה על הקניות בכל-בו שלום (פרט למזון ומוצרי חשמל).
- * עליה למצפה שלום — חינם.

הכל ב-60 ל"י

בהזמנות נא להתקשר לטל. 54154 ולבקש את מרים.

מלון המגדל תל-אביב

תעריפון המנויים של החל מ-1.6.1671

לשנה לחצי שנה
בלירות בלירות

35	68	דמי המנוי בארץ
40	76	לכל ארצות תבל, בדאר רגיל
		דמי המנוי לארצות חוץ בדאר אויר
49	96	לכל ארצות אירופה ואיראן
62	120	לארצות-הברית ולקנדה
67	130	לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, ניגריה, קניה, ציילון, חוף השנהב, תאילנד
77	150	לדרום-אפריקה, זמביה, רודזיה, גואטמלה
79	160	למקסיקו, פנמה
87	170	ליפאן, ונצואלה, ארגנטינה וברזיל
95	186	לאוסטרליה וניו-זילנד

למה התאחרו החדשות?

טלוויזיה

אנשים

המנהל

החדש

הוא אנדי ויליאמס (39), מאו נפרד מאשתו הצרפתייה קלודין לונגט, הוא חי עמה בחד באושר ובאהבה גדולה. קלודין כבר אינה נפגשת עם הרב אל-פרט ואפרים צימבליסט הבן. זה כי מוכן אינו מפרק לוויליאמס להתפרק לפעמים עם יפהפיות כמו קלאודיה גנינגס. השמועה האחרונה מקשרת אותו עם אתל קנדי, אלמנתו של בוב קנדי המנוח. גם זה קורה באמריקה.

ביום שלישי לפני שבוע נתאחרו החדשות בשש דקות. צופים רבים חשבו שמעכבים את תחילת מבט בגלל איזה סקופ לא נור-מאלי שהגיע ברגע האחרון לטלוויזיה. אולם סיבת העיכוב היתה פרוצדורה ביוח. עורכת הסרטים פשוט לא הגיעה לעבודה. הגירסה הרשמית היא, שהעורכת היתה חולה. גיר-סה אחרת אומרת שהיא סתם שכחה לבוא.

קובסקי וסולקו משם בבושת פנים. הם לא היו מוכנים לעשות סולחה ולבוא להצ-סלם לטלוויזיה. גם לא במועדון התיאטרון.

הרומן שכל אמריקה מדברת בו הוא ה-רומן בין המראיין הנוער דויד פרוכט לבין דיאן קרוי, הכוכבת הכושית היפה, בסדרה הטלוויזיונית ג'וליה (הסדרה מוק-רנת בלבנון בימי ב' בשעה 19.00). שניהם מכחישים כל אפשרות של נישואין קרובים. אבל הם לא זזים אחד מן השני. הרכיכאים בטוחים ששום דבר לא יצא מזה. פרוכט, שהיה 10 מליון והמרווחת הון ענק בכל הופעה והופעה, שואף להשתלב בפוליטיקה והוא לא יעז להסתכן בנישואין עם צב-עונית. זה מה שהם אומרים.

כוכב אחר שמשגע את הקהל האמריקאי

משחק הניחשים של הפקידות בטלוויזיה הוא: מי הולך עם מי? הן שואלות: האם דן כנר באמת יוצא עם חני, המזכירה של סמנכ"ל הרשות ארצין צוקרמן? ומיהו רוני התל-אביבי שדליה מזור תינשא לו באיגוס? ומה הקשר בין ה-קריין יפה התואר ויקטור נאסיב לבין דליה מזור (ולא מזור)? נאסיב מצטרף מכחיש כל קשר עם דליה כלשהי.

החרבון של צוות קלעים היה במועדון התיאטרון החיפאי. במסגרת הכתבה המרכזית שהוקדשה לפרשור התיאטרון החיפאי, רצו להראות כי יש שחקנים חזיים חיי-לילה גם בחיפה העובדת. הציעו להם לצלם את הבורמה הצפונית במועדון התיאטרון. אבל מה לעשות שיומיים קודם לכן התפרצו במועדון אריק לביא וז'רמן אוני-

ביום השני השבוע, בתום חיפשה קצרה, נכנס דן שילון לתפקידו החדש, כמנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה. אבל הוא אינו מוכן לזנוח את אהבתו הראשונה. הוא ימשיך להגיש את מבט ספורט. ההפקה ר-העריכה של תוכנית הספורט ייעשו כנראה בידי דב עצמון ואלכס גלעד. עורכי ה-ספורט של ידיעות אחרונות. מתנת הפרידה של דן לספורט תהיה, אולי, החזרת משחקי הכדורגל אל המסך ואולי הרחבת שידורי הספורט בכללם. עכשיו הסיכויים להסדר עם ההתאחדות לכדורגל טובים יותר. שילון, שהתוהה בפני הממונים עליו תוכ-נית מפורטת לטווח רחוק ביחס למחלקת החדשות, אינו מוכן להעביר את תוכניתו לחבריו בעבודה באמצעות העיתונים. אבל יש להניח שהוא יישם במחלקה כולה את דרכי העבודה של מדור הספורט. תארו לעצמכם שלפני שנה הוא כבר החל לתכנן את סיקור האולימפיאדה הבאה במינכן, ש-תיערך בסוף השנה הבאה. התנ"ך שלו יהיה מעכשיו כנראה לוח השנה. הרבה הוא בונה על לחיץ ההיקשרות טל-סטאר, שיחל לשרת את הטלוויזיה בסוף ה-קיץ הבא, ועל שידורים חיים באמצעות גיידות-השידור. כי שילון הפזיל את גיידות ה-שידור במסגרת שידורי הספורט, יותר מ-

רגע אחד של אושר

רבות צופים שאלו את עצמם: "מה קרה?" "מי זאת הקריינית החדשה?" רבים אמרו: "היא דווקא נחמדה." בשעה 19.15 עודדו אמיתו בטלוויזיה כי דליה מזור תגיע בזמן, אבל מזור לא הגיעה. בשעה 19.25 החליט מתאום ה-מנהל התורן, כי דליה מזור, כותבת ה-טקסטים של מחלקת ההגשה, תפתח את השידורים בעברית. רק אחרי-כך הצ-ליחו להזעיק את אורי פירסט.

דליה מזור הנרגשת היתה לשיחת ה-יום. "האם את רוצה לעשות קאריירה של שדרנית טלוויזיה?" שאל אותה ל-מחר בבוקר כתב, "העולם הזה". השי-בה דליה מזור הנבוכה: "הבסתר לך, כל אחד יוצא בזה. בסך הכל זה די קורץ. אבל אני לא קריינית וזה בא לידי ביטוי על המסך".

דליה מזור דווקא ידועה בציבור ה-שדרנים. היא היתה במשך תקופה ארו-כה עוזרת ההפקה של "יומני החדשות" בדיו. חברים מעזים כי במלחמת ששת הימים היא ניהלה את מערכת "יומן החדשות" הלכה למעשה, כעוזרת של חגי פינסקי. לאחר מכן יצאה בשליחות מטעם המדינה לארצות-הברית. התל-אביבית, שהיתה מאבחת בחינות פסיכו-טכניות בצבא, הפסיקה את לימודיה ב-אוניברסיטה בגלל הנסיעה. בדרך חזרה עברה בצרפת כדי להשתלב בטלוויזיה, ומשם הגיעה ישר למחלקת ההגשה. עכשיו תראו מה עשתה לה דקה אחת על המסך. קשה לחזור אל תחום ה-אלמוניות.

זה היה יכול להיות סיפור סינדרלה בלבד מודרני. ביום שלישי שעבר, ב-שעה 19.30, הופיעה פתאום על המסך בחורה אלמונית, נחמדה, וראתה קצת מבוחלת, אמרה משפט אחד — ונעלמה.

דליה מזור
במקום מזור

מעמדו החדש כדי להתחזר אותה אל המסך. הוא אינו יכול להרשות לעצמו אפילו סדר של חשד במשוא פנים. הוא שומר בסדר אפילו את שמה של הקבוצה בה שיחק כדורסל בעבר, שלא יגידו שהוא אוהד א. לא אוהד אותה כיום. שילון מבטיח שינויים במחלקת החדשות בחודש ג'סנובר ושינויים עוד יותר מהותיים בתיכנון שלהאריה. אבל להתחייב הוא מוכן רק לדבר אחד: "אם אצליח בעבודה במשך השנים, אעזוב את ה-תפקיד ואחזור לעבודה עיתונאית בשדה".

תוכניות

סרטי מתח ותעלומה

סידרה מקורית חדשה

הבמאי יוסי גודארד העלה בשבוע שעבר הצעה להפיק סידרת מתח ותעלומה על-י-

תית חדשה. גודארד, שהוא אחד הבודדים בטלוויזיה שאפשר להגיד עליו שהצטיין ב-תחום הסרטים הדוקומנטריים, מתכוון ב-עצם לסידרה חציית-עודתית בשם מעשה ש-היה.

כך למשל הוא רוצה להכין תוכנית על פרשת ההפלה הגורלית ומותם בים המוות של שני החוקרים הבריטיים קוסטינג ומר-לינה, או תעלומת הרצח של השומר אלכסנ-דר וייז; משפט התלייה של פיינושטיין ו-בראזני, אנשי הלחי והאצ"ל; הברווזים מ-כלא עכו; צל"שים משלוש המלחמות ו-עוד ועוד.

השיחור האוטנטי-העלילתי יהיה מדויק ככל האפשר והוא ימלא 80 אחוז של כל סרט. ב-20 האחוזים הנותרים ייערך עימות עכשווי בין האנשים שהיו קשורים או ב-צורה זו או אחרת בפרשה. גודארד, ש-הפיק וביים את הסרטים על הברווזים ו-עוספייה ועל משפחות מרובות ילדים, ה-כיה כבר שהוא ראוי לתשובה חיובית על הצעותיו, למרות ההשקעה העצומה הדרושה להפקה כזו.

אחרי ההשקעה העצומה בחדווה ושלומיק 71, אשר הופק אצל מפיקים פרטיים, ראוי גם משהו בתוך הטלוויזיה לאמון.

הרמה

עולה

כאשר מגיעה לטלוויזיה הישראלית מילה טובה, אין צורך להתבייש לומר אותה. ומה שצריך לומר הוא שרמת הסרטים העליל-תיים בטלוויזיה עולה ומשתפרת. ביחוד ב-השוואה למה שהיו נוהגים להקריין עד לפני מספר חודשים.

די להכיר כי בשבועות האחרונים הוקר-נו סרטים קלאסיים כמו שער הנצחון, פר-שת פארדין, אינטרמצו או וילה בורגזה. ה-שבוע יוקרנו בטלוויזיה הסרטים בת האכיר

זמור אנדי ויליאמס
ברשות הבידור

ועולם השיכחה של אלפרד היצ'קוק. למרות הביקורת המושמעת פה ושם נגד הקרת סרטי היצ'קוק, העלילתי הדור ש-נה מעניניהם של רבים וביחוד הצעירים, הרי ייאפשר להתעלם מרמתם. מזל של הטלוויזיה שיחק לה והיא הצליחה להשיג את אוסף הסרטים שבהפקתו של דויד סלונקי, שהפיק את כל סרטיו של היצ'קוק, כך שמנת הפחדים של צופה הטלוויזיה ה-ישראלי מובטחת.

אנטי-וויי. לעוד שבוע מבטיחים להקריין את הלינה של מיכאל אנגילו אנטוניוני, ש-הוא אחד מטריילוגיה של סרטי אמנות נדיר-ים, בהשתתפות ז'אן מורו, מרצילו מאס-טרויאני ומוניקה ויט.

כאשר הוצג הלינה בבתי-הקולנוע המסח-ריים, חזה בו רק קהל אינטי הסעם. אם בעקבות הסרט בטלוויזיה, יתקרב מעגל גדול יותר של צופים לקולנוע המודרני, תהיה זו ודאי אחת התרומות החשובות של הטלוויזיה הישראלית.

הדריך

* **סרט השבוע** (יום ד', 2/6, 20.50) בת האכיר — נערה כפרית המגיעה העירה, מתקבלת במשרת בביתם של הבר קונגנס מורלי ואמו השתלטנית. עד מהרה היא מוצאת דרך לליבו של מורלי ולליבם של הבורחים בעיר — והיא רצה קונגנס ב-זכות עצמה. משתתפים: לורטה יאנג, ג'וזף קוטון, אתל בארימור, צ'אילס בארימור, צ'ארלס ביקסידר ולקס באוקר.

* **גאווה ודעה קדומה** (יום ה', 3/6, 19.30) גבר חדש נכנס לתמונה. אולם אליבט דוחה את הצעת הנישואין של מר קולנס, יורש אחות אביה.

* **רשות הבידור** (יום ה', 3/6, 20.20) משתתפים: אנדי ויליאמס, מרי הופ-קי, יונתן יינטרס וג'ון אן וורלי.

* **סרט מתח** (יום ה', 4/6, 21.40) עולם השכחה — סרטו של אלפרד היצ'קוק בהשתתפות: אינגריד ברגמן, גרגורי פק י-רונה ולמינג. סיפור הסרט דן בצעיר ה-סובל ממחלת השכחה והמואשם ברצח ובי-פסיכיאטרים המבקשים לסייע בידו.

* **העופרים** (שבת, 5/6, 18.30) אסי-תר ואבי עופרים בעשרה ישרים מימי ה-שותפות שלהם בתוכנית מיוחדת של ה-ב.י.ס.

* **בית בפערה** (יום א', 6/6, 19.30) סרט לציון מלאת ארבע שנים למלחמת ששת הימים ובו עימות בין הצלומים מן הקיבוץ בימי המלחמה לבין החברים ה-מצולמים היום. במאי: גיורא נגור; מפיק: אורי גבריאל (סרטי שבט).

* **פעולה והרפתקה** (יום א', 6/6, 21.05) חזיים חופים מן הסדרה מירוף ל-חיים עם בן גזורה.

* **במיקצב ה-70** (יום ב', 7/6, 20.20) תוכנית הבידור של יוסי צמח ב-השתתפות אישיק לוי, פופיק, מירי אלוני, אילן ואלנית ואחרים. תזמורת המיקצב של אילן מוכיח תיפוע במערבון מיכילי משע-שע.

* **מישדר מיוחד** (יום ב', 7/6, 21.05) האודיטיאה של הסופר הפורנוגרף הנרי מילר, בדיוקן פילמאי של איש ישר בארץ שטני. הנרי מילר עצמי הולך ב-עקבות ילדותו ברחובות בריקלין ומשתחר-מחדש את מאבקיו כסופר דחוי בפאריס.

תחרותי מוסון
2000

INTIM
הספריי האנטימי המיוחד
המעניק לך
רעננות, פינוק ובעתון

MOUSON
2000

מבצע מוסון 2000

שלחי 5 אריזות עם תוית-שר
המזרפת לכל תמרוקי "מוסון"
ותזכי ב-3 סבונים באריזת-שר

"White Label"

ויסקי סקוטי

תמיד טוב,
תמיד מעולה

"יוש", יבוא ושיווק בע"מ
רח' דיזנגוף 269 ת"א
טלפון: 446611

מסע לחו"ל לעבודה או לטיול

פנה לבנק הפועלים ורכוש לך מטבע חוץ והמחאות נוסעים (טרבלרס צ'קס)

בנק הפועלים בע"מ

הטכניון מכון טכנולוגי לישראל

מודיע על סיום ההרשמה ללמודי הסמכה
לסמסטר א' תשל"ב.

מועד אחרון להרשמה: 25.6.71.

החל מ-27.6.71 תתחיל ההרשמה

לסמסטר חורף תשל"ב 1971/72.

גרפיקאים, פרסומאים
וצלמים (בעלי ידיעות בסיסיות
בצלום ומעבדה).

יעקב בורנשטיין, מחבר הספר
„הצלום", יקיים ימי עיון בנוש-
אים: גרעיניות, ניגוד גבוה,

Tone-Separation,
Solarisation

פרטים והרשמה.
מכון „דיוקן", רחוב הירדן 16, ת"א,
בימים א-ה, בשעות 17.30 עד 20.00

חתיכות גרמניות בעירום

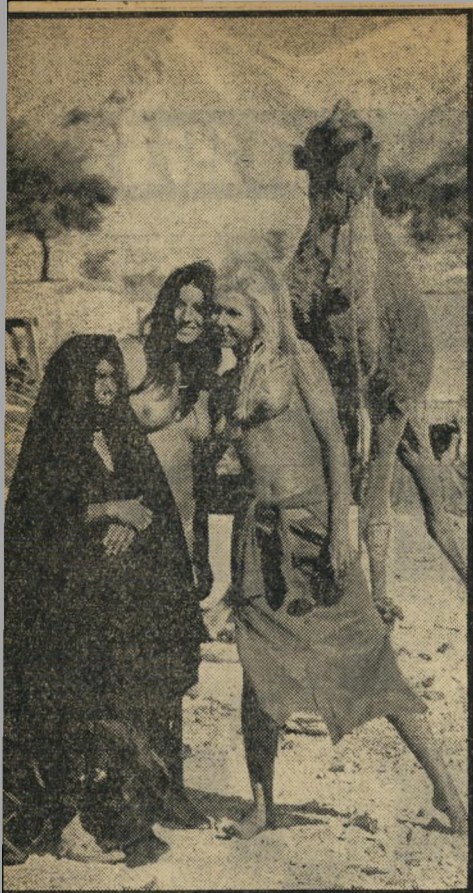
Zwei deutsche Mädchen entdecken das geheime Paradies

אשתכשכות בחוף שארם -

פירסום של ממשלת ישראל?

זהב על זהב צמד התיירות הגרמניות משתעשעות בחול הי זהוב של שארם, בין הסלעים בדרך לחוף. מי שמאל: שתי עלמות גרמניות מגלות את גן'העדן הסודי" מכריזה הכותרת.

אדישות רק גמל או בדווית מסרי גלים להישאר אדישים ליפיון של הגרמניות, בפזזה ליד המאהל.

ערומות

בגן

עדן

האם ייתכן שמשרד התיירות של מדינת ישראל צילם חתיכות גרמניות ערומות בחוף שארם אישיך - כדי למשוך את בני-ארצן לחוף הזהוב? לא, הרעיון טוב מכדי להיות אמיתי. יחד עם זאת - עובדה: הן שם. שתי גרמניות צעירות, חשופות חזה, משמשות רקע לכתבת פירסומת נלהבת, שהתפרסמה השבוע בשבועון גרמני, ו- המתארת את סיורן (שימו לב, שימו לב: 800 מארק בסך-הכל) בשארם אישיך בהתלהבות בלתי-מוסווית כזו, שצריך להיות עיוור, שוטה וקטן כדי שלא לראות שזוהי כתבת פירסומת - ועשוי מאבן כדי שלא לקפוץ למטוס לישראל.

הרפתקאותיהן החשופות, מתארת בהתלהבות את החוף המקסים. אגב, מזכירה הכתבה גם את נפלאותיה של אילת. בתמונה משמאל: שתי הצעירות הגרמניות, לבושות הפעם, תופסות שיזוף במלון.

ה'CHARME' של שארם אולריקה (ימין) והיידה בתצלום מזלידי ליד מעיין נסתר בין סלעים בשארם. הכתבה המלווה את

בין הזמורים למשטרה, השתנה יחס ה-משטרה. היא הודיעה על ביטול הסכמתה למתן הרשיון, פתחה בפרשת ביקורים יומיים במקום, כתיבת דו"חות, החרמת בקבוקי משקאות. לדעת האחים, היתה למש-טרה יד בכל הפירסומים הנרחבים להם זכתה הפרשה — כולל, בין היתר, ראיון

משטרה

מלחמה

פרטית?

בעלי עסקים קטנים — מסעדות, סטייקות, מיוננים וכדומה — התרגלו כבר זמן רב ל-פחות באיזור תל-אביב, לעובדה כי קבלת הרשיון לו הם זקוקים, מידי המשטרה וה-עירייה, תלויה בדברים נוספים, מלבד אלו שעל פני השטח.

גילוי רן כסלו בהארץ, בסדרה פשע מאור-גן בישראל, שפכו קרן אור רגעית על ההת-רחשויות המרתקות בתחום זה. השבוע, ה-1טו שני בעלי עסקים להשיב מלחמה ש-ערה.

בעיות סניטריות. לפני שנתיים הש-קיעו האחים ויליאם ואדגר זימור, עולים חדשים מצרפת, 700 אלף ל"י בהקמת מס-עדת-פאר, בשם וזובי, בצפון תל-אביב. ה-מסעדה ההדורה זכתה תוך זמן קצר ל-קלינטורה בעלת מישקל, כשבין הסועדים ניתן לראות את עזר וייצמן, מפקד חיל-האוויר מוטי הור, קציני צה"ל בכירים אחר-ים, דיפלומטים וסתם אח"מים.

למרות זאת, פעלה המסעדה ללא רשיון מהעירייה, מאחר שלא השלימה מספר ס-דורים סניטריים. המשטרה, מצידה, הסכי-מה, לדבריו בעלי המסעדה, להעניק את ה-רשיון.

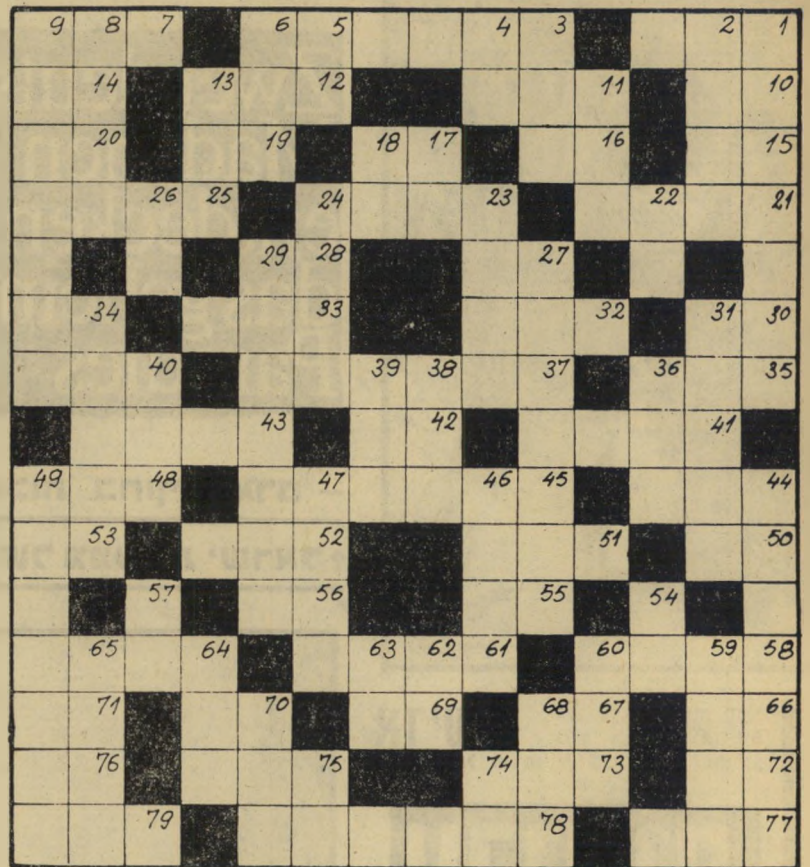
מאז, התחלפו היוצרות. הבעיות עם ה-עירייה נפתרו — אך לעומת זאת, מסרבת עתה המשטרה להעניק לזומורים את הרש-יון. השבוע, שני האחים יבג"ץ בבקשת צו-על-תנאי נגד מפקד משטרת מרחב ה-ירקון, שיבוא וינמק מדוע אין הוא מסכים לתת את הרשיון.

אך יותר אולי מבג"ץ עצמי, שהוא צע-ד חסרת-קדים כמעט בין בעלי העסקים הנכ-נים, מעניין הסיפור שנגול בהקשתם של האחים, שהוגשה עליידי צו-ה"ד הדין אליהו קיור.

"מאפייה". באוקטובר בשנה שעברה נעצרו האחים זימור כחשודים בהתפרעויות במעודן טיפאנים בתל-אביב ובאיומים על בעליהם. אחד האחים, ויליאם, הגיש ערר על מעצרו, והשופט חיים דבורין אכן צווח לשחררו, תוך שהוא מותח בודלסתו ביקו-רת קשה על המשטרה, שעצרה את ויליאם ללא כל ראיה, אף לכאורה, הנחשודה אותו. אם להאמין לגירסתם של האחים, המתו-רת בבקשת הבג"ץ שלהם, קשה להשתחרר מהרושם כי משהו, במשטרה, הפך את ה-נושא למלחמת-קודש. לדבריהם, הם נחקרו בגסות, כאשר נעצרו, עליידי פקד ברודו, שקילל אותם וכינה אותם, בין היתר, ב-תואר מאפיה. השניים לא שטחו לציין כי התנהגות מעין זו לא היתה צאת-דופן ל-גבי הפקד הנידון, וכי בעבר כבר הוגשו נגדו מספר תלונות, ואף הוסקו נגדו מס-קנות משמעותיות.

לאחר שהשופט דבורין פקד על שחרורו של ויליאם, בשעות הבוקר, דמשיך ברודו, לדבריו האחים, והחזיק את ויליאם במעצר עד שעות הערב המאוחרות, תוך השמעת איומים וגידופים נגדו, והערות לא מחמיאות במיוחד על השופט דבורין.

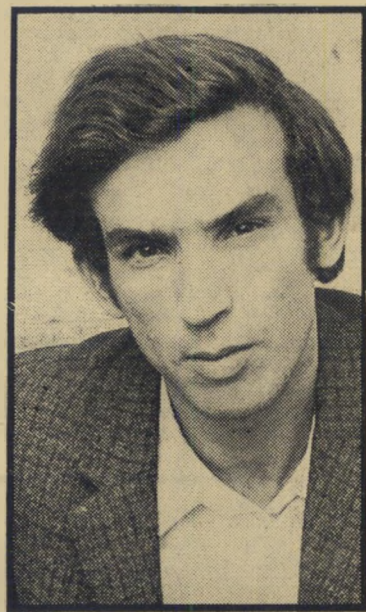
עבר פלילי. מייד לאחר ההתנגשות

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1761". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאוזן:

- מייסד נקמה-ישראל (ש"ב). (3) אחד משני ממשלתי ישראל. (7) העבר כסום מ-זכות לחובה ולהיפך. (10) סמל הנצחון. (11) יריבו של המיראז. (12) נקודת הבלטה. (14) מגיע. (15) פרא. (16) רסיסי לילה. (17) גדול בתורה. (19) מדף. (20) חברת החבורה. (21) סמל היופי הנשי. (23) צד שהוא גם כיוון פוליטי. (25) פעולת ההד. (27) כך. (28) סוג מין. (30) עמיר מים. (32) מדינה דרום אמ-ריקאית. (33) וחכמים אומרים (ר"ת). (34) מקום גבוה. (35) חודש. (37) מלא תלתלים. (40) סדר ומישור. (41) מיטת עץ או חבלים. (42) מקדח מים. (43) נבחר, פועלה על נס. (44) כלי הצלפה. (45) תעלה בצרפת, מתח-ברת אל הים התיכון, נחפרה במאה ה-17. (48) חומר נפץ נרסק. (50) לשון רבים (ר"ת). (51) שתי לרחייה. (52) פס חויש. (53) דריי-שט שלום. (55) מצוי בתוך ופעם. (56) מסור לם התחיים. (58) של גומלין. (61) מעון, דירה. (64) מזוין. (66) תול. (67) משבטי ישראל. (69) נקי מעון. (70) טעמו כלענה. (71) נוול החיים. (72) מרכו. (73) בקצה הרגל. (75) ערב, ראשית הלילה. (76) קריאת כאב. (77)

פנתר שחור ארי מלכה
עכבר לתוך בקבוק —

רדיו בנידון עם מפקד משטרת מחוז תל-אביב.

בתשובה לפניותיהם, נענו האחים כי ה-משטרה פנתה לאינטרפול לקבל עליהם מ-ידע, ועד שלא תתקבל התשובה, לא תיתן המשטרה את הרשיון, מאחר שאדגר זימור הביא עימו מצרפת עבר פלילי.

היתה זו תשובה מעניינת — אך היא לא הסבירה הכל. בין היתר, לא הסבירה מדוע, כאשר פנה האח השני, ויליאם, ב-בקשה לקבל את הרשיון לבדו, בלי אחיו — נענה בשלילה. או מדוע, כאשר הועלתה ההצעה שאדם שלישי יקבל את הרשיון וינהל את המסעדה — נדחתה גם הצעה זו.

השבוע הוציא בית-המשפט העליון את הצו המבוקש, חייב את המשטרה לענות על שאלת העותרים. ייתכן שבתשובתה, ניתן יהיה לגלות את ההסברים לכל השאלות הללו — המסתכמות בעצם בשאלה אחת: לאיזו מטרה בדיק שמשת בידי המשטרה הסמכות להענקת רשיונות?

אירגונים

בודהא

בבקבוק מולוטוב

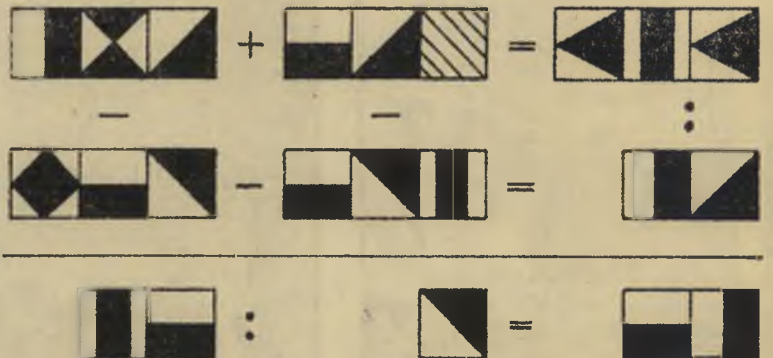
לפני חצי שנה בדיק, טיה יצרון ירר שלמי צעיר של מוצרים מיכאניים, מכתב

עזר וייצמן ב"וובי"ו"
רשיון — לאיזו מטרה?

חשבץ 1761

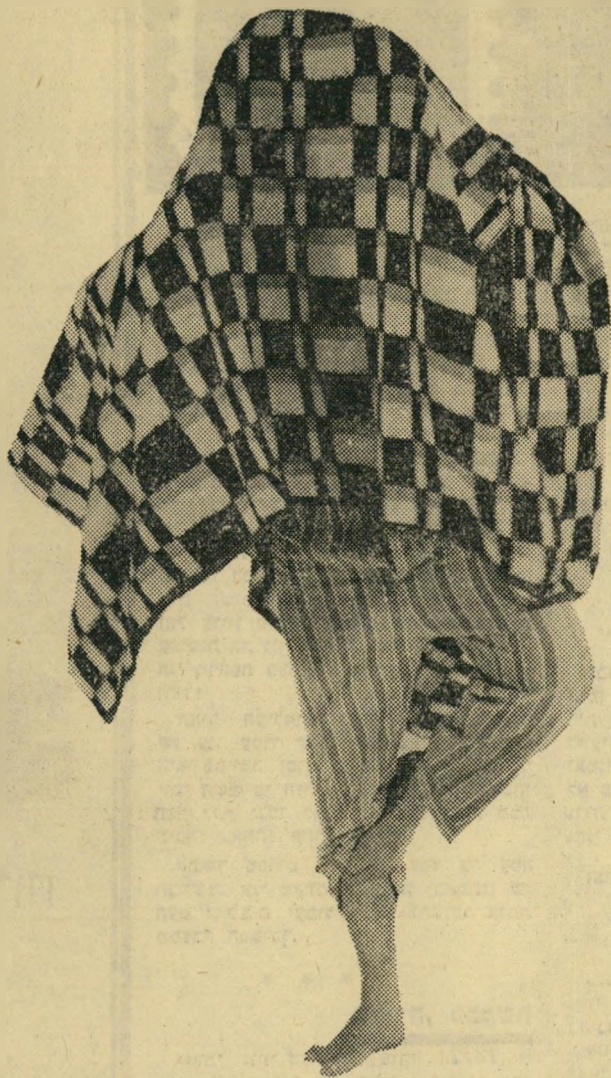
זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה: "חשבץ 1761". הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למישלוח הפיתרון — 9.6.1971

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

יש גבול לחוצפת היתושים

אידילי לשיבה על המרמסת או בגינה. חיוני לפיקניק. למסע וליציאה למלואים. מתאים במיוחד לתינוקות ולילדים. לבחירתך: בקבוק פלסטי לרסוס וקופסת 20 דיסקיות רוויות. להשיג בכל בתי המרקחת.

אלתוש

והגבול הוא אלתוש. אלתוש יוצר חיץ בינך לבין היתושים ואינו מאפשר להם להגיע אל עורך רססי או מרחי באלתוש את חלקי גופך החשופים ותהיי מוגנת מעקיצת יתושים במשך שעות רבות. רססי סדינים. כרים, כסאות נוח ואת ובני ביתך תיהנו במשך שעות ארוכות, משינה ומנוחה ערבה גם כשהחלונות פתוחים וללא דשתות.

באור ושות'

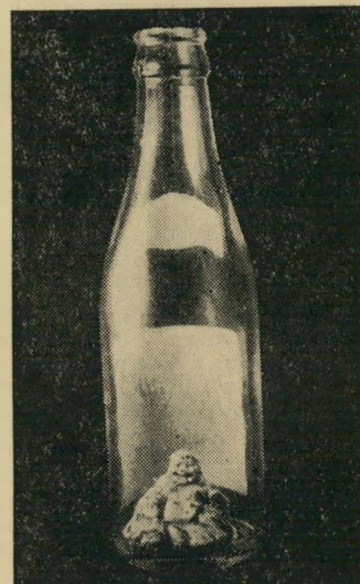
למכון וייצמן למדע ברחובות, בו ביקש מדעני המכון לבחון כוחות כמיריס ומיס תוריים שהתגלו בו. כתב אז רצעי' למדעני המכון: שמי אדי מור. עם יצירת התנאים המחאמים, אני מסוגל לפעול על עצמים ועל חיים, שיחגו ביישותם/מהותם, קרי, בהתנהגותם, ממיסגרת צורות התגובה והתנהגות הידועים... אבקשכם להזמין אל מכונכם במועד הנוח לכם, על מנת שתבחנו ותקבעו עמדה לגבי תופעות אלה.

מדעני מכון וייצמן לא התייחסו ברצינות המתאימה למכתבו של אותו אדי מור. הם לא הזמינו אותו ולא חקרו את כוחותיו הטמירים בעזרתם הוא מסוגל לשנות התנהגותם של עצמים וחיים, והם יכולים רק להתחרט על כך. כי בעצם ימים אלה מוכיח אדי מור הלכה למעשה, כיצד הוא פועל על עצמים וחיים.

אדי מור אינו אלא אדי מלכה (29), זה מנהיג המבולבל והרגשני של הפנתרים ה' שחורים בירושלים, שלא הסכים לכניעת חב' ריו ולהסכמתם להשתלב באיחוד יוצאי מרו' קו והמאיים כי "עוד יישפך דם!"

שרשרת לתוך סלע. אדי מלכה ניסה לקנות את עולמו כשהמדינה דיתה שרויה בהיסטריית אורי גלר. אדי, המעי' על עצמו שהוא עוס קמזה שמונה שנים בפארא-פסיכולוגיה וכי הוא תעשיין אמיר, ניסה גם הוא להתחזות כסלפאט ומהפנט בעל כוחות שמעבר לטבע.

היו לו כמה פאטנטים בלעדיים משלו. כך, למשל, טען כי הוא מסוגל להכניס פסל של

בודהא בבקבוק של מלכה
— ג'ון מחוץ לבקבוק

בודהא לתוך בקבוק משקה כל בעזרת הק' רנה טלקינטיס. כהוכחה אף צ'רף למכתבו למכון וייצמן בבקבוק שבתוכו יושב בודהא קטן. בבקבוק נוסף היה נושא ג'ימו ומציגו לעיני כל המעוניין.

אבל בודהא בבקבוק זה כלום, אמר אז אדי מלכה, "אני מסוגל להכניס בכוח הטלקינטיס גם עכבר חי אל בקבוק. עם קצת מאמץ אני יכול להכניס גם גלגל שיניים של פורד לבקבוק, או שרשרת ברי' זל לתוך סלע."

ברור שאדי מלכה לא היה אלא להטוטן זול ומאחו עיונים, שנפל בכשרונו מאורי גלר. למרות ששכר לעצמו אמרגן וניסה לארגן הופעות, לא רחה נחת כסלפאט. כאשר ירד אורי גלר הנוכל בעל הבמה, נעלם גם אדי מלכה בעקבותיו. עד שחזר והופיע על טלפי הפנתרים השחורים.

פעודה במפעדה יקרה. נראה ש' דחף הפירסום של אדי מלכה, שלא בא על סיפוקו בעסקי התענועים, מצא סוף סוף מוצא בעסקנות. אדי, שהוא חלקלקלשון, המדבר עברית מליצית, הצליח כנראה לה' פוך לדוברם של הפנתרים, הפך תוך שבו' עות מספר לנציגם המוכר ביותר ולבעל ה' דעות הקיצוניות ביותר ביניהם.

הוא לא צריך להשתמש בבלוף של הטל' קינטיס כדי לשנות את צורות התגובה של בני השכונות בירושלים. הוא עושה זאת ששט בלהט דיבורו. במקום להכניס כל מיני חפצים מוזרים לבקבוקים, הוא הוציא את הגיץ (הריח) מתוך הבקבוק. השבוע היה זה אדי מלכה, בעל החוש לפירסום, שהודיע כי הפנתרים השחורים יסיפו את השם "כחול לבן" לשמם. וה' שבוע היה זה גם הוא, שאחרי נאום נלהב (המשך בעמוד 36)

פסטיבל הזמר תשל"א

פרס ראשון:
רק הירח — אילנית
פרס שני:
ומתוך האור בעיניים
— ששי קשת
פרס שלישי:
לא נדע הליכה —
הדודאים

ויתר שירי הפסטיבל
בביצוע המקורי
תקליט ארץ-נגן
רשות השידור — הד ארצי

המנוני
קיבלת
חשובות,
פרע נא
אותו בהקדם.

אכתביוס לרותי

להתאהב ולהתאכזב באופן רציני שבע פעמים לפחות (בלי להחשיב את מה שקרה לפני הצבא) שהגוף שלך הוא כבר לא מה שהיה פעם, אבל לעומת זאת המצב האישי המסומן בתעודת-ההורות, נשאר בדיוק כפי שהיה לפני עשר שנים. וכל זאת בלי לציין את מה שקורה בתחום המיקצועי, בינך ובין החברות הטובות, ובין לבין עצמך — בשעות חשבוני-הנפש שאחר הטלויזיה. הנה צודקת. המצב קשה.

דירה פלוס טלפון

מה יש לה ל-81/71? דירה פלוס טלפון בחולון, 36 אביבים (האביב כנראה שולש בחייה, מפני שאת החורפים ואת שאר העונות היא אינה מזכירה) בעל בפני סיה, ויופי חיצוני + כוח משיכה מיני עצומים וגדולים באמת. מה שאין לה — זוהי איזה ידיות אינן טימית בריאה עם גבר צעיר, יפה תואר, + חתיך, אשכנזי ואינטליגנטי, בן 20—30. את הכל אני מבינה באמת. רק אולי תסביר לי, 81/71 היקרה — מה שייך הטלפון לכל העניינים?

חיפושים ושינויים

נחמדה עד נחמדה מאוד מעידה על עצמי מה 82/71 וחוקי מזה — בת 17 בסך ה"כל, ו"אהבת שינויים וחיפושים". אם אתה מגדיר את עצמך בתור שינוי, אתה מוזמן לחפש ביחור איתך. בתנאי — שלא תהיה אדיש לעולם שבו אתה חי. דרישה הגיונית מאוד, בגיל המבט עדיין קדרי מה בתיקחה ואחורה בחיך. כן, חוקי מזה, רצוי שתהיה קיבוצניק. חיפושים נעימים!

זכר סכיופריני

ר"ת הניכדה" פונה אלי בחשש 83/71 הסכיופריני וניכר בו שיש לו ספקות מיניים ביחס אלי. עוד מעט אהיה כועסת! אני לא עושה זאת, רק בגלל שטיפעת רחמי הנשיים ניכרו עליך מאוד למיקרא השורה הבודדת והמיואשת הבאה: "זכר, 25/176, מחפש בדחיפות נפש שתעזור לו להתגבר על משבר חמור". במיוחד עבורך, נשמה טובה שכמותך, ש"תמורת העזרה תקבלי", הכל או לא כלום! — אני לא יודעת מהן המסקנות שלך — אולי בכל אופן, מחזיקה ב"חשד חמור ל"סכיופריניה".

טקס ושאר הבלים — אינס אלא אופנה זרה. אם ברצונך, עלמתי חברה, למצואן ב"עניו הערטיאליות של 78/71, עלייך להתרחק מכל דיסקוטק רענן, להיות צנועה ופשוטה, בעלת מבט טהור וזן מאיפורים למיניהם. פאה נוכרית ומקסי עסורת מלמ"ה (המסמלת את הטוהר הנשי) — רצויים. דרישה נוספת: אל לך להיות יותר מבעלת 16 אביבים — כולם טהורים וצחים כמוך. "זה מפני שאחרי הגיל הנ"ל, אינני מא"מין שאמצא את הטוהר הנקי מהשפעות רעות". תראה, חביבי, לי אתה לא צריך להסביר את העניין הזה של הגיל.

להט פטרייטי

ככה, כמו שהבורא עשה אותה — בת תימן שחרחרות, נאווה, הייכנית מיניאטורית — היא אהבת אותם בלונדיים, כחור-לירעין וגבוהים-גבוהים. חוקי מזה, היא בת נאמנה לעמה ולארצה, ובתור שכזו, קלטה לא פעם את הסיסמה: "הסבר פניך לתייר". "רותי", כותבת 79/71 בלהט פטרייטי: "אני מוכנה להסביר הרבה יותר!"

הסברים נוספים, אני מאמינה, מיותרים.

בסיגנון צבאי

"לרותי — שלום", פותח 80/71, "אני חייל שעומד לפני שיחרורי, ומעוניין בהיכריות חדשות אם בנות". אם את מאלה המתפעלות מהסיגנון הצבאי הקצר — שיהיה לך לבריאות. באור תה הזדמנות, נסי להסביר לי 80/71, שלך, מתי כותבים, אם, באלף, ומתי, עם — עם, ע"י.

שבע אהבות

את טוענת, נערתי חסרת המספר שהמצב קשה. שאת כבר בת 29 פלוס. שהספקת

"אני ביישנית מטבעי" כותבת 77/71 הנחמדה אבל קצת שמנונית. גם ה"ביישנות וגם פיצקלה שומן מיותר, לא מפריעים לה להופיע כל יום ביום תלאביב בקסע, החתיכי מול שרתון. "אני מוכרחה להעביר איך שהוא את הזמן עד לגיוס בי"ח חודש הבא" היא מתנצלת. לא בדיוק בשי"ביל העצבים שלי, אבל אולי בשבילכם, גבררים שזופים: "בדרכי הביתה מן הים, לפעמים אני מפנה ראשי אחורנית — אולי כאשת לוט בשעתה — ומביטה בשמש ה"שוקעת. בשפתי טעם מלח, ובעיני אלפי גוזני שקיעה ורודים-כתומים. אני מפנה רא"ש מן המראה הנפלא, ומביטה ברגלי נ"כאן עליה לציין שלמרות הקילוגרמים ה"ספורים המיותרים — הריהי שייכת ללוב"שות השורטס) השופות, שעשרות גרגירי חול עדיין פזורים עליהם. תחושות מוזרות מצפיות את גוי השוץ, ואני מרגישה כאילו אני מרחפת בעולמות אחרים — מלאי קסם והורו!

תאור העולמות הנ"ל, נמשך לאורכו של עוד עמוד שלם, ו"תאמיני לי, רותי", היא מסיימת (סוף! סוף!) "למרות כל ה"יפשי השמימי הזה — אני מרגישה שמשו חסר לי". וכמו לוטה לנייה בשעתה, ממ"שיכה: "אתה! אתה! אתה!"

לתאור מפורט יותר לא עמד בה עטה הביישנית. אני מקווה, לטובתה (באמת!) ש"העט שלכם יעמוד יותר, ותחלצו אותה ממצבה המסובך.

טהורה, בבקשה

"רותי יונתי הצחורה", פותח 78/71, "אני כבר שאלתי את עצמי: 'ההפוך נמר חבורותיו?' אבל ההמשך הברבורי הס"ביר לי את הכל: 'נימאסו עלי נערות ה"דיסקוטקים הריקניות, עם הפאות הנכריות, הריסים המלאכותיים הרגליים הקצרות ה"חשופות והמבט הסתמי והוולגרי'. כי זאת עליכם לדעת, ישר מפיו של יחזקאל המודר"ני בן השלושים פלוס שמונה, מסגר בשי"עות היום והוגה בשעות הלילה, נחמד לי מראה עם אף יפה ועיניים כחולות: 'דיסקו"

חשבי בקור רוח

חשבי על משב רוח קריר ומשקה קר בקרח. הרגעי וחשבי על החורף שעבר, כאשר כל כך התגעגעת לקיץ...

פעם היה באמת קשה לחוש בנוח בימים הקשים של החורף. דש. וכאשר מזג האוויר לא שיתף פעולה, היה קשה כפי-ליים.

טמפוני טמפקס שינו כל זאת. הם לשימוש פנימי, כך שאת יכולה לשכוח את חוסר הנוחות של חגורות לוחצות ותח"בגושות מגושמות. את יכולה לשכוח גם את ריח הלוואי.

עכשיו, חשבי בקור רוח. היי רגועה. רעננה. כי כך תרגישי את עצמך אם תשתמשי בטמפוני טמפקס. ניתנים להשגה בשתי דרגות ספיגה — רגילור וסופר — באריזה סטנדרטית של 10 יחידות.

מכונת
TAMPAX

הגנה סניטרית לשימוש פנימי להשיג בבתי מרקחת ובחברות מוכרות. המעטפות בקבלת דונמאות וחומר הסברתי ישלחו 54 אני בבולי דואר אל היבואנים אינווסטאימפקס בע"מ, הלאביב, רחוב ירמיהו 38

המיילצות שלי

"את החיילים שלא חזרו". סוף-סוף. * * * או פלא שיוצא מהם מה שיוצא מהם, כשהם מגיעים ליסודי ולגימנסיה? מקוננת אמה של רינה בסוף המכתב. לא, כנראה לא פלא. אבל אם צרת רבים היא חצי נחמה, את יכולה חצי-להתחכם, אם עכריה. רק אתמול שאל בעלי את בת אחותי עודדה, גם היא סטודנטית בגן עכרי: "מי אנחנו, היהודים או הערבים?" הילדה, מהירה כברק: "אנחנו השכנים."

"בשביל שכולם יידעו מתי לעמוד דום ב"יחד."

בשלב זה ראיתי כבר שיהיה כאן קצת קשה להוציא לאור את האמת. "אבל מדוע עומדים דום כשיש צפירה?" המשכתי ב"

מי אנחנו, היהודים או הערבים?

אנחנו השכנים

יאוש הולך וגובר. "בגלל שככה אמרה הגננת" הסבירה ה"קטנה בטון מובן מאליו, כשהיא לא מצליחה להבין מה כל כך קשה לי להבין. "אבל למה דווקא היום היתה צפירה?" התעקשתי. "בגלל ש היום היו צריכים לעמוד דום", התעקשה הקטנה בחזרה. החלטתי לנסות מכיוון אחר, פרודוקטיבי יותר אולי: "ולמה היו צריכים לעמוד דום דווקא היום, ולא ביום אחר?" "בגלל שהיום יום-הזיכרון", החלה ה"קטנה סבדת את סבלנותה. גם לדביליות של ההורים צריך להיות גבול, לא? "ומה זה יום הזיכרון?" שאלתי בחיוכי המעודד ביותר. "זה יום שבו אנחנו צריכים לזכור", "את מי לזכור?"

שבוע הגיע אלי מכתב מאם עכ"ר. ריה. היא אומנם שלחה אותו למחרת יום העצמאות, אבל מאחר שהיא שלחה אותו מחיפה, שזה די רחוק, הוא הגיע לתל"אביב רק עכשיו. ולמרות שרק עתה סיימנו את חג השבועות, ישר מהתנייך ובתרגום חופשי של הסף, והמכתב עוסק בתג שכבר

עבר זמנו ובטל קורבנו, בכל זאת אני מוכי רחם להקריא לכם אותו. פשוט לא יכולה להתאפק עד השנה הבאה. כתבה אלי האשה, והיא איננה יודעת אם לבכות או לצחוק. בדיוק כמוני.

ניצה היקרה: מדברים הרבה על זה, בזמן האחרון, ש"הילדים שלנו בורים בהיסטוריה של מדינת ישראל, ולא יודעים כלום אפילו על הקמת המדינה. אז אם מעניין אותך לדעת איך זה קורה, אני מוכנה לספר לך. גיליתי את זה ביום הזיכרון, אצל בתי בת הארבע. אני פשוט אצטט לך את השיחה שהיתה בינינו: "מה היה היום בגן, רינה'לה?" שאלתי את הילדה.

"עמדנו דום." "למה עמדנו דום?" "בגלל שהיתה צפירה." "למה היתה צפירה?" רציתי בכל זאת לדעת.

ניצוצות

האיש שהעז

יותר מדי

האיש התלוי באוויר ומצלם בזווית מוזר זה כליכך הוא פאטריס פוזה, צלם קולנוע צרפתי, אשר התפרסם בשל העזות הרבה במבצעי צילום שלו.

פוזה צילם, למשל, את גבר ואשה וזח יות כדי לחיות של קלוד ללוש, והיו בי סרטים אלו צילומים שדרשו סיכון אישי. לאחרונה, נסע פוזה לארגנטינה, כדי ל צלם סרט דוקומנטארי על חייו של חואן פאנגיו, אחד מנהגי המירוצים המפורסמים בכל הזמנים.

לצורך צילום אחד המירוצים, עלה פוזה

פאטריס פוזה
צילום אחרון

למטוס קטן, כיוון את מצלמותיו, אבל עוד לפני שהספיק לצלם, נפל המטוס, התרסק, וכל נוסעיו נהרגו.

האסיר ההומוסקסואלי

המפורסם ביותר

בימים טרופים אלו, כאשר כל סטייה מ יית חרשנית מתקבלת בחדה בעולם הסר טים, וזוכה מיד לטיפול על מסך רחב ובצי בעים סביבים, מוזר היה לראות איך ה קולנוע מזניח כמעט לחלוטין את אוסקר ויילד את קורות חייו.

מאז הסרט על משפטו המפורסם, לא הק ידשו לו אף מטר אחד של צלילואיד.

המעוות יתוקן בקרוב. המפיק ג'ורג' סידיני הודיע על כוונותיו להסריס את זה פרופוני דים, וידויו האישי מאד של ויילד, שכתב כאשר ישב בכלא, באשמת ההומוסקסואליות.

לשם שינוי, נראה שהפקה זו תהיה הפעם לא רק סנסציונית בגלל הנושא אלא גם בגלל השחקנים.

סידיני החתים את סול סקופילד וריצ'ארד אטנבורו לתפקידים ראשיים, ואילו אנתוני קהאיל הודיע על כוונותו לקבל על עצמו את התפקיד השלישי במעלה בסרט.

אשר לבמאי, מנסה סידיני לשכנע את... סיר לורנס אוליבייה. אוסף מפורסם יותר של אנשי תיאטרון משובחים לא יכול היה ויילד למצוא אפילו בחייו.

תדריר

תל-אביב

*** יומנו של שומר (אלנבי, צר פת) — סיפור אלים להתריר על שומר ה לוקח את החוק בידיו ונוקם את מות ידי דו. משחק טוב של מישל בוקה.

*** רסימי חיים (סטודיו, אר צות-הברית) — סרט רגיש על משכיל אמ ריקאי שאינו יכול לשאת את היום-יומנות של ברימינו אבל גם בין דלת-העם אינו יכול לחיות. מישחק מעולה של בק ניקולסון.

*** התקווה הדבנה הגדולה (תל-

צחוק על חשבון הנשוי

אוהבים וזרים (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — מה יוצא דופן יותר מקומדיה אמ-ריקנית על מלחמת הדורות שאין בה זכר לרקע הפוליטי, הגזעני או האינטלקטואלי, המלווה היום כל מוצר אמרי-קני ראוי למוצאו?

וזהו סיפור על בורגנים, ובני-בורגנים, וקרוני-בורגנים, שיש להם עוד הרבה על מה להתווכח חוץ מאשר על שיטת הלימודים, הכוח-השחור או מלחמת ויאט-נאם.

וזהו הסריט המעמיד אלו מול אלו את אותם בורגנים, הבורגנים האוהבים, הבורגנים המתחתנים, והבורגנים ה-הופכים זרים זה לזה, ואת מושגי האושר שלהם. גם אלו מושגים יחסיים מאד, מסתבר. הצעירים אומרים: בלי אושר, לא כדאי להיות נשוי. אצל המבוגרים, לעומת-זאת, כבר ברור מאליו כי: מי בכלל, בעולם, מאושר?

אם יש חיסרון בסרט, הרי זו ההיתפצלות ליותר-מדי סיפורים קצרצרים. המון זוגות, בני כל הגילים, חולפים על הבד, והצופה מספיק אף בקושי להכיר אותם.

אבל, וזהו "אבל" חשוב מאד בקומדיה, הדיאלוגים תמיד מפולפלים. בין אם המדובר באשה, אס-טיפוס אמריקנית, המנסה לאנוס את בעלה במקום להיכנע לו, ולו אף למראית-עין, או גבר המנסה לשמור על שלום-בית

גורל מתוק

של יתומה

ג'יין אייר (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — זה מתחיל כמו "אוליבר", וזה נוגד כמו "סיפור אהבה". לכן, אם החזרתם את הסדינים מן המכבסה אחרי "סיפור אהבה", תוכלו לנצלם שוב לניגוב הדמעות, בגירסה המחודשת והמנוהצת של "ג'יין אייר".

ואין זאת אומרת, חס וחלילה, שליתומה המכוערת מסיפוריה של שרלוט ברונטה צפוי סוף כמו לגבורה היפה של "סיפור אהבה". אל דאגה, ג'יין נופלת בזרועותיו של רוצ'סטר העיוור, עוד בטרם הופיעה המילה "סוף" על הבד. הבכי הוא אומנם סבל, אבל מביא תענוג עצום לכל-כך הרבה עלמות ענוגות ונשים רגשניות, עד שהוא ההצד-קה היחידה שאפשר למצוא לדברט מאן, הבמאי שהגיש את "מארט" ו"מסיבת הרווקים", כשעבד עם תסריטאי גדול כפאדי שאייפסקי והרבה סרטים טובים פחות, כשעבד עם תסריטאים טובים פחות.

אשר לצמד השחקנים: סוזנה יורק לא יכולה להיות קשוחה, דוחה או מכוערת, אפילו אם ניסה הבמאי להוריד ממנה כל איפור ולהחוויר את צבעיה הטבעיים. ג'ורג' סי. סקוט הוא גבר כה משכנע ושחקן כה מקסים זה היה בלתי ניסבל.

יין צרפתי

ואיטריות

ישנה נערה במרק שלי (אופיר, תל-אביב, אנגליה) — קומדיה זו זכתה להצלחה עצומה על בימות לונדון, ולא ירדה מקרשיה במשך שנים ארוכות. עתה, כשהועברה לקולנוע, קל להבין מדוע נהרו הבריטים בהמוניהם לחזות בהרפתקת-האהבים של טועם מעודן, מומחה ליינות, בשרים, גבינות (בעיקר ישים), הנופל קרבן בהיסח הדעת, לאטריה אמריקאית פשוטה. הסיפור אמנם אינו מקורי — אבל מי יכול עוד להרשות לעצמו לחפש בימים טרופים אלה מקורות? העיקר הוא שפטר סלרס, בתפקיד הטועם המאוהב בעצמו וברווקותו הנצחית, זוכה לאחד התפקידים הקומיים המוצלחים ביותר שלו מזה שנים רבות, כשניתן לו באמת לבנות טיפוס ולא קריקטורה.

גולדי האון, בדמות האמריקאית הצעירה שאינה רגילה להתייחס לאהבה בכל דיקדוקיה-הטכס של הדור הקודם, והמודדת על השעון את הזמן הדרוש למאחבה עד להנחת הידיים ממש, עושה מיטעמים מכל שוררה.

ואילו הבמאי, רון באולטינג, מוותיקי המסורת של הקומדיה הבריטית ומן הטובים שבבמאים, מנצל כל סיטור-אציה אפשרית להעמדת דמויותיו במצבים מבדרים. למשל:

גולדי האון, בדמות האמריקאית הצעירה שאינה רגילה להתייחס לאהבה בכל דיקדוקיה-הטכס של הדור הקודם, והמודדת על השעון את הזמן הדרוש למאחבה עד להנחת הידיים ממש, עושה מיטעמים מכל שוררה.

ואילו הבמאי, רון באולטינג, מוותיקי המסורת של הקומדיה הבריטית ומן הטובים שבבמאים, מנצל כל סיטור-אציה אפשרית להעמדת דמויותיו במצבים מבדרים. למשל:

ואילו הבמאי, רון באולטינג, מוותיקי המסורת של הקומדיה הבריטית ומן הטובים שבבמאים, מנצל כל סיטור-אציה אפשרית להעמדת דמויותיו במצבים מבדרים. למשל:

ואילו הבמאי, רון באולטינג, מוותיקי המסורת של הקומדיה הבריטית ומן הטובים שבבמאים, מנצל כל סיטור-אציה אפשרית להעמדת דמויותיו במצבים מבדרים. למשל:

ואילו הבמאי, רון באולטינג, מוותיקי המסורת של הקומדיה הבריטית ומן הטובים שבבמאים, מנצל כל סיטור-אציה אפשרית להעמדת דמויותיו במצבים מבדרים. למשל:

ואילו הבמאי, רון באולטינג, מוותיקי המסורת של הקומדיה הבריטית ומן הטובים שבבמאים, מנצל כל סיטור-אציה אפשרית להעמדת דמויותיו במצבים מבדרים. למשל:

אם בורגנית ובן בורגני: מי מאושר?

עם אשתו ועם אהובתו משך 20 שנה, אלו שתי דוגמאות מתוך שפע מצבים קטנים אנושיים ומצויים מאד אצל בני-אדם שהגיעו למסקנה שהנישואין אינם גן-עדן. אבל לעומת גיהנומים אפשריים אחרים... והעיקר: צוות שחקנים מנוסים כמו ג'יג יאנג, הוני בדיליה, ריצ'רד קאסטלאנו (שהועמד ל"אוסקר" על תפ-קידו כאן) הופכים את השעתיים לקצרות יותר.

יורק וסקוט ב"ג'יין אייר"

עד שהוא נראה גדול על שורות התסריט שהושמו בפיו. אפשר רק להתנחם בעובדה שעם שני שחקנים אחרים, ג'ורג' סי. סקוט הוא גבר כה משכנע ושחקן כה מקסים זה היה בלתי ניסבל.

סלרס והאון: פנים מוז עכוז

פטר סלרס עולה במעלית עם העלמה האון השיכורה על כתפיו, כאשר מעריצה מבקשת ממנו אוטוגרף. ושעה שסלרס חותם, מוצאת המעריצה את עצמה מתבוננת ישר אל... עכוזה המקסים של העלמה המונחת על הכתף.

ראל) — טיול מצולם היטב על פני ירוש-לים בהדרכתו ש יהורם גאון. סימפטי, ב-זכות העיר אבל לא מרשים במיוחד.

זכות גיימס ארל ג'ונס המגלם את התפקיד הראשי. *ירושלים שלי (בן-יהודה, יש-אביב, ארצות-הברית) — תיאור מלודרמטי ממוסחר מדי לקריארה של אלוף-העולם הכושי הראשון באיגרוף, ראוי להערכה ב-

במדינה

(המשך מעמוד 33)

למען חבריו הסרי הסיכוי בשכונות העוני של ירושלים, יצא לסקוד עם חברו במסע דת היקרה היקרה ביותר בירושלים — דולפין.

רפואה

ל.ס.ד.י. לתפרנים

הגבר שהובלה לחדר העזרה הראשונה ב בית החולים באלעריש, סבל ממחלה מיס תורית: חום גבוה, התנהגות מוזרה, הפר עות בראייה, בדיבור ובהליכה, ואי התמצאות מוחלטת בזמן ובמקום. הוא היה ב מצב של התרגשות קדחתנית, השתולל מדי פעם. אבריו הפנימיים פעלו כהלכה, אולם אישוני עיניו לא הגיבו לאור, הוא לא הניע כלל. נוסף על סימפטומים אלה, היה עורו אדום.

עשה היסטוריה. את המפתח לחידה סיפקו בני משפחתו של האיש — מורה בן 45 בבית הספר החיכון המקומי, נשוי ואב לשני ילדים — שסיפרו כי המורה סבל, מוקדם יותר אותו בוקר, מכאבים בחזה, בעצת שכניו, הכין לעצמו מירקחת מעלי ה צמח סאקרנה: הוא הרתיח עלים מהצמח במים, שתה את התערובת, שעה אחרי זה התחיל להקיא, להתנהג באופן מוזר, להש חולל ולהתלונן בהיסטריה על כי ראייתו התערפלה.

בעשותו זאת, עשה מורה הנבוכים מאל עריש היסטוריה: רשמית לפחות, הוא האדם

"פרייהשטן"

בין הנאה למוות, קו דק

הראשון בארץ ישראל שנפגע מהרעלת ה סאקרנה.

כס מעורר-הזיות. הסאקרנה הוא צמח מיוחד במינו, הגדל בריכוזי אשפה הסמוכים ליישובים. בין ערביי אלעריש, שם הוא מוכר היטב, הוא משמש בערך כמו התרופות האנטי-ביסיות אצל בני תרבות המע רב: כמזווה לכל מחלה, הם נעזרים בו לרפוי כאבי בטן, שעלת, כאבי שיניים, כפירה, טחורים, וסתם כל מיני מרעין בישין.

גם שימוש האחר, כס מעורר-הזיות — משהו מעין ל.ס.ד.י. לשכבות מיעוטי יכולת — לא נעלם מהם. אלא שדווקא כס מש כר, אין שימוש של הסאקרנה נפוץ בין הערבים. הסיבה: קשה מאוד לדייק בכמות הנכונה על-מנת ליתונת ממנו כס. תוספת זעירה ביותר — הופכת אותו לרעל מסוכן. לפחות במקרה ידוע אחד, השתמשו ב סאקרנה למסרות פליליות, כאשר בומנו נר צח ערבי תושב יפו, לאחר שהולעס בתב שיל שבו היתה מנה רצינית של הצמח הי מסוכן, הנקרא, בין היתר, בשם 'החידוש' מעי: פרייהשטן.

לבריאות. במקרה של המורה מאל עריש, נכשל הפעם השטן. בעקבות סיפור של בני המשפחה, הצליחו הרופאים לקבוע מייד כי הסימפטומים של החולה והים לי הרעלת אסרופין. לאחר זריקת-הרגעה, שטי פתיקה, וטיפולים נוספים, התאושש המור על תוך 48 שעות, חזר לביתו אף ללא כאבי-חזה המקוריים, שגרמו לכל המהומה, וזה להיכנס להיסטוריה הרפואית של ישר אל, כאשר התפרסם סיפורו בעיתונם של רופאי ישראל, הרפואה.

סטרמוניום בשמו הרשמי.
הנמצא בצמח בכמות ניכרת.

העבודה זה לא הכל בחיים. הגיע הזמן ש תחיל לחשוב יותר על בני השפחתך ולהק דיש להם יותר תשומת לב, כי בעתיד ה קרוב תזדקק למלוא אה דתם והבנתם. אל תהסס לשמוע לעצת של אנ שים מבוגרים מסך ו בעלי ניסיון רב משלך, אפילו אם עצותיהם נש מעות מיושנות. לא ת מיד האינטואיציה, ככל שתהיה ונצלחת, עונה על מצבים מסובכים. ביחוד לא בעניינים ש אתה הסתבכת בהם. בתיאונים — הסימטה הקובעת בחיך בעתיד הקרוב — זהירות

הגיע הזמן שתגיד לבוס מה אתה חושב עליו. ובכלל, תפסיק למח. פעל!!! עשה את המעשה ה חשוב שאתה דוחה כל הזמן, כל שהייה נר ספת תהיה בעוכריך. למרות שאינך מאמין ביוכלתך — תצליח. בתיקרב! אל תבגדי בכיוונך, לפחות עד להודעה חדשה. שום דבר טוב לא יוצא מ זה. לעומת זאת, את יכולה להרשות לעצמך לבזבז כספים קטנים השבוע — כסף אבוד יחזור אליך.

את מתחילה להתרגל למצבך רחוש. אמנם את חשה בידות וחוסר ביטחון, אך הכל זה עניין של זמן. התאזרי בסבלנות ותראי שכל ה בעיות ימצאו את פתרונן. התרכזי בבעיות ה חשובות וצל תתעסקי בקטנות. ענישה בלתי צפויה תביא עימה נס עה קצרה ונעימה, ש תוצאותיה תהינה פחות נעימות. אל תהססי ל קבל הצעה נועזת אשר תוצע לך אולם הימנעי בכל חזר להפקיר את כבודך תמורת ניד ערשים קוסם ומהנה.

מכתב לו אתה מחכה כבר זמן רב יביא הפתעה נעימה. למד לנצל את האפשרו יות הפתוחות לפניך. ומה שיותר חשוב, לי הבחין בהן במועד ה נכון. בתיגדי — שימי לב למשפחתך, ושפרי את היחסים עם ה קרובים אליך. אם תמשיכי לא להתחשב באחרים, תפסידי יד דות היקרה לך מאוד. במקום לבזבז כסף על זוטות — קני לך את הדבר הגדול עליו את חולמת. במישור הרומנטי אין חדש.

לכל הדברים הטובים מגיע סוף. וזה כולל את מצב רוחך הנפלא. ההצלחה מסנה נהנית לאחרונה תידעך בסיך צת, אך אל יאוש, ה שפל לא ימשך זמן רב. סוף השבוע מתאים ב מיוחד לפעילות רומנ טית. בתיגדי — זההי מבני מזל מאזניים ממין זכר, אך ורשית את להקדיש תשומת לב רי בה יותר לאריות — ר ביניהם כאלה שממש נוצרו בשבילך ועבורך. תתפלא — אבל צע דים ספשיים שתנקוט השבוע, יביאו הצלחה.

הידידות החדשה ש גילית תלך ותפרח לי משהו נפלא. אף אם תרצו, לא תוכלי לקל קל אותה. אתה, בן דגים, התכוונ לנסיעה ארוכה. היא תוסיף לאישיותך. ואם תרצה, גם לכיסך. קניאה של חבר לעבודה לא תצי ליח לשבש את דרכך. סיכסוכיו ייכשלו והבוסים שלך יתנו דווקא לך את הליב עליו חלמת. תחול שחור עבד בין שניכם והיחסים בינכם התקלקלו. שניכם מצ טערים על כך. היה גבר והודה באשמתך.

איהבה חמירה מאימת על ההצלחה שזכית בה לאחרונה. הדרך לפתרון היא גילוי לב מוחלט והרבה יצויו טוב. בתו לה — אל תיתלי על צווארו אם את רוצה ש ימשיך לאהוב אותך. גלי עצמאות, יתענייני גר בנושאים אחרים, אם אינם קשורים דווקא בו ישירות. היי מיס תורית, מעניינת. תני לו הקנא לך קצת.

אתה מתייחס לדברים בקלות ראש, ומחמיץ הזדמנויות שלא תח זורנה. במקום לחשוב על הנאה של רגע, התרכז בדברים החשו בים לך באמת. יחס חזילול שלך לאדם האוהב אותך מרחיק אותו ממך, ומקרב או תו למישהו אחר. אל תדחה למחר מה שאתה יכול לעשות היום, ואל תהסס.

שבוע שינרתי למדי. עי בודה רבה כרגיל. חיי אהבה די פושרים. יח סייאנוש, שטח בו אתה מצטיי, ישאו תוצאות מרחיקות לכת. אבל לא השבוע. דידות פושרת תהפוך לאהבה לוהטת. לך, בתישור, מנבאים הכוכבים שבוע של אה דה מצד הסובבים אותך. השתדלי לנצל אהדה זו לטובתך, ועשי זאת בטעם ובסקט.

בקרב יחול בך, בתי תאומים, שינוי לטו בה. זה יעזור לך בי עתיד. כמו בשבועות האחרונים, הבעייה ה מרכזית שך היא חו סר כסף. מוטב שתת חיל לחשוב על העתיד. עשה מאמץ וגמור את העבודה שהטלה עי לך. זה יעשה רושם טוב על הבוסים שלך — ויש סיכוי שהם יתחשבו במצבך.

לא שבוע אידיאלי. סכנה גדולה אורבת לנוסעים למרחקים קצרים או אי רוכים. עייפות גדולה תגרום לך לזמר דברים שלא התכוונת להגיד. את תתחרטי על דברים אלה. תיפזון בתחום ה עיסקי יגרום לסיבך רציני ביותר. השתדל ל תקן את הטעות. מריבה עם בן החוג תביא להסתבכות. אך עליך להישאר קריר ו שקט.

לחיות אדם הגון אין פירושו לומר כל מה שאתה חושב, במיוחד אם אינך רוצה ש חבריך לעבודה יתחילו לשים לך רגליים. ה גיע הזמן שתפסיק לי עלות על אנשים, ושי תתייחס אליהם באה דה ובהבנה. לביאה תפסיקי לשבת בבית. גם אם הוא איננו הנסיך לו חיכית — נסי להכירו מקרוב.

איהבה חמירה מאימת על ההצלחה שזכית בה לאחרונה. הדרך לפתרון היא גילוי לב מוחלט והרבה יצויו טוב. בתו לה — אל תיתלי על צווארו אם את רוצה ש ימשיך לאהוב אותך. גלי עצמאות, יתענייני גר בנושאים אחרים, אם אינם קשורים דווקא בו ישירות. היי מיס תורית, מעניינת. תני לו הקנא לך קצת.

איהבה חמירה מאימת על ההצלחה שזכית בה לאחרונה. הדרך לפתרון היא גילוי לב מוחלט והרבה יצויו טוב. בתו לה — אל תיתלי על צווארו אם את רוצה ש ימשיך לאהוב אותך. גלי עצמאות, יתענייני גר בנושאים אחרים, אם אינם קשורים דווקא בו ישירות. היי מיס תורית, מעניינת. תני לו הקנא לך קצת.

2000
החזיריך שנת
למסר

BLIZZARD

דאדורנטספריי
קרי ומרענן
המכיל מי שלגים

MOUSON
2000

מבצע מוסון 2000

שלחי 5 אריזות עם תות-שי המצורפת לכל תמריך "מוסון" ותזכי ב-3 סבונים באריזות-שי

אנו מתלבשים באפנת "חדים" במדים לא מוכרים סתם בגדים במדים תמצאו טיב ואפנה מקוריים המקדימים את כל האחרים!

מדיומם
HE M.DEN M.A.T.S.
ר' אלנובי 56 ת"א

הקצין הגדול ברחוב הקטן

רחוב בודנהיימר, בצפון תל-אביב, הוא רחוב קטן ושקט. אלא מאי? קטן קטן, אבל מתרחשים בו דברים גדולים. מדי יום, באחת בצהריים, נעצרת שם מכונית "קונסטסה" צנועה, ליד בית בוד ונאה — לא חשוב כרגע איזה מספר — וממנה יוצא גבר נכבד-סבר ונכנס לבית. בסביבות השעה ארבע, חמש, הוא יוצא בחזרה, נכנס ל"קונסטסה", ונוסע לו בחזרה לדרכו.

עד כאן — סצינה אידיאלית רגילה, של אזרח רגיל, המגיע לביתו הרגיל למנוחת-הצהריים הרגילה, וחוזר למשרדו הרגיל.

אלא מאי? לא בדיוק. מכריו של הגבר, לוא היו רואים אותו שם, ברחוב בודנהיימר, היו מאוד מופתעים. כי מכריו יודעים הלא, שכתובתו, בה הוא מתגורר עם אשתו וילדיו, היא בכלל בכלל לא ברחוב בודנהיימר. מכאן, היו מכרים אלה מסיקים כמו בן את המסקנה ההגיונית, שהגבר שלנו מגיע לביקור לא אצל משפחתו.

אבל אם לא אצל משפחתו — אז אצל מי כן? כמובן. אצל הפילגש.

הפילגש, צעירה בגיל 32, בעלת זוג רגליים מקסימות, שלדברי מקורות יוד-עידבר נשארה רווקה עד היום רק בגלל הרומן שלה עם הגבר שלנו, הגיעה לי בית הקטן ברחוב בודנהיימר לפני ארבע שנים. ככתוב, בשיר, היה זה אהובה שבנה לה את הבית. הגבר שלנו, בן למשפחה תל-אביבית ותזקה וידועה — וגם עתירת-נכסים — בנה לאהובתו את הקן הצנוע, ואף הוסיף אגף מיוחד בש-ביל אמה, שתוכל לגור איתה, והתקין שם כמובן מיזוג-אוויר, ומרפסת סגורה, וטלוויזיה, וכל שאר הדברים הקטנים שהאדם נוקט להם, בשעה שהוא זקק להם — דהיינו, בין אחת לארבע.

מי הגבר, אתם שואלים? מצטער. אמנם מספרים לי שכל הסידור הזה הוא בידיעתה של אשתו של הגבר, גם אם לא בבירכה — אבל זה בכל זאת עסק פרטי שלו. מלבד העובדה שהוא קצין משטרה בכיר — לא הכי בכיר, אבל די קרוב — אינני יכולה לספר לכם כלום.

לבדם. אלא שעל הצוקים שממעל, יש-בו החבריה, אותם הזכרתי לעיל, רי-התבוננו בעניין רב, ובדומייה רבה עוד יותר, בנעשה למטה. אבל מלבד זה, כמו שאמרתי, די משעמם שם, לחבריה בשאדם.

תהילה

ציב'לה רובב שנירת

שה כרגע, חתיכה לא פחות ידועה: מונה זילברשטיין.

והדו"חות האחרונים שקיבלתי מהשניים, מצאו אותם באילת, שם עובד ציב'לה בתור עוזר-במאי בסרט הוא לא ירה באביו, ומר-נה ממלאה תפקיד קטן של מלצרית או משהו כזה.

כל העניין המחודש הזה בציב'לה גרם

אני לא יודעת מה בדיוק הוכיח ציב'לה לעולם הסרטים הבינלאומי, או לתמי, אבל — לפני כמה חודשים הוא חזר לארץ. בלי תמי, ועד כמה שהבנתי, גם בלי עבר קולי-נועי עשיר במיוחד.

אבל הוא חזר בהחלט עם כל מעלותיו הגבריות. מבחינה זו הוא נישאר בדיוק אותו ציב'לה: אותן עיניים ירוקות וצורות,

זה שציב'לה סמילוביץ הוא גבר, יודעת כל אחת. הבנות הבחינו בזאת עוד לפני הרבה שנים, כאשר ציב'לה היה עדיין מציל בחוף גורדון בתל-אביב וזה היה ב-זמנים שחוף גורדון עוד היה באמת חוף החתיכות בהא הידיעה בעיר.

ציב'לה עצמו לא ניסה להסתיר את ה-עובדה, להיפך: הוא לבש תמיד סליפ צרפ-

מונה

אצלו גם לשינויים משפחתיים מסויימים: אשתו תמי, שעמדה על סף קבלת, או לקריחת, הגט ממנו — הקדישה לנושא מחשבה שנייה, והגיעה למסקנה שמה שטוב בשבילי הצי החתיכות של ארץ ישראל השלמה, לא יכול להיות כל-כך גרוע גם בציב'לה. . . התוצאה: כרגע, מסרבת תמי לתת, או לקחת את הגט.

ציב'לה

חי וזעזעה, שגילה חלקים גדולים מגופו השזוף והשרירי, לפני כמה שנים עזב ציב'לה את עסק המצילות ונסע ללונדון. שם הוא ניסה להוכיח את עצמו בעולם הסרטים. דרך אגב, הוא גם הספיק להתחתן — עם נערת-החור רמזי רמזי, אחות-תאומה של רינה, שעד לנישואיה נחשבה לאחת הרווקות המבוקשות בארץ.

מקום טוב באמצע

לתהילה סלע יש שיער בלונדי ארוך, רגליים שחומות ארוכות וחטור-בות, פנים של נסיכה שוודית, ותואר של נערת ישראל. עם נתונים כאלה, היא דמות מרשימה אפילו בדיוגוף. כשהיא דוחקת את כל הנתונים האלה לתוך ביקיני קצרצר וסימלי, הרושם גובר אף יותר, וכשכל עיסקת החבר-לה הזו מופיעה לא בדיוגוף, אלא ב-חוף שארם אל-שייך — אחס יכולים לתאר לעצמכם לבד את האפקט ה-בומבאסטי.

כי שארם, עליכם לדעת, היא מקום די בודד ושקט — ביחוד לחבריה ש-יושבים שם באורח קבע, כמו חיילי צה"ל וכדומה. לכן, כשהחבריה המשועממים האלה ראו את דמותה של תהילה על חוף היס, לא פלא שהיא הפכה למרכז התעניינותם.

מה גם, שנערת ישראל היפהפייה לא היתה שם לבד, על החוף. היא היתה בחברתו של קצין צה"ל צעיר וחתיך, ואם יורשה לי לדייק קצת ב-פרטים, אפשר לומר שהיא היתה ב-חברתו האינטימית. מאוד אינטימית, אם לדייק עד הסוף.

מה שתהילה ובן-זוגה לא ידעו, זה שהם לא היו לבדם על החוף. כלומר — על החוף עצמו הם היו דווקא כן

שתי הלסביות של טוני הקטן

בימתי, טוני הקטן, מפני שהתחיל לשר עוד כשהיה ילד קטן בעיר הולדתו באילת. הפתעה נוספת שאירעה לחביבן של חור-בבות המוזיקה קרתה לו במלבס, בשלאחר ההופעה שם הקיפו אותו החובכות כה-מוניקן.

אם זכיתם לראות את טוני בהופעה, אינכם יכולים ודאי לשכוח — כן, כן, גם את שירתו — את בגדיו ההדוקים, המבליטים את אב-ריו החסונים לאור הזרקורים המכתנים בדייקנות מתמטית. אם כן, מסתבר ש-בגדים אלה מיבר-גים עליו בצורה ה-דוקה ומיוחדת, ומה שקרה לאיש שלנו במלבס, כשהקיא או-תו ההמון הסוער, היה מאוד לא ג-עים: מלוויו מיהרו להכניס אותו למו-נית, כדי למלט או-תו משם כל עוד נפשו בו — וגילו, לחד-המתם, שבגדי המלך החדשים אינם מאפ-שרים לטוני להתיישב כלל. הוא יכול, כי שהוא לבוש בהם, או לעמוד זקוף — או לשכב ישר. אבל להתכופף — לא.

וכן, עבר טוני את הדרך ממלבס לאכדיה כשהוא שוכב מתוח על גבו, במבנמי ה-צינור האולטרה-הדוקות. ואולי אתם הוש-בים שזה מצחיק, אבל טוני היה רחוק מאוד מצחוק, כאשר שלפו אותו בחיבה החוצה.

עד היום לא ידעתי עד כמה מוזיקליות החתיכות בארץ הזאת ועד כמה משפיעה עליהן המוזיקה לטובה. מי ששקח את עיני,

האיטלקי טוני הי-קטן, ששירתו הי-כובשת — כובשת-אבל מה זה כוב-שת. במלון אדית, שם הוא מתגורר ב-חדר 114, זכה טוני, 24 שעות לאחר ש-עבר לגור לשם, ל-תואר "דוקטור" מ-פי העובדים שם. ולמה דוקטור? למה זרם המבקרות שהר-ללא הרף יחדרו ה-חוכרי להם רופא בקופת-חולים: באה גברת, מקבלת מ-פר — ויוצאת. אח-ריה הבאה בתור, וכן הלאה וכן ה-לה.

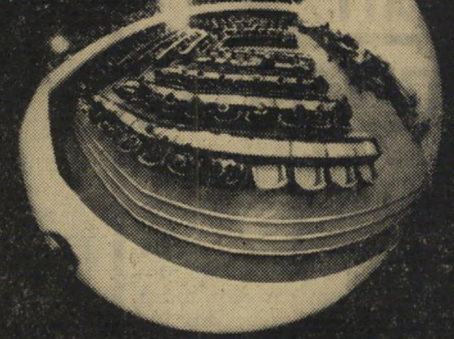
הראשונה, כמי ת-מיד, שתפשה את ה-זמר הדגול, היתה נערת דיוגוף חובבת האמנות (אבי עז-פרים, מייק בראנט, ועוד ועוד ועוד) ברכה שוורץ.

שתי בנות-לחייה אחרות היו שתי תל-אביביות ידועות, שאירחו לחברה לטוני ולשני אחיו שבאו איתו, אלכרמו ו-אנריקו, וסיימו את הערב האחת בזור-עות השנייה, להפתעתם של שלושת הא-חים לבית צ'אצ'י (כן, לא נעים לספר, אבל זה שם המשפחה של טוני, שזכה בשמו ה-

טוני הקטן וברכה

הרשימת ביניים

מאת אורי אבנרי

24-26 במאי 1971

דום

על קבר

אלדום

אחד המאבקים המרתקים ביותר שיש בכנסת מתחולל תמיד כאשר הרוב מחליט למנוע בכל מחיר העלאת עניין כלשהו במליאה, ואילו אנחנו רואים חובה לעצמנו להעלותו.

חוללנו מאבקים כאלה דעת כל שאר הסיעות. והשבוע עשינו זאת שוב. הנושא: פרשת אלרום. לדעתנו, התנהגות ממשלת תורכיה היתה מחפירה והתנהגות ממשלת ישראל אומללה. „העולם הזה” ציין זאת בשבוע שעבר בכתב-אישום מוזעזע — ומאותו רגע היה מנוי וגמור עימי לבטא זאת בפירוש מעל הדוכן.

מבחינה זו הייתי שוב 1 מול 119 — כשדעת-היחיד של סיעתנו עומדת מול דעת כל שאר הסיעות. ההזדמנות הראשונה באה בעת הדיון על הצעת אי-האמון של רק"ח. אמנם זו באה על רקע פרשת הפנתרים השחורים, אולם מקובל שבדיון על אי-אמון אפשר לדבר על הכל. וכך, לקראת סוף דברי, באו חילופי הדברים הבאים:

אורי אבנרי: ... כבוד היושב-ראש, יש עוד סיבה שבגללה אינני יכול להביע אמון לממשלה דווקא היום. הייתי קרוב להגשת הצעת אי-אמון על רקע זה. כוונתי לפרשה הטראגית של רצח אפרים אלרום ז"ל, ואני מצטרף לדברי התנחומים שהושמעו מעל דוכן זה למשפחתו.

אני מבין סלידה לרוצחים השח'ים — קנאים ישובים. ותהא מטרם המוצהרת כאשר תהיה.

אבל כחברי-כנסת בישראל, אינני יכול להסייף פה בכך. אני חייב לגנות בכל לשון של גינוי את ממשלת תורכיה, ואני חייב למתוח בקורת חריפה על התנהגות ממשלת ישראל בפרשה זו.

מן הרגע שנתפס אלרום, היתה לממשלת ישראל רק חובה אחת: לא לשחק במישחקי-יוקרה, אלא להציל את חייה קונסול שלנו, בדרך היחידה שהיתה אפשרית: חליפין.

היו"ר ראובן ברקת: חברי-כנסת אבנרי, אתה חורג מן הנושא, ואתה עובר על הזמן. שני חסאים כאחד.

אורי אבנרי: אני יכול להודות בחסא השני, אבל לא בראשון. בהצעת אי-האמון לממשלה אין הנואמים מוגבלים לנושא המסוים, שהוגש עליי מציעי אי-האמון. יש לכך תקדימים לרוב.

היו"ר ראובן ברקת: אני מצטער, אני צריך להסייף עת, איפוא, על הנימוק השני, שקיבלת. תואיל לסיים, כי עברת על הזמן.

אורי אבנרי: יורשה לי, כבוד היושב-ראש, לסיים את המשפט האחרון.

אני חושב שמצפוננו אינו נקי בפרשה זו. לא עשינו מספיק, ואני מותח בקורת על הממשלה.

התנהגות זו של ברקת היתה יוצאת-דופן, וכל חברי-הכנסת שמו לב לכך. היה ברור לחלוטין שהוא רצה למנוע בכל מחיר את העלאת פרשת אלרום.

אבל זה לא עזר. כבר למחרת היום באה ההזדמנות שניה — והפעם לא היתה כל אפשרות למנוע ממני לדבר על נושא זה. כי הוא נגע בפירוש לנושא שעמד לויכוח — הצעת-חוק לאפשר לבתי-המשפט בישראל לדון בפשעים מסוימים, למרות שהם בוצעו בחו"ל. כל הנואמים הביעו את התקווה שחוק זה יאפשר לשפוט בישראל את חוטפי אלרום. וכך באה ההזדמנות שלי:

אורי אבנרי: אמרתי אתמול ברמז, ואני רוצה לומר זאת עכשיו בפה מלא, כי זה נוגע לגופו של העניין הנדון כאן.

אני מותח בקורת חריפה, ומתמרמר על התנהגותה של ממשלת תורכיה בפרשה זו.

חובתה היתה להגן על הקונסול. אם לא יכלה למנוע את חטיפתו, היתה צריכה לעשות אשר עשו מדינות אחרות, מכובדות מאד, ששיחררו פושעים כדי להציל חי דיפלומט אורח.

אני רוצה להזכיר את המיקרה של ממשלת ברזיל, ששיחררה 40 עצירים אויבי המישטר כדי לשחרר את הדיפלומט הגרמני ארנפרד פון-הולבק, ואחר-כך מיספר גדול עוד יותר כדי לשחרר דיפלומט שני. כך נוהגת ממשלה הגונה, כי דיפלומט זר, הנמצא באותה מדינה, ולא חשוי אם הוא ישראלי או לא, אינו כלי-מישחק בין הממשלה ובין אויבה. הוא לא שייך לעניין. אין ממשלה רשאית לשחק בחייו של דיפלומט זר במישחקי יוקרה.

ממשלת תורכיה נקטה בדרך קשה מזו: עלידי מעשיה ואיכותיה, והחוק שחוקקה בעצם ימי הפרשה — דחפה למצושה את הטרוריסטים ללכת בדרך הקיצונית ולבצע את ה

אינני משוחרר מלומר שאני גם תמה, אם לא יותר מזה, על עמדת ממשלת ישראל, שעורדה למעשה את הקו הזה של ממשלת תורכיה.

אני רוצה להזכיר לבית איך פעלה ממשלת גרמניה ה-מערבית — וזו אינה מדינה קטנה, ולא מדינה נכזבת — כאשר נחטף דיפלומט גרמני מגואטמלה. היא תכננה מסמך שלט גואטמלה להיענות לדרישות הטרוריסטים. וכאשר ממשלת גואטמלה לא עשתה זאת, והשגריר הגרמני קרל פון-שפרטי נרצח, עמדה גרמניה לנתק את היחסים הדיפלומטיים עם ממשלת גואטמלה. ממשלת גואטמלה הזמינה את שר-החוץ הגרמני, התחננה בפניו שיבוא, ובתור מחסה יוצאת מן הכלל של פיוס נמנע איכשהו הניתוק הזה.

ממשלת ישראל פעלה, אולי, מתוך אהבת-חומרת ה-עניין. אולי חשבה שהתורכים והערבים זה אותו דבר, ולא הבינה שיש הבדל גדול בין אכזריות התורכים ובין הת-נהגות הערבים (ומי שיועד היסטוריה ציונית, יודע מה ההבדל). היא עודדה את ממשלת תורכיה...

חייקה גרוסמן: על סמך מה אתה אומר שממשלת ישראל עודדה את הקו הזה של ממשלת תורכיה?

אורי אבנרי: אני לך על סמך מה אני אומר זאת. ישבתי באולם הזה, ושמעתי את דבריו של שר-החץ ב-שבוע שעבר. אז לא רציתי לפתוח את הפה, אפילו לא בקריאת-ביניים, כי האחריות היתה כבדה מדי, כשהקונסול עזר היה בידי חוטפיו חי, ולא רציתי להתערב. אבל כבר

אז, כאשר שמעתי את הנואם של אבא אבן, היו לי ספקות חמורים. ראיתי בדבריו מתן גושפנקא, ללא כל הסתייגות, לקר שנקטה בו ממשלת תורכיה.

אם הממשלה נקטה מאחורי הקלעים בקו אחר — אני חושב שמן הדין לומר זאת לכנסת.

שר-המשפטים, בדברי תשובתו, לא הגיב כלל על קטע זה של דברי, וגם שום ח"כ אחר לא השמיע ביקורת כלשהי בפרשה זו במשך כל השבוע. שום עיתון ישראלי לא הזכיר את דבריו אף לא ב-מילה אחת — בניגוד חותך לעיתונות הבינלאומית, וב-ראשם „לה-מונד”, שצינו נאום זה בהבלטה.

משחקים ב„נדמה לי”

מי שרצה לראות דיון על נושא רציני יכול לרדת לרמה כימעט ילדותית, היה צריך לבוא לכנסת כאשר דנה על הצעת-חוק (רצינית) של יעקב שמשון שפירא בעניין „עבירות חוץ”.

בדרך כלל, שופטת מדינה רק עבירות יבוצעו בתחור-מיה. אבל יש יוצאים מכלל זה. למשל: אפשר להעניש בישראל מי שמרגל נגד ישראל בחו"ל, מברית מטבע לחו"ל, מזיוף שטרות-כסף ישראלים בחו"ל וכו'. עכשיו בא שר-המשפטים להרחיב חוק זה גם על אנשים הפוגעים באונויות, מטוסים ורכוש אחר של ישראל בחו"ל, המתנכלים לאזרחים ישראלים השוהים ב-חו"ל.

ברור שרק במיקרים נדירים ביותר ניתן יהיה לשפוט בישראל אדם שעשה מעשה כזה בחו"ל. שהרי איש כזה יהיה האחרון שיבוא דווקא לישראל.

אבל רוב הנואמים התעלמו מעובדה פשוטה זו. הם התחרו ביניהם בדבריה-הבל פטרוטיים, ונוצר הרושם כי הנהיגה אנו עומדים לשפוט בישראל את כל החוטפים ומנחלי-הפצצות ושונאי-ישראל, ימח-שם. הגבתי על כך בכמה הערות אירוניות (ואם לדון לפי הבעת-פנים, הסכים עימי הפעם י"ש שפירא, שהוא אחד משונאי המושבעים ביותר):

אורי אבנרי: אם יקרא מישהו באחד הימים את ה-פרוטוקול של הדיון שנערך היום, יתקשה להבין כמה מ-הדברים שנאמרו מעל הדוכן הזה.

יש לי ההרגשה שכמה מן הנואמים משחקים במה שנקרא בסלנג שלנו ב„נדמה לי”.

הם משלים את עצמם, או לצרכי תעמולה מפלגתית מ-לים את הזולת.

הרי ברור לגמרי, כבוד היושב-ראש, שהצעת-החוק ה-זאת נוגעת למיקרים חריגים, למיקרים יוצאי-דופן.

כמה אנשים שפטנו על פי „החוק לעשיית דין בנאצים” — היו מיקרים חריגים של יהודים, שהיו חשודים כקאפוט, ושהועמדו לדין בישראל על גי חוק זה.

אבל כאשר מדברים על פושעים נאציים אמיתיים — היה רק מיקרה אחד, והמיקרה הזה לא הגיע לארץ בדרכים „רגילות”.

הוא נחטף, והובא לארץ בכוח.

במיקרה התריג המיוחד הזה הצדקתי חסיפה, ואני עדיין מצדיק אותה. אבל זה המיקרה האחד, ואולי היחיד, שבו זה היה מותר.

חייקה גרוסמן: אתה מתנגד לחטוף את מנגלה?

אורי אבנרי: עוד אדם אחד, ואולי עוד אדם מסוים אחד. אבל גם לדעתך אלה הם מיקרים חריגים מאוד. אפילו לגבי פושעים נאציים „רגילים”, מסופקני אם היינו הולכים בדרך הזאת.

בחודאי אין ללכת בדרך שעליה רמזו כמה מן הנואמים, שמדינת-ישראל תתחיל לחטוף בסיטונות ביראדם ברחבי העולם, כדי להביאם לישראל ולהביאם לדין לפי הצעת-החוק הזאת. זאת אומרת, שמדינת-ישראל תעשה בעצמה את ה-מעשים שנגדם מכון החוק!!

נגד מה מכון החוק? נגד חטיפת מטוסים ובני-אדם. האם אנחנו בעצמנו נעשה את הדברים האלה, כפי שהציעו פה כמה חברי-כנסת? אני סבור שזה לא רק פאראדוקס, אני סבור שהם הגיעו כבר לאבסורד.

דברים אלה היו מכוונים בעיקר נגד אנשי חרות, שהשמיעו דברי הבל גמורים, בעזרת אנשי ע"מ.

יעקב נחשת, למשל, עורך-דין שהוא מן הח"כים החדשים של חרות, ממש עלה על עצמו כאשר הציע להעניש גם מי ש„פוגע בעליה” בחו"ל.

קראתי לו קריעת-ביניים פשוטה: „מה זאת פגיעה בעליה?”

הוא השיב שכל אנשי השמאל החדש בחו"ל, מנ-הלים תעמולה נגד ישראל — הם הפוגעים בעליה, יש להביאם לארץ (בדרך של חטיפה, כנראה) ולהע-מידם כאן לדין!

זה כבר גובל קצת בטירוף-הדעת, אבל גם אדם מאוזן הרבה יותר, השופט בנימין הלוי, שהוא עכשיו ח"כ חרות, השמיע רעיון מוזר: שייאמר בחוק שאפשר לשפוט בישראל כל מי שפוגע, באיזשהו מקום בעולם, ביהודי כלשהו.

הגבתי על כך מייד: **אורי אבנרי:** ... הדברים שנאמרו כאן על הגנה על יהודים הם עורבא פרה. זה לא רציני. זה טוב בשביל כותרת בעיתון. אך איך אפשר אפילו לרגע להתייחס לזה ברצינות?

כולנו דואגים ליהודים, כולנו רוצים להגן על יהודים. אנו חייבים להשתמש במכשירי המדינה כדי ללחץ על המדינות, עד כמה שאפשר, כדי להושיט עזרה ליהודים, וגם לאחרים, למנוע רדיפות של יהודים, וגם של אחרים.

רק"ח רוכבת על פנתר

יש קיפוח עדתי בארץ, ויש בעיה סוציאלית ממארת. בשילוב השניים יחד — הקיפוח העדתי והפער הסוציאלי — אנו מייצרים פצצת זמן. המתקת מתחת לרגלינו.

לא יתכן שחיל, שנתן שלוש שנים למולדתו ושסיכן את חייו יום יום, יחזור הביתה וימצא את עצמו במצב נחות, לעומת העולים הבאים היום. עם כל הצורך לתת זכויות לעולים (ואני בעדן), אי אפשר לסבול מצב שבו צעיר שנולד וגדל בארץ יקבל פחות מעולים חדשים. יש צורך לבדוק מחוש את בעיית חלוקת ההכנסה הלאומית. אם הבנתי נכון את דבריו של חבר הכנסת יצחק כן אהרן, כפי ששודרו היום ברדיו, מוטב שחבריו למפלגה יטו אוזן לדברים אלה.

תופעת הקיפוח והפער היא כלל-לאומית, ולא עלידי העמדת גישה עדתית אחת כנגד גישה עדתית אחרת, נפתור בעיה זו.

הידיים המלוכלכות של רק"ח

אנו נציע לכנסת בבוא הזמן הצעות מרהיקות לכת לשינוי המערך החברתי והעדתי בישראל.

אולם לא נצביע בעד הצעת איי-האמון של רק"ח, מפני שלדעתנו אין רק"ח באה לעניין הזה בידיים נקיות.

גורמים פוליטיים שונים, ביניהם אנשי מצפן, המתנגדים לעצם קיום המדינה, מנסים להתלבש על הפנתרים ועל הבעיה שהם מייצגים, כדי לספק דברי ארס להרס למנגנוני תעמולה עוינת לישראל. לכך לא ניתן יד.

סיעת רק"ח התומכת בדיכוי יהודי ברית-המועצות, בשלילת זכותם האנושית הפשוטה לפי מגילת זכויות-האדם להגר מארץ לארץ, וראי אינה נושאת הדגל המתאימה למלחמה בקיפוח, אפליה ודיכוי.

הצעת איי-האמון של רק"ח, בגלל יחס המשטרה להפגנת הפנתרים בירושלים, היתה נסיון ציני ובלתי-מוסווה להעמיד את פרשת הפנרים לרשות התעמולה הסובייטית.

ואכן, ערב העלאת ההצעה בכנסת, הקדיש רדיו מוסקבה שעות לתיאור „הדיכוי“ הנורא השורר במדינת ישראל — במגמה ברורה להסית את הדעת ממישפטי היהודים, ולשבור את שאיפת-העליה של היהודים הסובייטיים.

כמו תמיד, פעלה כאן רק"ח כסוכנת סובייטית. משום כך, החלטנו שלא נצביע בעד רק"ח — למרות התנגדותנו החריפה להתנהגות המשטרה באותו יום. ביטאנו את גישתנו זו בהודעת סיעתנו מעל הדוכן.

בתום הדיון נשארה רק"ח בודדה בהצבעה, כאשר רק משה סנה ושלום כהן מצביעים בעדה. אני נמנעתי מהצבעה.

אורי אבנרי: סיעת העולם הזה — כוח חדש תימנע מהצבעה על הצעת איי-האמון. אין לנו ספק שבפעולת המשטרה נגד הפנתרים בהפגנה האחרונה בירושלים, הופעלה אלימות מופרזת מצד המשטרה.

המשטרה היא שפתחה באלימות, ועל כך אין כל ויכוח. אולי חשדה המשטרה, כמו הגברת גולדה מאיר, שהפנתרים „אינם בחורים נחמדי“

המשטרה המרביצה של ירושלים

יש לנו נסיון רב לגבי פעולות משטרת ירושלים דחקה. נגד הפגנות שהן בלתי אלימות, אם כי בלתי-חוקיות. וראוי ששר המשטרה יידע את ההבדל בין הפגנה בלתי חוקית, לבין הפגנה אלימה. לא כל הפגנה בלתי-חוקית היא הפגנה אלימה, כשם שלא כל הפגנה אלימה מתחילה כהפגנה בלתי-חוקית.

בכל המקרים האלה הסתערה משטרת ירושלים בחמת-זעם על מפגינים, שלא הרימו יד.

היו הפגנות של החוגים הדתיים — והמשטרה תקפה אותם בגסות. היתה הפגנה של תנועות, במבואות ירושלים, ובה הוכינו ונגררנו באכזריות, אף שאיש מאתנו לא הרים ידו.

היו הפגנות משותפות של כמה תנועות בימי פרשת גולדמן, ובהן הוכו קשה מפגינים בלתי-אלימים.

אותו הדבר קרא לפנתרים. אדוני היושב ראש, לפני שבועיים ערכו הפנתרים האלה הפגנה בתל-אביב. הם חסמו את פינת הרחובות דיזנגוף-פרישמן, מרכז התנועה בעיר. המשטרה לא הרימה יד, וכעבור חצי שעה התפזרו המפגינים בשקט.

והרי זו התנהגות נכונה של משטרה.

משטרת ירושלים אינה מסוגלת לאורך-רוח כזה. היא פעלה באלימות נסה, ובכך הפכה את הפגנת הפנתרים למאורע בין-לאומי, סיפקה כותרות ראשיות לכל עיתוני העולם, ושעות של תעמולת-תוצה ברדיו מוסקבה.

היה כאן שיתוף-פעולה בלתי-רגיל בין המשטרה ובין סיעת רק"ח.

פצצת הזמן מתחת לרגלינו

אינני מוכן לתמוך תמיכה עיוורת ובלתי-מסוייגת בקבוצת הפנתרים השחורים. אני חושב שהם מבטאים בעייה לאומית כאובה, וטוב שהכריחו את כולנו לספל בה בעוד מועד.

וכל אלה שבאו לדבר היום מעל דוכן זה על בעיית הקיפוח העדתי והעוני, מוטב שיוזכרו מי הזכיר להם את הבעיה הזאת. מי, אם לא הפנתרים?

אבל האם אנו יכולים לנהוג באימפריאליזם משפטי, עד שנפרוש את מערכת המשפט הישראלי על 13 מיליון יהודים בעולם, כן ירבו, וכל מי שפוגע ביהודי כגואטמלה או בגרמניה או ברוסיה או בניו-ז'רסי — המשפט הישראלי יטפל בו? הרי זה בגדר אבסורד.

מה היינו אומרים אילו ממשלת ברית-המועצות, להבדיל, היתה מחוקקת מחר חוק שכל מי שמפר שביתה בעולם, או פוגע בפועל כלשהו בעולם, עובר עבירה פלילית לפי השיפוט הסובייטי? הרי הדברים אינם עומדים בשים מיכח של הגיון פשוט!

הפעם הסכים איתי אפילו שרי-המשפטים. בדבריי התשובה שלו למתווכחים חזר על טענותי כמעט מילה במילה. הוא הדגיש שכונות הצעתי-החוק היא רק למיקרים יוצאים מן הכלל, כאשר מגיע לארץ במיקרה אדם שפגע באזרח או ברכוש ישראלי, מתוך כוונה לפגוע בישראל.

מובן שהצבעתי בעד הצעת-החוק. סבלת. נגרמו לך יסורים, איבודת פרנסה, שילמת הון לעורר-דין. מה קיבלת בסוף? לא כלום. אולי כמה לירות — חלק קטן ממה ששילמת לפרקליטך. אין לך ממי לתבוע נזקים. כי לא אדם פרטי פגע בך, אלא המדינה.

זהו מצב מחפיר, אם כי הוא קיים במדינות רבות. התקוממתי נגדו עוד בכנסת הקודמת, כאשר אירע המיקרה הבלוט במיוחד של השופט אליעזר מלחי.

הגשתי אז הצעת-חוק שדרשה דרישה פשוטה: שהמדינה

שלחת לכלא? — תשלם!

הלכת ברחוב. עצרו אותך. חשדו בך שגברת עבירה. שלחו אותך לכלא למשך 48 שעות. אחרי-כך ביקשו הארכת מעצר ל-15 יום. בסוף העמידו אותך למישר פט. אחרי הרבה ישיבות ניכה אותך השופט מכל אשמה.

סבלת. נגרמו לך יסורים, איבודת פרנסה, שילמת הון לעורר-דין.

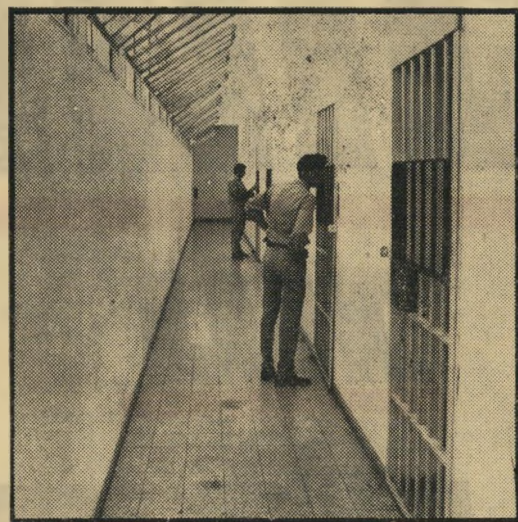
מה קיבלת בסוף? לא כלום. אולי כמה לירות — חלק קטן ממה ששילמת לפרקליטך.

אין לך ממי לתבוע נזקים. כי לא אדם פרטי פגע בך, אלא המדינה.

זהו מצב מחפיר, אם כי הוא קיים במדינות רבות. התקוממתי נגדו עוד בכנסת הקודמת, כאשר אירע המיקרה הבלוט במיוחד של השופט אליעזר מלחי. הגשתי אז הצעת-חוק שדרשה דרישה פשוטה: שהמדינה

תהיה חייבת לשלם פיצויים לאדם שישב במעצר והועמד למישפט ויצא זכאי.

אז זה נראה כרעיון מהפכני, ולא היה לו סיכוי להתקבל. אבל הזמן עשה את שלו. והשבוע דנה

כלא אביריכיר

הכנסת בהצעת-חוק דומה.

ההצעה היתה של יורם ארידור מגח"ל, בהסכמת שרי-המשפטים. אלא שבינתיים נשאר ממנה רק מעט: רשאי השופט לחייב את המדינה לשלם פיצויות על מעצר, בתנאי שלא היה שום יסוד להגשת האישום. כלומר: לא די שהנאשם יצא זכאי, אלא שהשופט

חייב לקבוע בפירוש שכלל לא היה יסוד להגיש נגדו כתב-אישום.

נמנעתי מן ההצבעה על הצעה ממוקת זו: אורי אבנרי: מעכשיו ייווצר בצורה חותכת הבדל בין שני סוגי זכאים — מי שזוכה בדיון וקיבל פיצויים, ובעיני הציבור והעיתונות יראה באמת כחף-משפט, לבין מי שזוכה בדיון ולא קיבל פיצויים, וכל הציבור יתייחס אליו כאילו שיקח לו מזל וזוכה, אבל השופט סבור שהוא בעצם אשם. זה רע.

דב מירמן: קרה שהשופט באמת אומר לנאשם: אני אמונך מזה אותך. אבל דע לך שלא הסעית אותו.

ניסים אליעזר: זה לא אותו דבר! אורי אבנרי: אבל אז השופט במיוחד צריך לומר זאת. באמת יש מיקרים כשהשופט רוצה לומר שהוא סבור שהנאשם אשם, אבל אינו יכול להרשיע אותו. זהו מיקרה נדיר מאוד, ואני חושב שכל שופט ייזהר מאוד מלהשתמש באמצעי זה, מלבד במקרים קיצוניים מאוד.

כאשר הצעתי הצעה זו לראשונה, ראיתי בה יתרון אחד חשוב: שלא יחזיקו אדם במעצר או מאסר שלא לצורך. בארצות-הברית מקובל, כמעט בכל המקרים, כולל מיקרי רצח, שהנאשם משוחרר בערבות. ואם הוא מורשע בדיון ומגיש ערעור, הוא שוב משוחרר בערבות, עד אשר הוא מחוייב סופית בדיון.

בארץ הנוהג הפוך לגמרי. קודם-כל מושיבים אדם בבית המעצר, שיישב.

את התפקיד העיקרי של הצית-החוק ראיתי בכך, שמישהו, כמו שרי-האוצר, שהוא אדם חשוב מאוד, יהיה מעוניין לשים קץ לנוהג זה. מפני שיצטרך לשלם פיצוי למי שהושב ב מעצר שלא לצורך.

דב מירמן: יש באירופה ארצות דמוקרטיות, שבהן אין בכלל שיחרור בערבות.

אורי אבנרי: אני יודע. אבל אני הייתי רוצה שאדם לא יישב במעצר אם אין צורך לחקור אותו, ושלא יישב סתם במאסר עד לפסק-הדין.

אילו נתקבלה ההצעה שהמדינה חייבת לשלם פיצויים למי שהוחזק במעצר וזוכה בדיון, היתה המדינה עצמה מעוניינת שאנשים לא יישבו במעצר שלא לצורך.

אורי אבנרי: אני יודע. אבל אני הייתי רוצה שאדם לא יישב במעצר אם אין צורך לחקור אותו, ושלא יישב סתם במאסר עד לפסק-הדין.

אילו נתקבלה ההצעה שהמדינה חייבת לשלם פיצויים למי שהוחזק במעצר וזוכה בדיון, היתה המדינה עצמה מעוניינת שאנשים לא יישבו במעצר שלא לצורך.

אורי אבנרי: אני יודע. אבל אני הייתי רוצה שאדם לא יישב במעצר אם אין צורך לחקור אותו, ושלא יישב סתם במאסר עד לפסק-הדין.

אילו נתקבלה ההצעה שהמדינה חייבת לשלם פיצויים למי שהוחזק במעצר וזוכה בדיון, היתה המדינה עצמה מעוניינת שאנשים לא יישבו במעצר שלא לצורך.

אורי אבנרי: אני יודע. אבל אני הייתי רוצה שאדם לא יישב במעצר אם אין צורך לחקור אותו, ושלא יישב סתם במאסר עד לפסק-הדין.

אילו נתקבלה ההצעה שהמדינה חייבת לשלם פיצויים למי שהוחזק במעצר וזוכה בדיון, היתה המדינה עצמה מעוניינת שאנשים לא יישבו במעצר שלא לצורך.

אורי אבנרי: אני יודע. אבל אני הייתי רוצה שאדם לא יישב במעצר אם אין צורך לחקור אותו, ושלא יישב סתם במאסר עד לפסק-הדין.

ההדה

**סיילבי
קשת**

אנאטומיה

של

מייפלצת